ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Svandrlik_Miroslav-Kopyto_a_Mnouk_04-Unesli_Mnouka_Baskerville!.pdb

PDB Name: Svandrlik Kopyto a Mnouk 04
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 21.10.2007
Modification Date: 21.10.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Miloslav Švandrlík
UNESLI MŇOUKA, BASKERVILLE!

© Miloslav Švandrlík, 1992

lllustrations © Jiří Winter-Neprakta, 1992

ISBN 80-85243-31-8
1

Baskerville budí město

Na starém hřbitově vyl pes. Začal s tím v pozdních večerních hodinách a nej-silněji kvílel kolem půlnoci. Celé městečko bylo vzhůru nohama, protože se při tom psím nářku nedalo spát. Kdekdo se nad tím pozastavoval a někteří odvážlivci došli až ke hřbitovu, kde nahlíželi přes rozpadající se zeď Spatřili mohutného hafana, bezradně pobíhajícího mezi hroby Co se šlakovou věcí dá dělat? Někteří radikálové navrhovali zvíře okamžitě zastřelit, ale hajný Matula byl zásadně proti.
"Psa mohu zlikvidovat jenom tehdy, pravil, ohrožuje-li v lese lovnou zvěř. Kdybych ho viděl plížit se k srnce či mláděti muflona se záměrem učinit z nich svou kořist, neváhal bych ani okamžik. Ale co víme o tomto psu? Potuluje se po hřbitově, aniž by tam závažným způsobem škodil Ani kříže a andělíčky neokusuje! Pouze vyje a to je velice málo!'
'Jakto, málo,' vykřikl obuvník Bičiště. "Mně například je jedno, jestli psisko zakusuje srnky. Ale není mi jedno, když v noci vyje tak, že nezamhouřím oko! Zítra ráno neuvidím na floky a nebudu trefit k verpánku! Já jak nemám uspáno šest, sedm hodin, tak do mne nic není! Nakonec vzteky popadnu potěh a seřežu kluka, třebaže nic neudělal! Jak k tomu ten chudák přijde7"
'Je mi líto," řekl hajný, "ale odstřel psa nepřichází v úvahu. Vždyť ani nevíme, co je to za rasu a komu patřil. Třeba jde o vzácný exemplář, který má cenu několika tisíc marek! Zatoulal se svému pánovi a nyní vyje žalem. "
'Pes je podvraťák mimořádných rozměrů," nakukoval přes hřbitovní zeď předseda kynologického spolku Burýsek, "řekl bych, že jde o kříženec bernardýna s bobtejlem. Vypadá na pohled velice směšně."
"Ale já se mu smát nebudu," hřímal švec Bičiště, "protože jeho vytí na hřbi-tově působí na mou nervovou soustavu! Ať mu to alespoň někdo zakáže1" Pronikavé a táhlé zavytí mu dalo jasně na srozuměnou, že s ničím podobným nelze počítat.
Kolem hřbitova se srocovaly stále větší hloučky lidí.
"Já vám říkám," pištěla bába Jabůrková, která za úplatu vykládala karty a věš-tila z křišťálové koule, "že to není žádný pes, ale posunovač Birtancl" Týral nebohá zvířata a po smrti nemá v hrobě klid! Já jsem mu prorokovala, že se promění v černého kocoura a bude lítat po střechách.'"
"Jenomže tohle není kocour," trval na svém kynolog. "Je to pes jako vyšitej, na to dám ruku do ohně. Řekl bych, že ho majitel, patrně nějaký Pražák, nechtěl živit, a tak ho odvezl sem. Ještě si tu s ním užijeme!"
"Slyšíš to, hajný," křičel švec, "je to podvraťák bez pána! Toulavé zvíře, nebezpečné svému okolí! Půjč mi flintu a já ho odstřelím sám!"
"To určitě!" hučel hajný. "Ty bys netrefil ani dveře od márnice!"
Dav stále rostl a půlnočního srocování se zúčastnily i děti školou povinné. To se pochopitelně nemohlo líbit panu učiteli Pěničkovi.
"Žáci," křičel, "jak chcete zítra zvládnout učivo, když ponocujete a sledujete věci, které vás nemusí zajímat? Máte vůbec vypracované domácí úkoly? Naučili jste se báseň od Elišky Krásnohorské? Vy, žáci Kopyto a Mňouku, jste se na ni určitě ani nepodívali!"
"Podívali," řekl zpupně Kopyto. "Leží mraky vrané, leží nad Čerchovy. Hu-to v lese vstanu všechny noční sovy!"
"Nad horami chmurno," pokračoval pohotově Mňouk, "pod horami mhlivo. Co to naše slunce, což už není živo?"
"No dobrá, dobrá," přikývl učitel. "Mile jste mě překvapili. Přesto bych si vás raději poslechl zítra u tabule. Okouněni u

hřbitova není nic pro ne-dospělce, nemyslíte?"
"Nemyslíme," odvětil drze Kopyto, "protože dospělci si nevědí rady s ne-čekaným problémem. Jestli nezasáhneme my, začne chudák pes vyhrabávat z hrobu nebožtíky."
"Co to říkáš za nesmysly?" obořil se na něho Pěnička. "Něco podobného bychom mohli očekávat nanejvýš od hyeny skvrnité. Jak tě mohlo napadnout, že ten pes by byl něčeho takového schopen?"
"Protože má hlad," vysvětlil mu Kopyto. "Nevyje ze stesku po pánovi, ani pro-to, že by chtěl děsit celé město. Ale je to pes jako tele a nikdo mu nedal nažrat." "Všichni ho jenom okukují," přidal se Mňouk, "dumají nad jeho osudem, ale nikdo mu ještě nehodil ani kolečko salámu!"
"Hrome!" vykřikl řezník Polívka. "Víte, že ti kluci mohou mít pravdu! Takovej bernardýn se strašně nerad postí! Já skočím do krámu pro kus pajšlu a hned uvidíme, jak se věci mají!"
"To není žádnej hladověj pes," trvala na svém bába Jabůrková, "ale posu-novač Birtancl. Když někdo ubližuje zvířatům, tak šému to po smrti vymstí! Poštmistr Dohnal vylil akvarijní rybičky do kanálu a třetí den dostal infarkt. Od té doby prolézá o půlnoci kanalizačními rourami a prosí rybičky o odpuštění!"
"Tenhle čokl neprosí nikoho o odpuštění," upozornil ji švec Bičiště, "ale vyje, jako by nic jinýho neuměl. To se nedá poslouchat a já si na něj budu stěžovat, nejspíš v Zemědělskejch novinách. Anebo napíšu do televize, ať to pěkně rozmáznou! A taky se jich zeptám, na co si platíme hajnýho, kterej se bojí zastřelit vzteklýho psa!"
"Tenhle pes nemá vzteklinu," vysvětloval mu Kopyto, "ale hlad. Uvidíte, jak zmlkne, až pan Polívka přinese ten pajšl!"
"Nepoučuj staršího," okřikl ho obuvník. "Nebo se neovládnu! Svýho kluka nemám po ruce, tak si to vyřídím s tebou."
Ale to už tady byl řezník s pořádným kusem pajšlu.
"Máte to marný," křičela Jabůrková. "Posunovač Birtancl se pajšlu ani nedotkne a bude tady výt až do přestupného dne!" "No uvidíme," řekl pan Polívka. "Mám to jen tak přehodit přes zeď?" Ale to už se Mňouk vyšvihl nahoru a nabídl se, že psa nakrmí. "Buď na sebe opatrný, Mňouku," poučil ho učitel Pěnička, "neboť hladový pes se vyznačuje nadměrnou hltavostí. Může být i zdivočelý a mohl by ti snadno ukousnout ruku."
Mňouk tyto obavy nesdílel. Posadil se na zeď a nohy mu plandaly na hřbitov. Ukazoval psisku vábně vypadající pajšl a lákal ho k sobě. Pes přestal výt a zavrtěl ohonem. Olízl se a z huby mu začaly téci sliny. Ochotně se blížil ke zdi, na které již vedle Mňouká seděl i Kopyto.
"Tak co, malej?" zeptal se Mňouk. "Dáme si dobrou večeři?" a hodil psovi kus masa. Ten po něm chňapl, chytil jej v letu a okamžitě spolkl. Potom přátelsky zakňučel a přiběhl až ke zdi. Dostal další kus a postavil se na zadní pracky, přičemž dosáhl hubou až k Mňoukovým nohám.
"Žáci!" křičel učitel Pěnička. "Na zem spadlých drátů a neznámých psů se nemáme dotýkat! Chcete se snad stát mladistvými invalidy?"
Ale žáci s ním nepolemizovali. Pes byl sice hladový, ale rozhodně ne agresivní. Zdálo se, že mu jsou Kopyto a Mňouk sympatičtí, a začal jim to dávat najevo, l když při tom pochopitelně loudil další sousta.
Lidé za zdí začali žákům fandit. "Vidíte to, Jabůrková?" řehtal se řezník Polívka. "Posunovač Birtancl by se takhle neproducíroval!" Bába pokrčila rameny a jenom zahuhlala, že špatní lidé jsou po smrti schopní všeho.
Kopyto s Mňoukem odvážně seskočili dolů mezi hroby a začali mohutného psa drbat za ušima. Ten si to nejen nechal líbil, ale dal jim ještě najevo své sympatie tím, že si lehl na záda a hrabal nohama ve vzduchu.
"Co teď?" zeptal se Kopyto. "Co tu ještě máme co pohledávat?"
"Já si myslím," řekl Mňouk, "že odtud nemůžeme jen tak utéct. Ten pes nám důvěřuje, takže ho tu nesmíme nechat. Podívej, jak nás má rád a je šťasten, že se s námi mohl seznámit! Je to inteligentní zvíře a rozumí každému slovu, které si tady povídáme."
Opravdu to tak vypadalo.
"No jo," zadumal se Kopyto, "ale náš úkol úspěšně skončil. Pes vyl, rušil ze spánku obyvatele městečka, teď se nažral a zdá se být v nejlepším pořádku."
"Protože jsme tady s ním," vysvětlil Mňouk, "a on nás považuje za své kamarády. Jestliže odejdeme ze hřbitova sami, začne výt znovu. Ne hlady, ale steskem po nás."
"A co s tím chceš dělat?" rozhodil ruce Kopyto. "Přece ho nemůžeme přivést domů. Mne by s ním rodiče vyhodili a tebe určitě taky."
"Je tu ještě jedna možnost," dumal Mňouk, "a sice ta, že by se stal společným majetkem. Nebyl by můj, ani tvůj. Jeden den by byl u vás a druhý u nás."
"To zní hezky," připustil Kopyto, "ale stejně to nevyjde. Mně naši nedovolili ani foxteriéra."
"Protože vám hned první den roztrhal tři slepice," řekl Mňouk, "ale tenhle dobrák by se na ně ani nepodíval. Ten má jiné starosti. Podívej, jak je krotkej."
"A jak mu budeme říkat?" napadlo Kopyta. "Přece na něj nebudeme volat Punťo, Broku nebo Azore! Taková jména se pro něho nehodí!"
"To ne," souhlasil Mňouk, "ale když uvážíš, jak nádherně vyl, tak musíš uznat, že se vyrovná psovi baskervillskému. Dost možná, že ho i předčí! Já bych mu říkal Baskerville!"
"To nezní špatně," pochválil ho Kopyto, "ale vsadím se, že nás doma vyhodí i s Baskervillem. Ale zkusit to můžeme!"
"Musíme!" opravil ho Mňouk. "Jsme jeho jediná záchrana. Podívej, jak nás miluje! Nad takovým sladkým pejsánkem by se musel ustrnout i kámen!"
Když opouštěli hřbitov, šel za nimi Baskerville jako ovečka. Přihlížející dav začal trojici radostně aplaudovat, ale žáci věděli, že ani zdaleka nemají vyhráno. Bylo to, jako by si domů vedli slona, nebo alespoň tapíra.

2

Baskervillova cesta ke slávě

Boj o mohutné psisko byl velice úporný a tvrdý. Manželé Kopytovi ani Mňoukovi nemohli popřít, že jde o zvíře velice sympatické a přítulné. Vypadalo spíše směšně než hrozivě. Jenomže vážilo bratru devadesát kilo a živit takového pořeza není žádná maličkost.
"To je jako chovat vepře," soudil pan Kopyto, "až na to, že se nedá počítat s jitrnicemi ani s jelity. A kdoví, jak se charakterově vyvine. Teď vypadá jako vyložené dobrotisko, ale co když se jeho povaha změní? Roztrhá listonoše nebo doktora, který přijde do baráku, a bude tady tragédie jako vyšitá."
Na tohle Baskerville rozhodně nevypadal. Nevrčel, nevnucoval se, ani zbytečně nerámusil. Kolébal se jako medvěd, trošku slintal a trpělivě čekal, jak s ním lidé naloží. Sympatie celého městečka byly na jeho straně. Hostinský Bernat slíbil zbytky od oběda, řezník Polívka také mínil vypomoci a vedoucí školní jídelny se do psa přímo zamilovala.
"Je to nejhezčí pes, jakého jsem viděla!" vykřikovala nadšeně, "a svým zevnějškem každého oklame. Vypadá nesmírně pitomě, ale přitom srší inteligencí. Kdo tohle nádherné zvíře odložil, zasloužil by si snad doživotí!"
Lidé nejenže odpustili Baskervillovi jeho půlnoční vytí na hřbitově, ale vzpomínali na ně jako na velké dobrodružství a báječné povyražení.
"Tak veliký pes se nesmí zkazit," tvrdil kynolog Burýsek, "protože jinak by se mohl stát nebezpečným svému okolí. Ale žáci Kopyto a Mňouk si s ním poradí. Jak je znám, budou se mu věnovat a náležitě ho vycvičí."
Tlak veřejnosti na rodiče obou žáků byl značný, a tak došlo nakonec ke kapitulaci. Bylo rozhodnuto, že pes bude dva dny u Mňouků a dva dny u Kopytu. Pokud by Kopyto a Mňouk v péči selhali, vyvodí rodiče patřičné důsledky a odvedou nalezeného psa do psího útulku.
Ale něco takového nepřicházelo zřejmě v úvahu. Kopyto s Mňoukem se do obrovského psa přímo zamilovali a on zase do nich. Tahali ho s sebou všude a zapojovali ho do svých dobrodružství.
"Žáci," varoval je učitel Pěnička, "nepřipusťte, aby pes získal vaši divokou povahu! Jste neukáznění a nevyzpytatelní. Jestliže v tomto směru ovlivníte i zvíře, může dojít k nesmírnému neštěstí!"
Prozatím to tak nevypadalo. Baskerville byl sice hravý, ale také klidný a rozvážný. Zavrčel pouze na cikána Gombika, který v jeho přítomnosti utrousil poznámku, že by si ho udělal na paprice a měl by tři neděle s rodinou co jíst. Ačkoliv nemůžeme prokázat, že mu Baskerville stoprocentně rozu-měl, jeho reakce byla zcela jednoznačná. Proto také Gombik raději před ním přecházel ulici na protější chodník.
Jinak k problémům nedocházelo. Celá třída byla Baskervillem nadšena. Žák Bičiště sice tvrdil, že jeho dědeček ve Valašských Klobúkách měl psa ještě většího a inteligentnějšího, ale mnoho pozornosti tím nezískal. Všichni věděli, že Bičiště je největší lhář ve střední Evropě, a soudili, že jeho dědeček z Valašských Klobúk neměl ani jezevčíka. Pokud ovšem Bičiště nějakého dědečka vůbec má!
Žákyně Jindra Benecká se do Baskervilla prudce zamilovala a trvala na tom, že ji musí někdo s tímto nádherným zvířetem vyfotografovat, aby měla nadosmrti památku. Ostatní holky se hned přidaly, a tak museli Kopyto s Mňou-kem zorganizovat fotografické odpoledne. Nebylo to nic obtížného, protože žák Janišta Bedřich vlastnil luxusní japonský aparát a slíbil dodat barevné snímky na světové úrovni.
Holky se na fotografování vyšvihly, jako kdyby je měla snímat Českoslo-venská televize. Baskerville to náležitě ocenil a zaujímal při fotografování ty nejpůvabnější pózy. Kladl dívkám pracky na ramena, olizoval jim nosíky a tiskl se k nim jako zamilovaný nápadník. Jindra ještě chtěla, aby otevřel tlamu, jak jenom může. Chtěla mu do ní vsunout svou hlavu, jak to viděla u jedné krotitelky ve lví kleci. Kopyto s Mňoukem to rozhodně odmítli, přestože přítulný pes překypoval ochotou.
"Baskerville by si mohl vymknout sanici a zvěrolékař doktor Pazdírek je na léčení v Karlových Varech. Kromě toho má Jindra příliš nalakované vlasy a pes by se mohl rozkašlat. S fotografováním souhlasíme, ale žádné extravagance trpět nebudeme," řekl Kopyto rezolutně. "Pes je nejlepší přítel člověka," doplnil ho Mňouk, "a proto nesmíme zneužívat jeho přítulnosti."
Jindra byla trochu zklamaná, ale podvolila se. Přivinula se k Baskervillovi jako stará kamarádka, vzala ho kolem krku a k tomu vykouzlila nesmírně svůdný úsměv.
Přidali se i kluci. Pouze Bičiště otálel a mumlal, že je fotografován na koni Przewalského v zoologické zahradě, což mu pro věčnou památku úplně stačí. Nakonec ale přece jen neodolal. Svlékl se do půli těla a snažil se vypadat jako zápasník s medvědy. Pes proti tomu nic nenamítal a vrtěl přátelsky ocasem. Neměl proti Bičištěmu žádné averze.
Když se o fotografování dozvěděl pan učitel Pěnička, pravil: "Žáci, jsem rád, že máte kladný vztah k němé tváři a chcete mít na oblíbeného psa památku. Avšak nesetrvávejte pouze u toho. Památeční fotografii lze pořídit i u pomníku národního buditele nebo v městském muzeu. Správce pan Erbl by vám jistě za tímto účelem zapůjčil loutnu, nebo dudy!"
"Nebo meč!" vykřikl Bičiště nadšeně. "Já bych chtěl bejt vyfotografované] s mečem, jak s ním někomu sekám hlavu! Třeba Kopytovi a Mňoukovi!"
"Zbraně bych nedoporučoval," vrtěl hlavou Pěnička. "To by mohlo špatně dopadnout. Ale mohl by sis, Bičiště, sednout v muzeu k starému tkalcovskému stavu."
To se bujnému žákovi příliš nelíbilo. Byl zklamán natolik, že přestal na dané téma diskutovat. Ani ostatní žáci nebyli nadšeni. Nechtěli být fotografováni ani s loutnou, ani u pomníku národního buditele. Zato Jindra Benecká přišla s novým nápadem, který se stoprocentně ujal. Všechny holky ve třídě měly památníčky, do kterých jim kamarádi psali na věčnou památku moudré věty typu "Nebe je modré jak šmolka a ty ses prima holka". Nebo: "V naší krásné vlasti rodné ať je z tebe děvče hodné." Případně: "Miluj naše české lesy, které šumí pod nebesy." Ale nyní Jindra přinesla svůj

památník, ve kterém měla i podpisy několika známých herců, s žádostí, aby jí na volnou stránku obtiskl tlapu sám Baskerville.
"Podepsat se neumí," pravila, "ale to nemůže být na závadu. Negramotní lidé mohou na důležité dokumenty otisknout vlastní palec." "Dobrá," přikývl Mňouk, "žádosti se vyhovuje. Ale musíme si počínat obezřetně."
"Otisky Baskervillových tlap do památníků provedeme na louce pod hradem přímo u potoka," rozhodl Kopyto. "Použijeme modrého inkoustu, nebo černé tuše?"
"Raději černé tuše," soudil Mňouk, "ale inkoust vezmeme taky. Vkus je různý a my každému rádi vyhovíme." "Důležité je," upozorňoval Kopyto, "aby nám pes po autogramiádě neutekl. Musíme mu důkladně vydrbat pracky v potoce."
"On se tomu rozhodně vzpírat nebude," přikývl Mňouk. "Je pořádný, čistotný a disciplinovaný. Vzorný exemplář vychovaného psa s maturitou. Podle mého mínění se nemůže nic stát."
Zájem o Baskervillovy otisky do památníků byl obrovský. Ještě větší než
o fotografování, protože na louku k potoku přišly i holky z jiných tříd. Kdekdo měl zájem o tak pozoruhodnou kuriozitu. Sám Baskerville se tvářil velice důstojně a náležitě. Chápal, že je středem pozornosti. Davy holek sem přišly jedině kvůli němu. Bylo to opojné, ale psovi to nestouplo do hlavy. Nezpychl a s akcí zjevně souhlasil. Chtěl udělat svým příznivcům radost, a proto neprotestoval, když mu Kopyto s Mňoukem namáčeli pracky do černé tuše nebo modrého inkoustu a vzápětí je pečlivě obtiskovali do dívčích památníků.
Jindra Benecká, poskakující s otevřeným památníkem po louce, byla nadšena. "Takhle nádherný otisk se hned tak nevidí. Ten budu ukazovat ještě svým vnukům!"
"Jestli tak dlouho vydrží!" šklebil se Bičiště, který ani tady nemohl chybět. Vsadím se, že za pět let tam nebudeš mít ani ň! Papír nestojí za nic a inkoust teprve ne!"
Sýčkoval dál, ale náladu tím nikomu nepokazil Zlomyslného žáka už nikdo nebral vážně
Jenomže došlo k něčemu horšímu
Z okna kastelánova domku hleděl na spousty dětí pod hradem učitel Pěnička Víme o něm, že se sem přiženil, když se zamiloval do dcery kastelána Štětky Byl zde celkem spokojen, i když ho mrzutý tchán považoval za nešiku a budižkničemu
Nyní byl učitel vyveden z klidu, neboť tušil, že se na louce děje cosi nekalého Nemohl to nijak upřesnit, ale neměl o svých žácích valného mínění Zejména ne o Kopytovi s Mňoukem, kteří ustavičně vymýšleli nějaké nepravosti, ne-li přímo skopičiny
Nyní se na louce odehrává zřejmě nějaká nová nepatřičnost Je tam plno dětí, především dívek Navíc je přítomen i ten mohutný pes, kterého žáci nazvali po krvežíznivém psu baskervillskem Marně jim to pedagog rozmlouval a nabádal je, aby raději sáhli po klasické literatuře české Například v Babič-ce jsou dva psi, Sultán a Tyrl Proč by se tak nemohl jmenovat i psí nalezenec
Škoda, že učitelův názor nemá u Kopyta a Mňouká náležitou váhu Nedbají na rady dospělých a rostou jako dříví v lese Neustále vymýšlejí nová skotačiví a koledují si o sníženou známku z chovaní Na co asi přišli nyní? Je třeba to zjistit, zhodnotit a také okamžitě zjednat nápravu
Není to samozřejmě Pěničkova povinnost Své si už odučil a mohl by nežádoucí iniciativy klidně ignorovat Ale učitel musí být učitelem bez ohledu na školní rozvrh Ve dne v noci! Vždy a všude! Učitel Pěnička se definitivně rozhodl Odstoupil od okna a oblékl si světlé vycházkové šaty To mělo svůj smysl Hodlal zasáhnout proti nepřístojnostem, ale nechtěl, aby to vypadalo, jako že své žáky pronásleduje Prostě si vyjde na procházku a zcela náhodně se se svými žáky střetne
Měl smůlu, že na jeho příchod nikdo neupozornil Všichni byli v transu a vzru-šeně porovnávali Baskervillovy otisky Tak se stalo, že učitelovu návštěvu jako první zaznamenal sám protagonista neobvyklé autogramiády Baskerville radostně zaštěkal, zavrtěl ocasem a už se řítil příchozímu v ústrety Nadšeně na něho skočil, položil mu pracky na ramena vycházkového saka a něžně mu olizoval tváře Pěnička tu přítulnost chápavě přijal, ale vzápětí žalostně zastenal To když zjistil, že z jedné tlapy kane na jeho sako černá tuš a z druhé modry inkoust V tu chvíli ho napadlo, jak se k tomuto maléru vyjádří jeho energická manželka a co k tomu dodá kastelán Štětka
'Žáci! zalkal učitel Co to má znamenat? Kdo natřel tomu zvířeti tlapy? Vůbec nepochybuji, že za to plnou odpovědnost nesou Kopyto s Mňoukem Považuji to za darebáctví prvního stupně Nesměj se, Bičiště, kdo ví, jestli jsi je nenavedl? Taková záludnost by se ti docela podobala Umíš báseň od Elišky Krásnohorske?
'Leží mraky vrané, leží nad Čerchovy,´ huhlal Bičiště, marně se pokoušeje
o vážný vyraz Hu, to v lese vstanu všechny noční sovy
"Jestli chcete, pane učiteli," ozvala se Jindra Benecká, "já vám to sako odnesu do čistírny. A už se na Baskervilla nezlobte, on vás chtěl akorát oblíznout."
"To se mu povedlo," zlobil se Pěnička. "Vypadám jako kriminální živel, přespávající pod mostem. Až toho psa potkám příště, tak mě určitě rozsápe, nebo mi alespoň uhryzne boltec! Žáci, žáci! Takto se zvíře nevychovává!"
Ale když mu žákyně ukázaly památníky s otisknutou psí tlapou, poněkud ze své přísnosti slevil.
"Měli jste mě o celé akci informovat," pravil, "a já bych vám ochotně pomohl ji zorganizovat. Pes mohl být uvázán na šňůře alespoň do chvíle, než mu budou umyty tlapy. Nemohl by se vrhat na kolemjdoucí a ničit jim vycházková saka. Což kdyby pes ušpinil pana ředitele? Nebo pana starostu?"
"Taky by mohl kolem projíždět pan prezident," poznamenal drze Bičiště, "a to by Kopyta s Mňoukem nejspíš vyloučili ze školy."
"Na tvé dohady nejsem zvědav, Bičiště," zvedl obočí učitel. "Z posledního diktátu jsi měl čtyři mínus a v dějepise si pleteš Husa s Husákem! Až si uděláš jasno v hlavě, pak můžeš trousit jedovaté poznámky."
"Ale tu básničku umím," chlubil se Bičiště. "Pod horami chmurno, nad horami mhlivo. Co to naše slunce, což už není

živo?" "Dobře, dobře," přikývl učitel. "Kopyto a Mňouku, proč se rácháte v potoce?" "Omýváme Baskervillovi tlapky," hlásil Kopyto, "aby zase nepomatlal někomu sako." "My totiž za to ubohé zvíře ručíme," dodal Mňouk, "a všechno si odneseme za něj."

3

Baskerville kračí městem

Baskervilla znalo v městečku každé malé dítě a lze bez nadsázky tvrdit, že se těšil všeobecné oblibě. Kopyto s Mňoukem si libovali. Připadali si jako majitelé růžového slona nebo bílého nosorožce. Baskervilla pravidelně cviči-li, ale výcvik byl pro tu činnost příliš tvrdé slovo. Pes byl chápavý, tvárný a ne-obyčejně hravý. Splynul s klukovskou dvojicí a stal se jejich nedílnou a rovnoprávnou součástí.
Nikdo mu nemusel rozkazovat. Stačil pohled nebo nepatrné gesto. Zdálo se, že se s ním žáci domlouvají pomocí telepatie. Kdekdo tuhle souhru obdivoval.
"S tím psem byste mohli vystupovat klidně v cirkusu," halekal na žáky řezník Polívka, "a měli byste zaručený úspěch."
Baskerville přijímal poklony, lichotky a uznání, aniž se ho zmocňovala pýcha. Zůstával skromný, na kolemjdoucí přátelsky poštěkával a mimo-řádně sympatickým osobám ochotně olízl ruku nebo obličej. Některé jedince ovšem ignoroval. Například Slávu Čepela, známého frajera a flákače, který městečku přílišnou reklamu nedělal. Těšil se zde nevalné pověsti a vyprávěly se o něm všelijaké věci. Sláva Čepel, vždycky když potkal nerozlučnou trojici, na Baskervilla přátelsky zamlaskal, ale nikdy se nedočkal přijatelné odpo-vědi. Pes ho okázale ignoroval a předstíral, že Čepel vůbec neexistuje.
"To je pozoruhodné," konstatoval Kopyto překvapeně, "jaký má Baskerville postřeh a odhad. My jsme mu nic nenaznačili a on takhle reaguje! vKdyž na něho mlaskne pan Polívka, tak mu v tu ránu olízne celou pleš! Zato Čepelem vyloženě opovrhuje. Ještě se nestalo, že by na něho alespoň zakňučel."
"Skoro to vypadá," dohadoval se Mňouk, "že to, co se o Čepeloví v měs-tečku povídá, bude pravda. A povídá sevtoho opravdu hodně!"
Mňouk měl naprostou pravdu. Sláva Čepel si získal pramálo sympatií a lidé si o něm šeptali všelijaké věci. Říkali si, že Sláva je dodavatelem informací pro nějaký zlodějský klan. Sám prý nekrade, ale dokáže vytipovat objekt, do kterého se vyplatí vniknout. Zato dostává svůj podíl a nežije si špatně. Chodí perfektně oblečen a v hospodě utrácí víc peněz, než se sluší. Značné obnosy prohrává i v kartách. Není divu, že se lidé podivují, odkud bere hotovost, když vůbec nepracuje. Ale dohady jsou dohady a fakta jsou fakta. Slávu Čepela všichni podezírali, avšak nikdo ho neusvědčil Ještě nedávno měl v městečku komplice, kterého všichni znali Byl to jeho pravý opak Čepel neměl daleko do krasavce a vždycky se vybrané oblékal Franta Datel, jak se jeho kamarád jmenoval, šilhal, měl přeražený nos a tahal za sebou pravou nohu Prý to měl z nějaké rvačky Zřídili ho tak vězni z Borů, kde si odpykával ně-jaký trest a donášel tam bachařům Datel si na oblečení nepotrpěl Šatstvo, které na sebe navlékal, by slušelo snad jen hastrošovi v poli Bylo s podivem, že si Čepel s Datlem tak rozuměli Říkalo se, že zřejmě patří k jedné zločinecké partě
Nyní však Čepel v městečku osiřel Datel zmizel neznámo kam, aniž ho kdokoliv postrádal Všeobecně se soudilo, že opět zkouší úroveň nějakého kriminálu, ale nebylo to potvrzené Čepel v hospodě tvrdil, že se oženil na inzerát v Lidové demokracii a žije teď u nějaké vdovy v Trutnově, ale nikdo tomu nechtěl věřit Vdovy jsou sice všelijaké, ale ta, která by se provdala za Frantu Datla, by musela být padlá na hlavu Jisté tudíž bylo jen to, že ošklivý kulhavec zmizel na neznámé místo
"Jak tak sleduju Baskervilla, ozval se Mňouk, cítím, že je cosi ve vzduchu Určitě co nevidět zažijeme nějaké dobrodružství! "Už aby to bylo," těšil se Kopyto Už jsme dlouho neřešili složitý detektivní případ Mohlo by se stát, že bychom vyšli ze cviku!'
'S Baskervillem se o výsledek pátrání bát nemusíme!" nadmul se Mňouk 'Jestli například nějaká banda pašuje přes městečko kokain, nemá proti nám šanci Kam se na nás hrabou černí šerifové7 Co tomu říkáš, příteli Baskerville?"
Baskerville radostně a souhlasně zaštěkal V té chvíli potkali učitele Pěničku Byl ve sportovním, protože sako měl dosud v čistírně
"Vidím, že opět věnčíte psa, řekl pedagog vlídně, a to je v naprostém pořádku Je důležité, aby zvíře mělo dost volnosti Potom nepropadne stresům a nebude napadat kolemjdoucí
Baskerville pochopil, že Pěnička mluví o něm a z vděčnosti mu olízl brýle Učitel bázlivě ustoupil, protože ho napadlo, že by mu pes ze samé radosti mohl utrhnout límec u trojbarevne bundy, kterou dostal od ženy k narozeninám Kdyby došlo k poškozeni oděvu, zřejmě by se doma nevyhnul závažnému konfliktu
Nebojte se, pane učiteli, uklidňoval ho Kopyto Baskerville má tlapy čisté a je ve výborné náladě Kromě toho jste mu sympaticky
"On je zatížený na učitele, vysvětloval Mňouk, a s námi si nechce hrát, dokud nenapíšeme všechny domácí úkoly Teprve když se navzájem vyzkoušíme, je ochoten jít s námi na procházku!'
Žáci!' vykřikl Pěnička pobouřeně 'Nemlaťte svým třídním učitelem o zem! To je veliká nemravnost! Jste nevycválanci a z toho nebohého zvířete vychováváte bestii, která v městečku někoho sežere! S drzosti nikam ne-dospějete, a kdo lže, ten krade! Obavám se, že se ženete do záhuby!
Ale my se opravdu učíme! vykulil oči Mňouk 'Chcete, abychom před-nesli báseň od Elišky Krasnohorske? Leží mraky vrané, leží nad Čerchovy Hu, to v lese vstanu všechny noční sovy!
'Zadrž, Mňouku, zvolal učitel "Nebo ti uštědřím pohlavek na veřejné ulici Zítra tě vyzkouším z národního obrození a jsem žádostiv, co mi povíš o Františku Palackém!

To \e Mňoukova specialita," uchechtl se Kopyto Jak ho znám, tak se nebude moci dočkat raná!
'A tebe, Kopyto, uzavřel debatu Pěnička, properu z Rukopisu zelenohorského Udělali byste dobře, kdybyste se vrátili do svých domovů a pilně se věnovali učivu
S pocitem vítěze odkvačil neznámo kam a zdeptané žáky zanechal na ulici "Tak vidíš, Baskerville, vzdychl Mňouk, jak se život s námi nemazlí Každý si na nás dovoluje a podezírá nás z toho nejhoršího
Opravdu dnes neměli štěstí Sotva za rohem zmizel učitel Pěnička, objevil se přímo před nimi ryšavý žák Bičiště Vyšel z průjezdu, kde upíjel z džbánku pivo, které nesl otci obuvníkovi z hostince U Emanka Tohoto přečinu se Bičiště dopouštěl často a ne vždy se mu zločin podařilo utajit Mnohdy byl usvědčen a ztrestán potěhem Jenomže ho to nikdy neodradilo Nedovedl pivu odolat a při každé příležitosti si ze džbánku nahnul znovu Teď to ale zřejmě přehnal a opět mu hrozil krutý trest
Bičiště, Bičiště! pokáral ho Kopyto Bude z tebe odporný alkoholik a polezeš ulicemi po čtyřech! Pořad ses vytahoval, jak zazáříš na sportovním nebi, a zatím skončíš někde na záchytce1
Ted tě otec pravém seřeže, předpověděl mu Mňouk, ale na tobě to nezanechá stopy Ses na šikmé ploše, Bičiště, a nikdo tě z ni nedostane1' Baskerville souhlasně zaštěkal
Tak vy mě odepisujete co? vyjekl Bičiště Blbečkové Kopyto a Mňouk na mne dělají ramena! Jenomže mně nesaháte ani po kolena, milankové! Teď se ještě jednou napiju a potom
Zpustly žák si mocně nahnul ze džbánku a pak jej pustil na dlážděni Střepy se rozletěly na všechny strany a zbytek piva stékal do kanálu Dříve než si Kopyto s Mňoukem položili otázku co má to divadlo znamenat, začal Bičiště pronikavě vřeštět Tatí' Tatí' Ten pes co vyl v noci na hřbitově po mně skočil a vyrazil mi z ruky džbánek s piveml
Téměř v tu ránu byl starý Bičiště na ulici Ježate vlasy mu trčely do výšky jako hřebíky a nad hlavou mával vztekle rukama
Jato říkal hulákal To není pes ale medvěd! Kdyby mi hajný na hřbitově půjčil pušku, mohli jsme mít od té nestvůry pokoj! Neobtěžovala by kolemjdoucí a nepřipravovala by je o majetek! Víte co dneska stoji džbánek? A o kolik zdražili pivo? Já nejsem žádnéj Bať a abych si mohl dovolit takhle hejřit! Spravuju škrpaly šetřím korunku ke korunce abych si mohl dopřát trochu
toho požitku, a najednou mě taková obluda o ně] připravil To je dovoleny? Když už jste tu bestii ušetřili, mate ji uvázat u boudy a dat ji na hubu košík! Takhle je to nebezpečna šelma, která ohrožuje cele okolí Ale já si to nenechám líbit! Zajdu za vašimi rodiči, Kopyto a Mňouku, aby mi vzniklou škodu nahradili Jinak se obrátím na úřady a napíšu stížnost do parlamentu Nebo přímo do prezidentsky kanceláře! Tady musí byt zjednaná náprava a já se o ni postarám, jako že se Bičiště jmenuju!
Švec nepřestával křičet a Kopyto s Mňoukem se ocitli v nepříjemné situaci Na jedné straně jim bylo nespravedlivě špitáno a na druhé straně se nechtěli snížit k tomu, aby na spolužáka žalovali Mlčeli a ani Baskerville se k prob lemu nevyjadřoval Koukal jako by se ho to netykalo
Naštěstí na protějším chodníku sledovala celou událost pani Horalkova žena moudra a spravedlivá
'Pane Bičiště pravila nyní ten pes je stvořeni mírné a neutočné. Vašeho chlapce, toho syčáka, který patři do polepšovny se ani nedotkl! Kluk vám v prů-jezdu upíjel pivo jako nějaký ochmelka a když shledal že ho vypil moc praštil s džbánkem o chodník Na psa to svedl proto, aby se vyhnul spravedlivému trestu!
Obuvník nevěřil svým uším Potom hrozivě zakoulel očima a zařval na syna 'Dejchni na mne uličníku!
Bičištěmu nic jiného nezbývalo Pokusil se sice vtáhnout vzduch do sebe ale i tak z něho táhlo jako ze sudu Všechno bylo jasné Švec ho popadl za zrzavou kštici a nemilosrdně ho táhl do svého kvelbu Ty mizero! spilal mu
Ty prolhanej lumpe! Svýmu rodnymu otci budeš dělat škodu? Chceš mě snad připravit na mizinu že rozbíjíš drahocenný džbánky, který se daly koupit jen na pouti u svatyho Antonička? No počkej, já ti to spočítám! Ted sundáš kalhoty a dostaneš nakladačku potěhem!
Žák Bičiště nespokojeně vřeštěl, ale nijak si tím nepomohl Otec od svého záměru neustoupil
Kopyto Mňouká Baskerville mohli pokračovat v obchůzce Potkali spou stu dětí a každý si chtěl na Baskervilla sáhnout Také kynolog Burysek ho přátelsky podrbal za ušima
'Jenom, chlapci to krásné a rozumné zvíře nezkazte! poučil Kopyta s Mnou kem A neučte ho skopičinám, které by mohly vest k nedozírným násled-kům Dbejte také o jeho zdraví nedopusťte, aby hladověl nebo se nadměrně přezíral, a konzultujte pravidelně jeho stav s veterinářem Pes musí byt pochopitelně očkován proti vzteklině V okolí mamě vztekle lišky a mnoho psů jsme museli nechat utratit jen proto, že se s nimi dostali do bližšího kontaktu Bud té zdraví chlapci, a tomu psu se opravdu s láskou věnujte!
Žáci poděkovali a také Baskerville vděčně zaštěkal
'Ten pes se potřebuje především uplatnit mínil Kopyto Společensky je na výši, ale slušelo by se aby spolu s námi vyřešil nějaký ošemetný případ Třeba loupež v obchodním domě, nebo vraždu trafikantky
"Prosím tě, nepřivolávej zločiny," varoval ho Mňouk, "nebo se na nás nahrnou, že si s nimi nebudeme vědět rady. Pátrat začneme, až se něco stane, ale přát bychom si to neměli. Musíme být rádi, že v městečku je poslední dobou klid!"
"Především je tady nuda!" zívl Kopyto, "a to se mi nelíbí. Všude jinde se krade, vraždí a přepadá, zatímco u nás policie nemá co dělat. Takhle úplně zlenivíme a náš krásný policejní pes ztloustne, že ho nerozeznáme od vepře domácího!"

4

Loupež v muzeu

"Šelma nesmí zahálet," tvrdil Mňouk "Jinak by zlenivěla a našla by zálibu v bezúčelném povalování"
To byla samozřejmě pravda, ale Baskerville po něčem takovém vůbec netoužil Naopak překypoval snahou a ochotou učit se stále novým věcem Nyní probíhala drezúra na dvoře u Mňouků a lze to hodnotit jako pokus
o vysokou artistiku Baskerville lezl po žebříku, úporně drženém Kopytem,
vzhůru až k dveřím na seník Nebál se a docela ho to bavilo
"Není to formát," jásal Mňouk "Já ti říkám, že ho naučíme chodit po laně!"
"To už bychom mohli vybírat vstupné," uvažoval Kopyto, "a kupovat mu na přilepšenou hodnotnou uzeninu Třeba šunkový salám "
"Stačí gothaj,' rozhodl Mňouk "Rozmazlování k ničemu nevede "
Těžko říci, co si o těchto řečech myslel Baskerville Jisté je, že vyšplhal až na seník, ale zpátky se mu nechtělo Marně mu Kopyto logicky vysvětloval, že šprycle na žebříku vedou také dolů Pes se usadil na seníku a smutně pomžikával na své přátele na dvoře "Baskerville!" naléhal Mňouk "Jsi pes výjimečné inteligence Když jsi vyšplhal vzhůru, proč to nechceš zkusit dolů? Je to docela jednoduché"
Ale pes na jeho pokyny nereagoval
"To je teda malér," konstatoval Kopyto "Jestliže ho nepřesvědčíme, budeme muset zavolat hasiče Snad mají nějakou bytelnou plachtu, která vydrží, když do ní skočí"
"On do ní neskočí,! vzdychl Mňouk "Má zábrany, které vlastní vůlí nepřekoná Bude třeba ho sundat pomocí nějaké kladky nebo ho spustit v ně-jakém koši po laně'
"To jsem zvědav, kdo tyhle stroje vyčaruje," řekl Kopyto "Jestli se Baskervillovi něco stane, odsoudí nás celé město Každý nám vyčte, že jsme ho nutili lézt po žebříku!"
V té chvíli se odkudsi přiřítila Jindra Benecká "Kluci!" křičela "Jak to, že si hrajete se psem? Cožpak nevíte, že vykradli muzeum?" "Co to povídáš?" vyhrkl Mňouk "Teď ve dne?' "V pravé poledne!" informovala je Jindra 'Přijeli s nákladákem před
muzeum, kde jako obvykle nebyl žádný návštěvník. Správci Erblovi hodili přes hlavu pytel a spoutali mu ruce i nohy. Pak odnosili do auta spousty drahocenných věcí a klidně odjeli. Nikdo si jich ani nevšiml."
"Tak tomuhle tedy říkám případ," prohlásil Kopyto. "A bez nás ho nikdo nevyřeší. Jdeme?" "A co s Baskervillem?" zeptal se Mňouk. "Myslíš, že může zůstat na seníku?" "Nažrat dostal a nic mu tam nebude chybět," kývl Mňouk. "Hlavně ať se pořád nedívá dolů, aby nedostal závrať."
"Slyšíš to, Baskerville?" obrátil se na psa Mňouk. "Nesmíš dostat závrať. Sedni si do sena a nějak se zabav! Hlavně nevyj, abys zase nevyděsil celé město. Ahoj a měj se tady dobře!"
Pes na něho civěl trochu uraženě a trochu podrážděné. Doufal, že si to kluci rozmyslí a nějak mu pomohou z té závratné výše. Ale oni ne! Sebrali se a spolu s Jindrou Beneckou se rozeběhli do města.
To Baskervilla pořádně dopálilo. Nespokojeně zavrčel, ale pak seběhl po žebříku na dvorek, jako by to dělal odjakživa. Pochválil se krátkým zaštěknu-tím a upaloval za svými kamarády. Dostihl je velice záhy.
"Podívej se!" upozornil Mňouk Kopyta. "Není to nejchytřejší a nejod-vážnější pes na celém světě?" "To je bez debat!" souhlasil Kopyto. "A o tomhle géniovi si bába Jabůrková myslela, že to je posunovač Birtancl!"
Netrvalo dlouho a byli před muzeem. Právě odcházel velitel policie kapitán Osmerá se strážmistrem Sadílkem. Oba se tvářili velice důležitě, protože podrobili důkladnému výslechu všechny, kdo se vyskytovali v blízkosti loupeže.
"Však my je chytíme," prohodil Osmerá k davu, nasedaje do policejního vozu. "Z městečka si zločinecké hnízdo dělat nedáme! To zase jednou padla kosa na kámen!"
Všichni pokyvovali, souhlasně mručeli, ale moc kapitánovým slovům nevěřili. Měli své dlouholeté zkušenosti a věděli, že Osmerá ještě nic nevy-šetřil. Usměrnil opilce, pokutoval neopatrné motoristy, ale s detektivními případy si rady nevěděl. Chyběly mu kombinační schopnosti a pátračský instinkt. Na to tady byli žáci Kopyto a Mňouk, kteří se nejednou proslavili tím, že dovedli Osmeru až k pachateli. Nebýt Kopyta a Mňouká, byl by nanejvýš poručíkem a kdoví, jestli by ho pro neschopnost nepřeložili do nějaké zapadlé díry.
Kapitán Osmerá si toho byl plně vědom a choval se k žákům poměrně slušně. Když se něco nezvyklého přihodilo, vždycky se jich zeptal na jejich mínění. Samozřejmě tak nečinil před lidmi, aby to nepoškodilo jeho autoritu.
Žáci Kopyto a Mňouk do vyšetřování ještě nezasáhli. Stáli s Baskervillem na chodníku a občas přešli od jednoho diskutujícího hloučku k druhému, aby se seznámili s názory občanů. Nic podstatného se bohužel nedozvěděli.
Náklaďák zastavil jako normální služební vozidlo a vcouval do průjezdu muzea. Nikdo v tom nehledal nic podezřelého. S tím také zřejmě lupiči počítali a dopustili se násilí, teprve když vnikli dovnitř. Odnesl to správce Erbl.
Ten právě vycházel z budovy, podpírán učitelem Pěničkou. Nevypadal, jako by šel na módní přehlídku. Sáty měl zmuchlané a obličej rovněž. Šedivé vlasy mu vlály na všechny strany, u brýlí mu prasklo sklo a pravé ucho se zdálo být natržené. Vdovec Erbl by dnes patrně žádnou nevěstu nenabalil.
"Žijeme na Divokém západě, přátelé," vykřikoval, "a já děkuju Bohu, že jsem nebyl zavražděn. Moc nescházelo! Klidně jsem procházel muzeem, kontroloval vystavené exponáty - a najednou - bac ho! Někdo po mně zezadu skočil a přetáhl mi přes hlavu pytel. Přitom šeptal: Jestli, dědku, mukneš, podříznu tě jako jehně! Tak jsem nemukal a nechal si raději svázat ruce i no-hy. Hodili mě bezmocného do kouta a začali rabovat. Šli najisto, lumpové, a odtáhli dolů do náklaďáku samé krásné předměty. Nejcennější kusy nábytku, například komodu hraběnky Kouřimské, kterou pro ni dva roky vyráběl umělecký truhlář Paleček. Hraběnka mezitím zesnula na horečku omladnic a komodu vydražil bohatý měšťan Klokočka. Ten, co vyráběl krém na boty Kloko. Ale nejde jen o komodu! Chybí vzácná postel, ve které zemřel hudební skladatel Močál. V téže posteli pak spalo šestnáct dalších skla-datelů, vždy při návštěvě našeho města. Jsou to kruté ztráty pro naši kulturu a řekl bych ztráty nenahraditelné. Lupiči zcizili rovněž několik obrazů, z toho dva Mánesy a jednoho Chittussiho. Nejspíš z toho dodatečně dostanu infarkt! Přej za mnou ještě přijede kriminálka z Prahy, ale co jim

mohu říct? Na hlavě jsem měl pytel, tak co mám komu vykládat? Ani nevím, kolik těch zmetků bylo - nejspíš tři. Ale přísahat bych na to nemohl. Byl jsem rád, že jsem tu hrůzu vůbec přežil! Tohle my muzeum nemělo postihnout!"
Správce Erbl těžce dýchal, kašlal a stále si otíral zpocený obličej. "Jsem vyřízen," oznámil davu, "a hlava mě bolí jako střep. Měl bych si jít lehnout, ale musím udělat důkladnou inventuru!"
To museli všichni uznat. Ale to už se nadechl k závažnému projevu učitel Pěnička: "Stala se strašná věc, občané," pravil, "ale dle mého soudu se stát nemusela. Máme krásné, dobře udržované muzeum, na které bychom měli být hrdi. Ale je tomu opravdu tak? Hledáme v něm poučení a inspiraci? Navštěvujeme je s láskou a pravidelné? Obávám se, že nikoliv! Naše krásné muzeum často zeje prázdnotou a obětavý správce Erbl je v něm osamocen. Zůstává v něm jako vábnička na zločince. Ti padouši dobře věděli, že se nesetkají s odporem a že si jich nikdo ani nevšimne! To je ovšem velice smutné a zarážející. Muzeum by mělo být živým kulturním organismem našeho krásného, na slavnou historii bohatého města. Často říkám naší mládeži: Navštěvujte muzeum v každé volné chvíli a poznávejte minulost! Bohužel má slova nepadají na úrodnou půdu. l když se snažím sebevíc, muzeum zeje prázdnotou a nikomu nepřináší užitek! Snad jen výpravy,
projíždějící naším městem, projeví občas zájem o jedinečné exponáty, ale to je zoufale málo Sám navštěvuji muzeum a prohlížím si jeho sbírky nejméně třikrát týdně Také dnes, krátce po poledni, jsem se rozhodl pro studium přímo v místnostech muzea Píšu pojednání o habánské keramice, která je zde bohatě zastoupena Byl jsem překvapen, že nikde nevidím vlídného správce Erbla, který mi vždy ochotně vychází vstříc A hle - spatřil jsem ho drsně spoutaného a s jutovým pytlem na hlavě! Jako v nějakém dobrodružném filmu1 Byl jsem otřesen, ale zároveň jsem si uvědomil, že takový zločin by těžko mohl někdo provést, kdyby muzeum nezelo prázdnotou Prostě bych chtěl na vás apelovat, drazí občané neopovrhujte kulturním dědictvím a staňte se pravidelnými návštěvníky našeho muzea!"
Občané učitele vyslechli uctivě, ale nezdálo se, že by je zcela přesvědčil Řada z nich se domnívala, že je příjemnější tlachat o fotbale nebo televizních pořadech, než si prohlížet nějaké staré haraburdí Dav se začal rozcházet, protože tady už nebylo nic pozoruhodného k vidění ani slyšení
Také Kopyto s Mňoukem a Baskervillem ustoupili do pozadí Docela rádi by vyslechli správce Erbla, ale nemohli potřebovat, aby byl u toho učitel Pěnička Což se nyní nedalo zařídit
"Jedno je jisté," řekl Kopyto "Zločinci šli najisto, protože dostali dobrý tip"
"Myslíš od Slávy Čepela?" zeptal se Mňouk
"Možná Ale třeba od někoho úplně jiného To musíme zjistit"
"Ale jak?"
Jednoduché to rozhodně nebylo Ale po několika hodinách se dozvěděli, že správce Erbl přerušil inventuru a šel si domů lehnout Učitele Pěničku viděli, jak zvolna kráčí ke kastelánskému domku pod hradem a cosi vypravuje sám sobě Mohutně přitom rozkládal rukama
"Tohle je naše příležitost," usoudil Kopyto "Erbl je sám doma, tak ho vyzpovídáme!" "Myslíš, že nás k sobě pustí?" pochyboval Mňouk "Je unaven, bolí ho hlava, chce se mu spát " "Ale má strašně rád teplou polívku," upozornil ho Kopyto "Když mu v bandasce přineseme dobrou gulášovku "
"Kde ji vezmeme?"
Kopyto vykouzlil na tváři vítězný úsměv "Dostal jsem jí asi pět litrů pro Baskervilla z vyvařovny Nějací pravidelní strávníci se nedostavili, protože odjeli na cikánskou svatbu Baskerville se jistě trošky polívky vzdá ve prospěch dobré věci a pan Erbl bude bez sebe blahem "
"To se mi moc nelíbí," mračil se Mňouk "Jak tě znám, ta polívka je určitě už v Baskervillově kastrolu " "Co oči nevidí, srdce nezeli," odvětil Kopyto "Uvidíš, jakou pan Erbl bude mít radosti Jak vidí gulášovku nebo držkovku, je z toho celý naměkko!" Mňouk posléze povolil a ani Baskerville nic nenamítal Byl to hodný, dobrosrdečný pes, který se rád rozdělil s dobrým člověkem Krátce nato
Kopyto s Mňoukem zazvonili u dveří správce Erbla. Z bandasky voněla gulášovka a to bylo nejlepší doporučení pro to, aby je přepadený muž přijal. Měl obvaz na hlavě a přivítal je v roztrhaném pyžamu. Nicméně se přátelsky usmál.
"To jste hodní, chlapci," přijal od nich bandasku. "Polívka mě postaví na nohy. Polívka je grunt a ostatní je špunt! Ale vy jste za mnou určitě přišli jako detektivové a chcete ze mne tahat rozumy! Kopyto s Mňoukem se nezapřou. Ale já vám, mládenci, nic nového neřeknu. Měl jsem na palici pytel a mé smysly byly silně otupeny."
To byla jistě pravda. Ale také se dalo počítat s tím, že horká polívka roztočí Erblovy mozkové závity na mnohem vyšší obrátky. Chtělo to trpělivost. "Báječná polívčička," liboval si správce. "Tu dělala paní Kopytová, nebo paní Mňouková?" Když dojedl, měl znamenitou náladu a hlava ho přestala bolet. Proto začal znovu vzpomínat na to, co ho postihlo krátce po poledni.
"Já už špatně slyším," stěžoval si, "a proto mě ten pacholek mohl zezadu přepadnout. Před takovými deseti lety by mi pytel na hlavu nenarazil. Otočil bych se a jednu bych mu ubalil. Ale dneska už nejsem ve formě a kolikrát přeslechnu i mezi-národní rychlík."
"Hlavně, že vám chutná," řekl Kopyto. "Jsou lidi, kteří ztratili chuť, a při jídle se jim zdá, že polykají bláto." "To mě naštěstí nepostihlo," radoval se správce. "Chuť mám jak šéfkuchař v Internacionálu. Škoda, že při hlídání objektu je málo platná."
"No ale něco si přece pamatujete," přesvědčoval ho Mňouk.
"Přísahat bych na to nemohl," děl správce, "ale myslím, že byli tři. Moc nemluvili a nedohadovali se. Z toho je jasný, že předem věděli, pro co si jdou. Většinou jsem slyšel jen dupání a šoupání nábytkem." "Přesto jste si mohl něčeho všimnout," soudil Kopyto. "Zkuste si vzpomenout na nějaký detail."
"Za tu polívku bych vám měl pomoct, že jo," přemítal Erbl, "ale vymýšlet si nemohu, to bych vás leda zmátl! Počkat! Něco by tady přece jenom by-lo.Zdálo se mi, že jeden z těch chlapů nějak zvláštně chodil!"

"Kulhal?" vykřikl Kopyto. "Jo. Tahal za sebou nohu," řekl Erbl. "Kterou, to nevím, protože jsem měl na hlavě ten pytel." "Samozřejmě," souhlasil Mňouk, "ale je to důležitá stopa! Možná, že nás zavede k pachateli." Víc se od správce nedozvěděli, a tak mu popřáli brzké zotavení. Na ulici vyšli celkem spokojeni. "Jestli je tipařem Sláva Čepel," řekl Mňouk, "mohl by tím kulhavcem být Franta Datel. Nemyslíš?"
"Kulhavců je všude spousta," mínil Kopyto. "Podívej, kolik se jich den co den vleče na středisko! Tady jde o to, jestli ten člověk pajdá stabilně, nebo jestli mu něco jenom padlo na nohu a za pár dní bude běhat jako jelen."
"Když jsem měl zarostlý nehet u palce," vzpomněl si Mňouk, "taky jsem pár dní kulhal. Ale přece jen si myslím, že v tom ten Datel může mít prsty."
"Rozhodně ho nepustíme ze zřetele," souhlasil Mňouk, "a pokusíme se zjistit, kam se vůbec poděl. Ale teď musíme dát Baskervillovi nažrat. Jestli začne hlady výt, veřejné mínění se obrátí proti nám."
Přidali do kroku a brzy byli u Mňouků na dvorku. Baskerville je mile překvapil. Nejenže nevyl, ale z pilnosti si nacvičoval výstup po žebříku na seník a odtud zase brilantně slézal zpátky. Podával znamenitý a po všech stránkách podivuhodný výkon.
"Myslím, že si můžeme gratulovat!" vydechl nadšeně Kopyto. "Máme toho nejsenzačnějšího psa na světě!"
"A my jsme takoví mizerové," dodal Mňouk, "že jsme ho připravili o dobrý litr kvalitní gulášové polívky. Já nevím, jak ty, ale já z toho mám výčitky svědomí!"

5

Kastelán jede do Vídně

Pátrání po Datlovi nepřinášelo ovoce. Kopyto s Mňoukem se nic nedozvě-děli, ani když do akce zahojili síť spolehlivých třídních agentů. Někteří z nich mapovali pohyb Slávy Čepela, ale zloduch Bičiště ho za dvě kremrole varoval. Občanu práce se štítícímu se tato zpráva zřejmě nelíbila.
Když potkal Kopyta s Mňoukem ve městě, opět sice zamlaskal na netečné-ho Baskervilla, ale pak se zasmušil a příkře řekl: "To, že si hrajete na Interpol, je mi celkem jedno. Já jsem si zase jako kluk hrál na Indiány. Ale nepletl jsem se do života dospělých. Vy jste se o mne teď začali zajímat a to mi vadí. Jsem řádný občan a mám právo na svobodný pohyb, aniž by mě někdo fizloval. S dětmi se prát nebudu, ale jestli mě nepřestanete obtěžovat, může se vám stát, že to krásné zvíře, které s vámi chodí, někdo otráví!"
Načež nasupeně odešel.
Kopyto a Mňouk byli dost vyvedeni z míry.
"Ještě že mu Baskerville nerozuměl," vydechl Mňouk. "To přece bylo vyhrožování a zastrašování. Kdyby mu to došlo, určitě by ho na místě roztrhal a my bychom z toho měli nepříjemnosti."
"Služební pes se musí ovládat," řekl Mňouk, "a nemůže rozsápat každého, koho si zamane. Baskerville je inteligentní zvíře, které dovede zachovat klid a rozvahu. Ale my musíme uvážit, jestli to Čepel myslel vážně."
"Jestli patří k té bandě lupičů, tak docela určitě," domníval se Kopyto, "a já bych řekl, že o tom nelze pochybovat. To znamená, že Baskerville je v nebezpečí." "Ve městě ho krmí kdekdo," dodal Mňouk, "a otrávit ho by nebyl žádný problém. Musíme být obezřetnější a žrádlo důkladně kontrolovat." "Ale jak?" zeptal se Kopyto. "Ledaže bychom ho nosili na ochutnávku správci Erblovi." To samozřejmě nebylo míněno vážně. Ale to, že pes je ohrožen, nedalo Kopytovi s Mňoukem spát.
Kdyby se řeklo, že se zločinci z muzea propadli do země, nebyla by to pravda. Měli se čile k světu a dávali o sobě vědět. V kostele svatého Jakuba v Lubči odcizili barokní kazatelnu a dvě vzácné dřevěné sochy. Krátce nato byly vyloupeny dvě rekreační chalupy, vzdálené od městečka jen tři kilometry. Všude šli pachatelé najisto. Přijeli nákladákem, kterého si lidé sotva
všimli, a v modrých stěhovackych pláštích drze vnikli do objektu Nikdo jim v tom nebránil a ani se o akci nezajímal Jejich popis se tak lišil, že nebyl vyšetřovatelům k ničemu
Co nás to jenom postihlo? vzdychal kapitán Osmerá U nás přece bylo vždycky poměrně bezpečno Lide samozřejmě kradli, ale ne tak drze a sebe-vědomě! Tohle jsou profesionálové a na ty já se svým vybavením nemohu stačiti
My mít jeho vybaveni, poznamenal Kopyto, 'tak jsou lupiči dávno za katrem Čím disponujeme my? Jedním psem pro kterého ustavičně sháníme žrádlo!
Zase mamě v hlavě výjimečné mozky, upozornil ho Mňouk, a to není k zahozeni Dosud jsme nenarazili na záhadu, která by před námi obstála Kdybychom žili v Paříži, troufal bych si zatočit i s Fantomasem!
Jenže Paříž je daleko, upozornil ho Kopyto, a tady nám kradou starožitnosti lupiči, na které kapitán Osmerá nestačí ani náhodou Jestli selžeme my, bude se všemi cennými předměty v muzeích, kostelech a rekreačních objektech amen
Vsadím se, že \e ti ničemové pašuji za hranice a vydělávají obrovské peníze Musí nás něco napadnout!
Mezitím došlo k zajímavé události pod hradem Kastelánova sestra žila již řadu desetiletí ve Vídni a nyní se chystala slavit šedesáte narozeniny Protože byla rodinný typ, chtěla mít všechny blízké příbuzné pohromadě a také si to mohla dovolit Patřila k vídeňským zazobancům a na nějaký ten^ šilink nemusela koukat Proto na oslavu pozvala nejen bratra, kastelána Štětku ale i neteř a jejího muže učitele Pěničku Tomu se ovšem příliš nechtělo
Vídeň je krásné město, připouštěl a oplývá památkami Rad bych si je prohledl a porovnal s tím, co mamě u nás Jenomže tetička nás nezve na kulturní zážitky nýbrž na hostinu Budou se podávat tučná masa a dorty se šlehačkou Připíjet na zdraví nelze ničím jiným než alkoholem Toho věru nemam zapotřebí Poslední dobou jsem přibral deset kilogramů a pohybuji se neohrabaně Žáci ve škole se mi pošklebuji Už mi začali říkat Sadelnatan. Brzy budu při tomto způsobu života všem pro smích Vědeckou prací nezhubnu potřebuji pohyb a lehkou dietní stravu Zdravotní procházky a

naprostou abstinenci Proto mi nevyhovuje jet na jakýkoli hodokvas do Vidně
Neřečni, zeti zvedl hlas kastelán Štětka a nenařikej na to, co sis sám způsobil Nikdo ti nenařizoval, aby ses přecpaval a povaloval se nad knížkami U nás je zdravé povětří a nikdo ti nebrání abys lítal z kopce na kopec Jestli chceš, budu tě v tom podporovat a honit tě bičem Ale do té Vidně pojedeme' Vlastně poletíme protože sestra nám zaplatí letenky Je hanba, že jsme v Rakousku ještě nebyli, přestože je to co by kamenem dohodil Ale to je tvoje vina, zeti! Ses nešika a budižkničemu! Čtyřikrát tě vyhodili z autoškoly a dodneška nemáš řidičsky průkaz! Každý cikaň si to drandi po silnici jako závodník a tebe při pohledu na volant rozbolí břicho! To se pak nediv že se s dcerou nikam nepodíváte!
"Jezdíme na každý zájezd," oponoval Pěnička, "který pořádají zahrádkáři. Autokar je pohodlný a je z něho krásný výhled. Přitom mohu poučit ostatní
o významných památkách, které mijíme." "Na poučování jsi kadet," zavrčel kastelán, "ale té Vídni se nevyhneš! Dcera se na setkání s tetičkou velice těší a ty jí to, doufám, nepokazíš!"
"Ale proč nemůžete jet beze mne?" vyhrkl nešťastně učitel.
"Sestra chce vidět celou rodinu pohromadě," vysvětlil mu Štětka, "a ve svých šedesáti letech má na to právo. Ještě by si myslela, že to u nás neklape. Napadlo by ji, že manželku pošleš do Vídně a zatím doma děláš bůhvíco."
"Co bych tak mohl dělat?" bránil se pedagog. "Jako učitel jsem pod přísnou kontrolou široké veřejnosti."
"Teta tě chce vidět!" vykřikl Štětka, "a teta tě taky uvidí! l když na tobě nic zvláštního není, co si budeme povídat! Dcera si mohla vzít jinšího fešáka, například lesního Vydržálka. Ten ji miloval už od dětství a jako školák za ni sbíral kaštany do sběru."
"Vydržálek je alkoholik," poznamenal Pěnička, "a pere se v hospodě."
"To činí z nešťastné lásky," tvrdil kastelán, "protože na naši holku nemůže zapomenout. Měl by sis uvědomit, koho sis vzal, a nedělat nám naschvály!" V té chvíli se vrátila domů paní Pěničková, a když se dozvěděla, že manžel váhá s cestou do Vídně, okamžitě po něm hodila střevíc. Bylo rozhodnuto.
"Podvoluji se násilí," prohlásil učitel, "a nebudu se déle vzpírat. Ale upozorňuji vás, že v cizině onemocním a dopravíte mne domů ve zbědo-vaném stavu!"
Manželku to nedojalo a kastelána teprve ne. Pěničku už dávno nikdo nebral vážně.
Ale vyskytla se překážka mnohem závažnější. Hrad již byl po sezóně mimo provoz, ale došlo k nečekanému obohacení jeho interiéru. Kastelán Štětka přijal několik vzácných truhel a komod z nadřízeného úřadu s tím, že stabilně budou umístěny až před letní sezónou. Nezbývalo tedy nic jiného, než je provizorně umístit v konírně, která stála mezi hradem a kastelánovým domkem. Zdálo se, že je všechno v pořádku, ale učitel Pěnička varovně vztyčil ukazovák. "Jsem rád, že sbírky našeho hradu budou tak významným způsobem obohaceny," řekl, "ale zároveň se obávám, že v konírně nemohou být dostatečně zabezpečeny. V okolí došlo k rozsáhlým krádežím starožitností. Což když pachatelé využijí naší cesty do Vídně k tomu, aby se nestoudným způsobem obohatili?"
"Prosím tě, nestraš," zlobil se kastelán, "a nepokoušej se vyvléci z povinné návštěvy!"
"Chápu, že vás nepřesvědčím," děl pedagog, "ale nebezpečí je přesto značné. Lupiči byli vždy perfektně informováni a není pochyb o tom, že jsou důkladně seznámeni s místními podmínkami. Nehlídaná, snadno dostupná konírna je může přitahovat jako světlo noční můry."
"A co můžeme dělat?" mračil se Štětka. "Přece nezrušíme důležitou rodinnou slavnost! Sestra by se smrtelně urazila! Jediné, co mohu udělat, je, že upozorním na možné nebezpečí kapitána Osmeru. Mohl by sem občas zajet policejním vozem a trochu to tady zkontrolovat."
"Možná bychom mohli o dohled požádat i Kopyta a Mňouká!"
Kastelán se zamyslel. "Jsou to uličníci," konstatoval, "ale ledacos se jim už povedlo. Navíc teď mají psa, který by zakousl bizona. Kdyby se s ním v sobotu a v neděli potulovali kolem hradu, každý lupič by si důkladně rozmyslel dát se do práce!"
"Jestliže souhlasíte," řekl učitel, "půjdu s nimi promluvit!"
A tak se Kopyto s Mňoukem dočkali vzácné učitelovy návštěvy.
"Právě probíráme poslední dny Josefa Kajetána Tyla," postavil se do pozoru Kopyto, "a svědomité studujeme údobí bachovského absolutismu." "A rovněž jsme si opakoval i báseň Elišky Krásnohorské," dodal Mňouk.
"Leží mraky vrané, leží nad Čerchovy. Hu! To v lese vstanu všechny noční sovy..."
"Přestaňte šaškovat, žáci," vyzval je Pěnička. "Jde o velice vážnou věc. Vyslechněte můj návrh, lépe řečeno prosbu a pak se k jejímu obsahu svobodně vyjádřete. Pokud vím, zajímáte se o krádeže starožitných předmětů v městečku a jeho okolí."
"Ale vůbec ne!" vykřikl Kopyto. 'Takové skopičiny jsme už dávno pustili z hlavy!" "Nás zajímá pouze učivo," řekl Mňouk. "Protože jinak by z nás nic nebylo a nevzali by nás ani do učebního poměru."
"Žáci Kopyto a Mňouku," zvolal učitel. "Nepokoušejte se ze mne učinit idiota! Vím dobře, jaké jsou vaše skutečné zájmy, a tentokrát proti nim nic nenamítám. Naopak je celkem schvaluji. To, že chcete být detektivy, je pozoruhodné a hodlám vás v této činnosti podporovat!"
Kopyto s Mňoukem si vyměnili překvapené pohledy. Co se to s Pěničkou stalo, že vede takové řeči? Nemá náhodou horečku?
Ale učitel mínil svá slova naprosto vážně.
"Žáci," pravil. "Stejně jako já dobře víte, že v našem okolí řádí banda zločinců. Jistě budou jednoho dne dopadeni, ale může to trvat dost dlouho." "Kapitánu Ošmerovi určitě," ušklíbl se Mňouk. "Ten by udělal nejlíp, kdyby si na náměstí otevřel butyk!" "Mňouku, nekritizuj naši policii," napomenul ho Pěnička, "a jestli máš lepší nápady, předveď to sám! Právě jsem vám to chtěl navrhnout!"
"Ale my nejsme policajti ani černí šerifové," upozornil ho Mňouk.

"Nemáme žádné pravomoci!"
"Ale máte mohutného psa, který se nelekne žádného hrdlořeza!" řekl učitel. "Když se s ním někam postavíte, každý si rozmyslí, aby si s vámi něco začal!" Baskerville jako by věděl, že se mluví o něm, radostně zakňučel.
"Psa máme," souhlasil Kopyto, "ale nevíme, kde jsou momentálně ti hrdlořezové."
"Obávám se, že se objeví dříve, než nám bude milé," mračil se Pěnička. Načež podrobně žákům vyprávěl o drahocenném nábytku v konírně i o kastelánové úmyslu za každou cenu odjet do Vídně.
"Jsem zřejmě slaboch," řekl nakonec, "ale nedokážu proti tomu nic podniknout. Přitom budu trnout, co se stane v době naší nepřítomnosti."
Kopyto se sebevědomě usmál. "Jen klidně jeďte, pane učiteli," řekl, "a dejte si ve Vídni do nosu! My vám to tady ohlídáme k vaší plné spokojenosti."
"Baskerville je v životní formě," oznámil Mňouk, "a pouhý pohled na něho zazené každého zločince na útěk!"
"To mi, žáci, spadl kámen ze srdce," pravil dojatě Pěnička. "Velice bych si vyčítal, kdyby došlo k odcizení tak vzácných předmětů!"
"Neodcizí vám ani prošlapanou rohožku," ujistil ho Kopyto, "a ještě se při tom stačíme naučit ten konec bachovského absolutismu."
Učitel Pěnička odcházel spokojen. Pak si uvědomil, že zapomněl dát Baskervillovi lahůdkový párek, který měl pro něj v náprsní kapse. Vrátil se a s úsměvem psa podaroval.
"To je záloha," upozornil ho, "a jestliže se osvědčíš, koupím ti pět dalších!"
Baskerville spolkl uzeninu jako malinu, ale nijak se tím nezasytil. Naštěstí pro něj měli Kopyto s Mňoukem vydatné zásoby z restaurací a jiných atraktivních prodejen. Čekala ho báječná večeře, po které slastně usnul a na zločince ani nevzdechl.

6

Unos

Sobota byla nevlídná a mlhavá. Kopyto a Mňouk provázeni Baskervillem se nudili u kastelánova domku, aniž se tam objevila nějaká podezřelá osoba. Zločinci se na lup nevydali.
"Připadám si jako hlídač broskví," stěžoval si Kopyto. "Žádné vzrušení, jenom přešlapování na místě. Takhle bych si práci detektiva nepředstavoval." "A pan učitel si pěkně v teplíčku mlsá dorty," konstatoval Mňouk. "Hned bych si to s ním vyměnil! Ve Vídni se totiž vyrábějí nejlepší dorty na světě."
"Ataky oplatky!" předestřel své vědomosti Kopyto. "Můj děda znal osobně slavného výrobce Pischingera! Pišingry se těšily takové oblibě, že je baštily i hlavy korunované!"
"Třeba si na nás Pěnička vzpomene," napadlo Mňouká. "Baskervillovi slíbil pět párků, tak by nám mohl přivézt aspoň kilo pišingrů."
Povídali si o sladkostech, ale hlídka jim ubíhala nesmírně pomalu, l Baskerville se zjevně nudil a poštěkával na každou myšku, která zašustila v trávě. Jindy by ji bohorovně ignoroval.
"Kdyby bylo lepší počasí," řekl Mňouk, "přiběhla by sem spousta dětí. Mohli bychom hrát různé hry a lip by nám to utíkalo." "Jenže kdyby se nám podařilo zahnat zločince, dělali by si z toho všichni zásluhu. Takhle máme šanci vyžrat všechnu slávu sami."
"A když se zločinci nedostaví?"
"Tak dostaneme akorát rýmu a budeme cucat acylpyrin."
Procházeli sem tam, ale nikde ani živáčka. Pak se začalo stmívat a bylo zřejmé, že zločinci se zřejmě už neobjeví. "Pro dnešek končíme," rozhodl Kopyto, "a zítra si dáme další směnu. Tře-ba bude lepší počasí a lip nám to uteče!"
- Zklamaně se vrátili do městečka a vynahradili si to tím, že si s Baskervillem hráli na schovávanou. Bylo to nerovné utkání, protože pes je vždycky okamžitě našel a vytáhl z úkrytu třeba násilím. Mňoukovi utrhl levý rukáv a Kopytovi prokousl límec.
Neděle nebyla o nic přívětivější než sobota. Tak nevlídný a sychravý den aby jeden pohledal.
"Co kdybychom šli raději do kina?" navrhl Mňouk. "Vsadím se, že zločinci sedí někde v hospodě!"
"Bylo by to příjemné, leč nezodpovědné," soudil Kopyto. "Jednou jsme přijali úkol, tak ho musíme splnit. Dovedeš si vůbec představit, že by si někdo najal detektiva Marlowa a ten se na to vybodnul?"
"Mariowe pracuje za dolary," upozorni ho Mňouk, "a my jen pro trochu slávy."
"Nemá smysl to rozebírat," řekl Kopyto. "Musíme nastoupit na stráž a víc 0 tom neuvažovat. Třeba se dneska dočkáme a Pěnička nám bude vděčný do konce života!"
"A co teprve kastelán Štětka!" mlaskl Mňouk. "Když se to vezme kolem a ko-lem, tak tady hlídáme za něj!"
Baskerville na to ani nezafuněl, jen se líně loudal na své stanoviště. Nijak to nerozebíral, ale chápal, že je tu od toho, aby se podřídil zkušenějším. 1 když se mu to dvakrát nezamlouvalo.
Začalo mrholit a teplota klesla někam k nule. Kopyto s Mňoukem, opřeni
o zeď kastelánova domku, si ohrnuli límce a dýchali si do dlaní. "Což si udělat ohníček?" navrhl Mňouk. "Neškodilo by se trochu ohřát, viď, Baskerville?"
Baskerville přijal návrh se sympatiemi, ale Kopyto rozhodné zavrtěl hlavou. "Kouř ohně by nás mohl prozradit," upozornil druha. "Zločinci by pochopili, že objekt je hlídán, a ujeli by dřív, než bychom si je mohli prohlídnout. Jestliže chceme slavit úspěch, musíme se chovat nenápadně."
"Na tuhle situaci jsme měli myslet dřív," zlobil se Mňouk. "Když jsme Pěničkovi nabídli pomoc, mohlo nás napadnout,

že se zkazí počasí. Pěnička by nám určitě půjčil klíče od domku. Teď bychom seděli v místnosti a oknem sledovali, jestli sem někdo nejede."
"Teď už to nenapravíme," vzdychl Kopyto, "ale musíme obstát jako drsní muži. Co bys dělal na Aljašce nebo u pramenů Jeniseje? Vítr by zuřivé fičel, sníh býti zalepoval oči, hrozilo by ti umrznutí nosu..."
"Lepší pohádky neumíš?" zašklebil se Mňouk. "Mně stačí úplně tohle. A Baskervillovi pro jistotu nasypu do polívky vitamín C!" "Budoucnost mají jedině odolní chlapi!" vypnul prsa Kopyto, "které nezdolá mráz, bouře, požár, ani povodeň!" "Zkrátka supermani," přikývl Mňouk. "Příští týden si udělám supermanský zkoušky!" Mrholení bylo čím dál protivnější a najednou se na cestě přímo před nimi objevila bába Jabůrková.
"No to mám ale štěstí," vyhrkla, když spatřila kluky se psem. "V rozhlase hlásili, že utekl nebezpečný trestanec Kuděj. Je ozbrojen a s nikým se nemazlí. To se stane, zrovna když jdu přes les k sestřenici do Jahodné!"
"Ale ten trestanec uprchl někde na východním Slovensku," upozornil ji Kopyto. "Sem se nemohl dostat!" "To neznáš trestance," vyčetla mu bába. "Ze Slovenska je tu autem
natotata. Jít přes les je strašný riziko pro svalnatýho chlapa, natožpak pro stařenu nad hrobem! Já se, chlapci, chvěju hrůzou!" 'Tak nikam nechoďte," poradil jí Mňouk, "a vraťte se do města! Všude dobře, doma nejlíp!"
"To je pravda," připustila Jabůrková, "ale já už jsem taková, že co si umanu, to taky provedu. A dneska jsem si umanula, že navštívím sestřenici v Jahodné. S tím se nedá nic dělat, to mi nikdo nerozmluví!"
"Tak tedy šťastnou cestu, teta," usmál se na ni Kopyto. "Jestli chcete, můžete sestřenici od nás pozdravovat!"
"Počkat!" vykřikla bába. "Přece jsem jasně říkala, že se bojím jít přes les. l kdyby tam nebyl ten trestanec, je tam v tomhle počasí kluzko. Mohla bych uklouznout a zlomit si nohu. Koho bych se, chudák, dovolala? Sežrali by mě divočáci a neměla bych ani křesťanský pohřeb!"
"No jo," vzdychl Mňouk. "Máte to holt těžký!"
"Jenomže jste tady vy," rozzářila se bába, "a já si myslím, že vás seslal Duch svatej. Můžete mě přece, chlapci, doprovodit. Máte krásnýho psa..." "Říkala jste, že je to posunovač Birtancl!" šklebil se Kopyto. "Každej se může mejlit," tvrdila Jabůrková, "a starej člověk bejvá mdlýho
rozumu. To je můj případ. Už vidím strašidla i tam, kde nejsou. Když musím v noci na záchod, tak si hlasitě prozpěvuju Ptáčka jarabáčka, až vzbudím všechny sousedy. Se mnou už nikdo nic nesvede. Tak si myslím, že vám nic neudělá, když starou bábu kousek cesty doprovodíte!"
"Ale my jsme tu na hlídce, teta," vysvětloval Kopyto. "Dostali jsme důležitý úkol, který musíme splnit. Nemůžeme se odtud vzdálit!"
"Jen se nevymlouvej, Kopyto," vyštěkla bába. "Ses slušnej chlapec, tak musíš pomoct starýmu člověku. Nechci přece, abyste mě nesli na zádech! Do Jahodné je to pár kroků a úplné mi stačí, když mě dovedete k prvním domkům."
Bylo jasné, že ji nikdo nepřesvědčí. "Víš co?" navrhl posléze Mňouk. "Jdi s Baskervillem doprovodit paní Jabůrkovou a já to tady ohlídám. Za tři čtvrtě hodiny můžeš být zpátky."
Kopytovi se to moc nelíbilo. Stráž je stráž, povinnost je povinnost. A slib je slib. Nemůže se přece vzdalovat z místa činu jen proto, že se někdo bojí jít do lesa. Ale bába prosila, hrozila a ječela. Nakonec dosáhla svého a Kopyto hvízdl na Baskervilla.
"Pojď, posunovači Birtancle," oslovil ho. "Musíme odvést paní Jabůrkovou k sestřenici. Chovej se slušně a nedej se ovládnout temnými pudy pralesní .šelmy. To by té hajný mohl zastřelit a my bychom si pro tebe vyplakali oči!"
"Tak už jděte," vyzval ho Mňouk, "ať tu zatím nevyrostu! A dobře se bavte!"
To bylo samozřejmé, protože Jabůrková nedovedla držet jazyk za zuby. S Baskervillem se cítila bezpečně, a tak švitořila jako někde u muziky. Kopyto se od ní dozvěděl spoustu věcí, ale neměl pocit, že by ho to nějak mimořádně obohatilo. Zrychloval krok, aby byl co nejdříve zpátky.
"Ty mě uštveš, Kopyto!" stěžovala si bába, "a já přijdu k sestřenici celá
zpocená a zadejchaná. Už mi, chlapče, není dvacet, ale rovnejch devě-tasedmdesát!" Pak les začal řídnout a na jeho konci se objevily první domky. Kopyto cítil, že další ochotu není třeba přehánět.
"Baskerville," houkl, "mažeme zpátky! Jinak se nám Mňouk rozmočí!"
Vydali se zpět ke kastelánovu domku a rozhodně se neloudali. Přesto je tam čekalo velice nepříjemné překvapení. Po Mňoukovi nebyla nikde ani památka. Dočista zmizel. Zato byla vylomena vrata od konírny a nebylo třeba mít velkou fantazii, aby člověk uhodl, co to znamená. Starožitnosti zmizely a před konírnou zůstaly jen stopy po pneumatikách nákladního auta. Kopyto na ně zíral jako omámený. Baskerville rovněž, l on chápal, že se přihodilo cosi nepatřičného.
"To je tedy průšvih jako noha!" vyrazil ze sebe Kopyto zděšeně. "Unesli Mňouká, Baskerville!"

7

Jak se to stalo

Kopyto s Baskervillem a bábou Jabůrkovou se vzdalovali lesní pěšinou a Mňouk si tiše pohvizdoval. Přešlapoval z nohy na nohu, choulil se do kabátu, který ho vůbec nehřál, a uchyloval se do říše snů. Tam se cítil daleko lépe. Představoval si, jak se řítí na divokém mustangu prérií a bezchybně střílí po banditech, jejichž poslední hodinka právě nastala. "Ušetři nás, cizince," sténali ti ničemové, ale Mňouk byl neoblomný. "My Mňoukové jsme tvrdí," vysvětlil jim, "a každou křivdu krutě trestáme! Taková je naše povaha!" Když vystřílel všechny desperáty, přenesl se Mňouk do amerického velko-města. Stal se bojovníkem proti narkomafii a s jejími bosý sváděl neúprosné, avšak vždycky vítězné bitvy. Když se dost nabažil skučení mafiánů, přesedlal na horor a pustil se do lítého boje s nestvůrami, které mínily vyhubit lidstvo a usadit se na naší planetě. Málem se jim to povedlo. Jediné díky Mňoukově statečnosti došlo k

zásadnímu zvratu a obludy byly beze zbytku zničeny.
"Jo, ve světě jsou obrovské možnosti," dumal Mňouk nad svým osudem, "a člověk je může využít. Pokud ovšem nežije v takové zapadlé díře jako my s Kopytem. Cožpak tady se můžeme prosadit? Jediný padouch v naší třídě je Bičiště a ani toho nesmíme zastřelit. Za to by bvla přinejmenším dvojka z mra-vů. Teď jsme si vyrazili na lupiče a místo dobrodružství si uženeme angínu! Takovou neděli, jako je ta dnešní, jsem ještě nezažil! Buď umřu nudou, nebo zimou. Ani jedno nestojí za nic!"
Mračil se, posmrkával a záviděl Kopytovi, který alespoň mašíruje lesem a poslouchá žvásty báby Jabůrkové. Taky to není žádná náplň dne, ale je to přece jen přijatelnější než se tu opírat o zmoklou zeď kastelánova baráčku. Přitom je to všechno k ničemu. Kdyby ho Kopyto poslechl, mohli spolu teď sedět v biografu a dívat se vykulenýma očima na plátno, kde se učený profesor proměňuje v mouchu. Jindra Benecká to viděla na videu a prý jí z toho bylo špatně dva dny.
Ještě hůře to dopadlo s její matkou, která získala trvalou alergii k mouchám a od té doby ustavičně rozstřikuje po bytě Biolit L. Mňouk právě řešil závažný problém, jestli by se profesor mohl proměnit v netopýra, když zaslechl vrčení motoru a vzápětí spatřil modrý náklaďák, poskakující po hrbolaté cestě ke kastelánovu domku. 'Tak tomuhle říkám smůla," po
vzdechl. "Přijedou, zrovna když tu jsem sám a beze zbraně. Kdyby byl na mém místě někdo jiný, například Bičiště, určitě by vzal nohy na ramena. Ale já se jenom schovám támhle do toho výklenku a budu sledovat, co se bude dít!"
Dělo se jen to, co se dalo předpokládat. Náklaďák zastavil přímo před konírnou a vystoupili z něho tři muži. Dva byli urostlí a poměrně mladí. Vyložení atleti. Třetí silně napadal na nohu a vypadal dost neduživě. Mňouk okamžitě poznal Frantu Datla. Odporný zakrslík poskakoval kolem nákla-ďáku jako pimprle a už se těšil na vydatný lup, jehož pomocí opět zvýší svou životní úroveň.
"Odhadli jsme to přesně," napadlo Mňouká. "Čepel, který se nikdy do ničeho přímo nenamočí, se někde schází s Datlem a předává mu přesné tipy. Kulhavec zná dobře městečko i jeho okolí, takže mu nedá práci zavést tyhle orangutany v pravou chvíli na pravé místo. Proto na loupež nepotřebují mnoho času a vždycky jim to vyjde."
Mňouk věděl, že se bez Baskervilla nemůže lupičům postavit, a tak se alespoň snažil vtisknout si do mozku jejich přesnou podobu. Až bude vypovídat před kapitánem Osmerou, musí vyklopit perfektní popis. Sestaví jejich obraz tak, že bude možné okamžitě na ně vydat zatykač. Problém byl jen vtom, že oba chlapi si byli nápadně podobní. Kdoví jestli nešlo o bratry.
"Tak, pánové, jde se na to," houkl jeden z nich. "Vzduch je sice čistý, ale loudat se nesmíme. Člověk nikdy neví, kde se kdo objeví." "Byla by to jeho smůla," zachechtal se druhý, "museli bychom ho trochu pošimrat po kebuli."
"Není o co stát," zavrčel první. "Nejlepší je, když to má hladkej průběh a obejde se to bez násilí. Kdybychom chtěli jít přes mrtvoly, nemuseli bychom si platit Slávu Čepela."
Teď to bylo potvrzeno. Mňouk to slyšel na vlastní uši a zatetelil se blahem, že Sláva neunikne trestu. Půjde si sednout do vězení a nebude vyhrožovat Baskervillovi otrávením.
"A Bičiště je vlastně spoluviník," říkal si Mňouk, "protože Čepela před námi varoval. Šli jsme po správné stopě a určitě by byl případ dávno vyřešen. Ale s Bičištěm je těžké pořízení!"
Datel vytáhl z auta veliké kladivo a hrnul se k vratům. "Dej to sem," přikázal mu první z mužů. "Ty bys s tím zápolil tejden a mezitím by se kastelán vrátil ze zájezdu!"
Vytrhl mu kladivo a několika přesnými údery urazil zámek. Pak se svým bratrem otevřeli vrata. Kulhavec se jako první hrnul dovnitř a z jeho hrdla vycházely spokojené, ba přímo nadšené vzdechy.
"Tohle už něco hodí!" jásal. "To není nějaké bezcenné haraburdí! Zákazníci nám utrhnou ruce." "Tobě by je klidné utrhnout mohli," mínil chlap, který akci zjevně velel, "protože ti jdou doleva. Přestaň žvanit a pomáhej nakládat!"
Dali se do práce a ukázalo se, že jsou velice šikovní a sehraní. Vzácné kusy nábytku putovaly na korbu náklaďáku vysokým tempem. Fortel lupi-čům nechyběl.
Mňouk na to stále zíral jako na zjevení. Stále si představoval, jak ohromí kapitána Osmeru perfektním popisem celé bandy. Ale ukázalo se, že to bylo poněkud předčasné. Nikoliv Mňoukovou vinou. Náklaďák už byl naložen a při-praven k odjezdu. Zdálo se, že všechno skončilo. Ale pak se najednou ozval Datel. "Počkejte ještě chvilku," zaškemral, "musím se vyčůrat!"
To nebylo nic světoborného, ale kulhavec nerad konal svou potřebu v ote-vřeném prostoru. Zamířil k výklenku, ve kterém stál, zády přitisknutý ke zdi, Mňouk. To nemohlo dopadnout dobře!
"Pomoc!" zaječel kulhavec. "Je tady fízl!"
Mňouk se pochopitelně snažil utéct, ale v rozhodujícím okamžiku uklouzl a praštil sebou na trávník. Datel po něm skočil a svíral ho oběma rukama. Nemilosrdně ho tiskl k zemi. Marně sebou Mňouk házel, kopal a všemožně se snažil osvobodit. Datel mu neposkytl ani tu nejmenší šanci. Ve chvilce tady byli i zbylí účastníci loupeže.
"Cos tady dělal, kluku?" zaburácel šéf klanu. "Snad sis nehrál na detektiva?" "To se ví, že ano," odpověděl za Mňouká kulhavec. "Je to nebezpečné číslo! Ještě jste neslyšeli o Kopytovi a Mňoukovi? Tohle je ten druhý!" "Mňouk?" podivil se šéf. "V tom případě tedy domňoukal! Takového machra pustit nemůžeme. Určitě by nás na policii podrobně popsal!"
"Mne zná dokonce jménem," řekl Datel. "Kdyby byl na svobodě, dostal by nás za katr dřív, než bychom vyložili náklaďák! To je moc nebezpečná dvojice, tihle Kopyto a Mňouk! A vůbec: kde je Kopyto? Nečíhá tady někde opodál?"
"Slyšíš, Mňouku?" osopil se na zajatce šéf. "Kde je tvůj kamarád?" "V kině," odpověděl Mňouk bez váhání. "Bylo mizerné počasí, tak jsme se rozdělili. Přijde mě vystřídat asi za hodinu."
"To ho teda čeká pořádné překvapení!" zachechtal se zločinec. "Bude si myslet, žes zdrhnul někam do teplická. Taky

by nebylo divu! Divím se, žes to tady vydržel, chlapečku!"
"Co se mnou chcete dělat?" zeptal se Mňouk. "Za hodinu mám být doma na večeři."
"Tak? A co dělá maminka dobrého?"
"Králíka na paprice."
"Musíš si na něj nechat zajít chuť. Pokud vůbec budeš večeřet, tak dost daleko odtud." "Spoutáme ho?" zeptal se Datel a už vytahoval z kapsy špagát. "Dej si záležet," připomenul mu šéf, "a taky mu vraž do pusy roubík. Nemůžeme potřebovat, aby na nás v nějakém nevhodném okamžiku upozornil."
"Dám si záležet, šéfe," činil se kulhavec. "Vypadá sice jako dítě, ale je nebezpečnější než starej policajt. Škoda, že tady nemáme i Kopyta. Ten po něm určitě hned zahájí pátrání!"
Šéf se rozchechtal. "To se tedy pořádně zapotí! Bude se muset na dlouhou dobu a možná že navždycky obejít bez kamaráda!" Mňouk se zachvěl. Chtějí ho ti gauneři zabít? A jestli ano, jakým způso-bem? A co udělají s jeho mrtvolou? Kulhavec ho prozatím svázal jako balík. Nemohl se ani pohnout, ale neprosil o smilování, ani nenatahoval moldánky. Teprve když Datel vytáhl z kapsy špinavý kapesník a udělal z něj roubík, rozhodl se k odporu. Kousl kulhavce do palce tak prudce, že zavřeštěl bolestí.
"Ticho!" napomenul ho šéf. "Chceš na sebe upozornit?"
"On mě kousnul!" žaloval Datel. "A odmítá přijmout roubík!"
"Dej to sem," vztáhl šéf ruku po usmoleném hadru, "a koukej, jak se to dělá! Pořád se chováš jako amatér."
Levou rukou ucpal Mňoukovi nos a donutil ho zalapat po dechu. Ve chvíli, kdy v nouzi otevřel ústa, vrazil mu do nich roubík. Mňouk měl chuť zvracet, ale včas si uvědomil, že by to v této situaci mohlo být životu nebezpečné.
"A je to," liboval si zločinec. "Mládenec ani nemukne, na to dám ruku do ohně. Teď ho naložíme a pojedeme! Otevři některou z truhel! Bude se mu tam ležet jako v rakvi!"
Strčili bezvládného Mňouká do dvě sté let staré bohaté zdobené truhly a spokojeně se rozchechtali.
"Ještě že jsem šel čůrat," upozorňoval na své zásluhy kulhavec.
"Máš zvláštní prémii," houkl šéf, "ale teď už jedem!"
Během dvou minut opustil naložený náklaďák místo pod hradem. Rozejel se, aniž by Mňouk věděl kam. Dusil se v truhle, převaloval, jak jen mohl, ale žádná pozice mu nevyhovovala. Navíc ho dusil ten hnusný roubík!
"Tak mám dojem," říkal si, "že tohle jsme moc dobře neudělali! Kopyto s Baskervillem se vrátí, ale co mohou dělat? Kdyby aspoň věděli to, co vím já! Já je mám v hrsti, ale oni mne mají v truhle! Je jasné, že mě nemohou pustit, a jestli to dobře dopadne, tak mě někde uvězní. Ale kde?"
Nikdo mu samozřejmě neodpověděl a Mňouk musel trpělivě čekat na dně truhly. Leželo se mu stále nepohodlněji a zdálo se mu, že cesta nemá konce. To ovšem přeháněl. Auto nakonec přece jen zastavilo a zločinci vykládali uloupené zboží. Vyložili i truhlu s umordovaným a zdeptaným Mňoukem.
Když odklopili víko, zjistil Mňouk prvním pohledem, že je v nějakém skladišti. Všude kolem bylo plno starožitného nábytku. Ten tu zřejmě neměl stát dlouho, šlo jen o provizorní překladiště. Ale Mňouk neměl příliš času o tom uvažovat. Kulhavec ho vytáhl z truhly jako švába z polívky a konečně ho zbavil roubíku. Pak ho začal před sebou kamsi strkat.

8

Zachraňte Mňouka!

Kopyto byl upřímně zdrcen. Aniž věděl, co se s přítelem stalo, nemohl počítat s ničím dobrým. Všechno svědčilo o tom, že Mňouk je v zajetí všeho schopných lumpů a že mu hrozí smrtelné nebezpečí. Pokud ovšem vůbec ještě žije!
Také Baskerville se netajil tím, že je silně znepokojen. Nervózně pobíhal kolem kastelánova domku, očuchával rohy a vzrušeně poštěkával. Chápal, že Mňouk nezmizel jen tak a že si s ním tentokrát nehraje na schovávanou. Posléze zavyl jako kdysi na hřbitově. Snad ještě o poznání smutněji.
"Kamaráde," řekl mu Kopyto, "stalo se neštěstí, ale nemůžeme si je nechat pro sebe. Třeba se dá něco rozumného podniknout!"
Vydali se do městečka a první, na koho se obrátili, byl kapitán Osmerá. Jak již víme, nebyl to žádný policejní génius, ale Mňoukovo zmizení nebral na lehkou váhu.
"Tady vidíš, Kopyto," mračil se, "že žádné stromy nerostou do nebe. Proslavili jste se s Mňoukem několika dobrými nápady a už si myslíte, že se můžete pustit do boje s nebezpečnými zločinci. Teď je Mňouk v jejich moci a co myslíš, že proti tomu mohu podniknout? Samozřejmě vyhlásím pátrání. Budu telefonovat na všechny strany. Předám tu zprávu tisku a snad i televizi. Ale bude to něco platné?"
"Sotva," řekl Kopyto smutně. "Spíš to ty padouchy pořádně vyplaší. Mohli by zpanikařit a ze strachu, aby Mňouká někdo neobjevil, se pokusí o jeho definitivní zmizení."
'Tak vidíš," bručel Osmerá. "Taková je situace. Přehnanou aktivitou můžeme Mňoukovi uškodit!" "Ale něco dělat musíme!" tvrdil Kopyto. "Je třeba na tu bandu co nejrychleji a nejdůrazněji udeřit!"
"Ty mluvíš, jako bychom věděli, kde ji hledat," vzdychal nešťastně kapitán. "Vždyť ani nevíme, kterým směrem se vydali! Neznáme jejich popis! Kdybychom se mohli opřít alespoň o nějakou maličkost!"
"Něco by tady bylo," vzpomněl si Kopyto. "Správce Erbl sice nikoho neviděl, ale vzpomněl si, že jeden z pachatelů loupeže kulhal."
"Mně neřekl nic!" zlobil se Osmerá. "Tady vidíš, jak občané spolupracují s policií! Zamlčují závažná svědectví! Ale na druhé straně nevím, co si s touto domněnkou počít. Dneska kulhá kdekdo. Já jsem při malování koupelny spadl ze štaflí

a kulhal jsem tři neděle. Můj švagr se snažil dostihnout autobus, přetrhl si šlachu a pajdal čtvrt roku. Levé křídlo Bukač Jaromír si pohmoždil meniskus a chodí jako zasloužilý invalida, l sám správce Erbl kulhá. Kulhavců jsou u nás desetitisíce, ne-li statisíce! Všechny sledovat nemůžeme, protože na to nemáme dost početný aparát!"
"Já mám na mysli jednoho," skočil mu do řeči Kopyto, "který se dobře znal se Slávou Čepelem. O tom se říká, že dává lupičům tipy."
"Zato, co se říká, nemůžeme nikomu nic přišít," upozornil ho Osmerá, "a Čepeloví ještě nikdo nic nedokázal. Třeba jsou to všechno jenom pomluvy. Víme, že kdysi udržoval styky s individuem, které se jmenovalo, tuším, Dudek."
"Datel."
"Správně, Datel. Kulhal a kradl. Jenomže, kde je mu dneska konec?"
"To byste právě měl zjistit."
"Ale, Kopyto," zasténal Osmerá, "já nejsem čaroděj, ale pouhý policejní kapitán! l když o toho Datla projevím zájem a začnu po něm pátrat, je to dlouhodobá záležitost. Nikdo se kvůli tomu nepřetrhne! Navíc podezření nic neznamená. Třeba se ten Datel už polepšil a žije spořádaným životem pracujícího člověka."
"Ten určitě!" zlobil se Kopyto. "Byl to grázl od pohledu!" "Proto ho ovšem nelze zavřít," trval na svém muž zákona. "Ale buď si jist, že ho povedu v evidenci a budu se snažit získat nějaké závažnější informace!" takže Kopyto u kapitána Osmerý vlastně nepochodil. Ani nebyl příliš zklamán, protože si od návštěvy na policejní stanici mnoho nesliboval.
To, co ho očekávalo po odchodu z policejní kanceláře, bylo mnohem nepříjemnější, ale nedalo se nic dělat. Mňoukovo zmizení se nedalo zatajit. To, že se chlapec octl v nesmírném nebezpečí, vzrušilo celé městečko. Nejvíce ovšem Mňoukovy rodiče.
Bába Jabůrková se nejprve chtěla oběsit, protože tu katastrofu vlastně zavinila, ale včas si to rozmyslela. Zato se rozhodla vyhledat Mňoukův nynější úkryt pomocí tajemných sil. Vycídila křišťálovou kouli, rozsvítila sedmdesát svíček, přilákala devět černých kocourů a dala se do věštění. Dlouho viděla samou vodu, potom zase sopky s hustými sirnými mraky a teprve potom svou mysl naladila na správnou vlnovou délku. Spatřila Mňouká, kterého lupiči vězní v luxusním pražském hotelu a právě se chystají ho zabít. Už si na něho brousí nože a připravují si veliký koš na odpadky, ve kterém hodlají vynést jeho mrtvolu.
"Mňouk zahyne," tvrdila bába, "ale nebude mu to ke škodě. Během sedmi týdnů se narodí znovu, tentokrát jako maháródža. Bude jezdit na slonu a lovit dravou zvěř."
Nikoho svou věštbou nenadchla. Všichni si přáli vidět Mňouká zdravého, i když jízdu na slonu by mu rádi dopřáli.
"Já na černou magii a jasnovidectví věřím," řekl řezník Polívka, "ale nesmí se do toho míchat bába Jabůrková. Ta chodila v dětství do pomocné školy, a navíc jí spadla na hlavu bedna margarínu. Není to ta správná kvalifikace."
Mnoho lidí mu dalo za pravdu, ale někteří byli přece jen na vážkách. Například obuvník Bičiště tvrdošíjně věřil v stěhování duší a tvrdil, že si vzpomíná, kterak vyráběl škorně pro samotného otce vlasti Karla IV. O tom však pochyboval i jeho vlastní syn, který si navíc myslel, že otcem vlasti byl Jan Hus.
Bičiště mladší přijal Mňoukovo zmizení s jistým zadostiučiněním.
"Vy s Mňoukem jste trapní babráci," pošklebovaI se, "kteří mají chytat motýly, a ne zločince! Na to nemáte hlavu, a jestli se vám až dosud něco povedlo, byla to úplná náhoda, l slepé kuře najde někdy zrno, takže jste občas měli kliku. Sedlo si na vás štěstí jako na vola. Ale teď jste prokázali, že vám patří do ruky kyblíček a lopatička. Kdybyste si hráli na písku, tak by vás nikdo neunášel!"
"Ty, Bičiště, umíš akorát upíjet tatínkovi pivo," připomenul mu Kopyto, "a pak to svádět na nevinného psa. Jsi ubožák a nemá smysl se s tebou bavit!"
Opravdu mu chyběl jakýkoliv důvod se s Bičištěm hádat. Bylo třeba zahájit akci na Mňoukovo osvobození. Jenomže se právě vrátili z Vídně manželé Pěničkovi a kastelán Štětka. Když se dozvěděli, co se v městečku stalo, reagovali každý po svém. Kastelán proklel zločince až do devátého kolena, paní Pěničková se srdceryvně rozeštkala a učitel Pěnička pobíhal sem tam jako pominutý.
"Nejsem hoden nazývat se pedagogem," držel se za hlavu, "neboť jsem ohrozil životy dvou talentovaných žáků. Připustil jsem, aby se ocitli v smrtelném nebezpečí a sám jsem bezstarostně hodoval v rakouské metropoli. Nemám, čím bych se obhájil. Postupoval jsem neodpovědně a neuváženě. To, co se stalo, nemohu ničím omluvit. Jestliže Mňouk nebude nalezen, odejdu ze školy a stanu se metařem nebo vrátným. Kdo mě slyší, nechť mě vezme za slovo!"
"Zeti, neblázni," ozval se kastelán Štětka, "kdybys dělal metaře, tak by se na tebe jezdili dívat z širokého okolí! Ses hlava študovaná, tak se drž svýho kopyta! Mně je Mňouká taky líto, ale kvůli tomu nepůjdu trhat lístky do biografu!"
"Nepřesvědčujte mě, tatínku," křičel Pěnička, "již nikdy bych se nedovedl svým žákům podívat do očí! Také se mohu stát popelářem nebo mohu mýt okna!" "Ty můžeš mejt doma!" upozornila ho kastelánova dcera. "Prozatím jsi to vždycky nechal na mně a lehl sis na otoman."
Ale Pěnička trval na svém a došel dokonce tak daleko, že byl ochoten jezdit s fekálním vozem. Kastelán měl co dělat, aby ho vůbec dopravil domů, a dokázal to až poté, kdy mu doktor Bulánek vrazil uklidňující injekci.
Kopytovi to divadelní představení nijak neprospělo. Sice by se nijak nezlobil, kdyby Pěnička přešel k metařům, ale to ted' nebylo rozhodující. Musel něco podniknout a učitel, kastelán ani jeho dcera mu v tom nepomohou. Budou mu platní asi tak, jako bába Jabůrková. Kopyto věděl, že klíč k záhadě a Mňoukovu osvobození je kulhavý ničema Datel. Na rozdíl od kapitána Osmerý si nemyslel, že je příliš daleko. Když o tom důkladně uvažoval, nabyl přesvědčení, že zločinci mají své sídlo maximálně třicet kilometrů od městečka. Jinak by sotva opakovali své loupežné nájezdy právě sem. Datel se jistě pravidelně schází se Slávou Čepelem a spolu stanoví plán akce. Mají vše promyšleno do posledního puntíku. Nepočítají s chybou. Domnívají se, že jim nikdo nemůže přijít na kobylku.
Tentokrát jim plán nevyšel. Jeli najisto, ale nevzali do úvahy žáky Kopyta a Mňouká. Dopadli by špatně, kdyby nebylo báby Jabůrkové a její umíně-nosti navštívit sestřenici v Jahodné. Jinak byl s nimi amen a spravedlnost by slavila veliké

vítězství. Je veliká škoda, že všechno dopadlo úplně jinak, ale to neznamená, že to nelze napravit. Kopyto bude pátrat především po Datlovi. Ten je nejdůležitější osobou, protože ho Mňouk určitě poznal. Proto je patrně také vězněn někde ve sklepe, na půdě nebo v smrdutém prasečím chlívku. Kopyto ho nemůže osvobodit, pokud neobjeví Frantu Datla. Musí se po něm pídit a nedopustit, aby se před ním někam mohl schovat. Tam, kde nyní je, ho přece lidé musí znát. Alespoň někteří. Možná, že vystupuje pod cizím jménem, nebo se lidí straní, ale úplně neznámý být nemůže.
Kopyto se zasmušil, protože si uvědomil obtížnost svého úkolu. Doptat se na kulhavého Datla nebude jednoduché. Navíc může vzbudit podezření jeho kompliců. A dokáže ho vůbec popsat tak, aby lidé nezaváhali a vykřikli: "To je on!" Nejlepší by bylo, kdyby měl k dispozici Datlovu fotografii. Ale kde ji vzít? Osmerá mu určitě nepomůže. Sláva Čepel rovněž ne. Kdo tedy?
Kopyto si vzpomněl na fotografa Paloučka. Je to revmatický mrzout, ale třeba se s ním dá promluvit. Je sice neděle večer, ale každá minuta je drahá. Fotograf Palouček nebyl v nejlepší náladě. Pohádal se s manželkou a ne chutnala mu večeře. Vyslechl Kopyta velice nevrle.
"To máš těžký, chlapče," rozhodil rukama. "Toho chromajzla Datla jsem docela určitě fotografoval, jenomže nevím kdy a kde. Určitě je to několik let. V krámě mám tisíce fotek a nemám v tom žádnej pořádek. To je úplně beznadějný!"
Ale Kopyto se nedal. Vysvětlil Paloučkovi, jak na tom strašně záleží a že jedině podle věrohodné fotky může objevit Mňoukův úkryt.
"Když je to tak," řekl fotograf, "tak se do toho pustíme spolu. Budeme hledat jehlu v kupce sena. Chtěl jsem se sice dívat na detektivku v televizi, ale tohle je ještě dobrodružnější."
Otevřel krám a odvedl Kopyta do zadní místnosti, kde bylo několik bytelných beden a v každé z nich spousty fotografií.
"Někteří lidé jsou pořádní," konstatoval Palouček, "ale já mezi ně nepatřím. Nikdy nevím, kde co mám, a ve svých věcech se nevyznám. Jestli chceš uspět, musíš se snažit. Já ti moc nepomůžu, protože mi vyskakuje plotýnka!"
Posadil se na židli a vzdychal. Kopyto se tedy musel vrhnout na štosy starých fotografií sám. Probíral je jednu za druhou a počínal si svědomitě. Ale za slabé dvě hodinky dospěl ke kýženému cíli. Vítězně vykřikl, protože v ruce držel fotku kulhavého Datla. Tady ovšem jeho vada nebyla vidět. Datel se držel rovně a tvářil se jako superman.
"A máme to!" jásal Kopyto. "Ta fotka se vám povedla! Podle ní pozná Datla i krátkozraký děda!" "No jo," liboval si fotograf, "je pěkné ostrá. Jestli chceš, udělám ti jich víc, ať se taky zasadím o vítězství spravedlnosti nad nekalými živly."
Domů si odnášel Kopyto dvacet krásných fotek a měl pocit, že začíná pátrání úspěšně rozjíždět. Zítra začne hon na kulhavého padoucha! Bylo ovšem ještě třeba přestát krutou noc z neděle na pondělí. Slušelo by se usnout a tvrdě spát alespoň osm hodin. Jenomže Kopyto neměl na spánek ani pomyšlení. Stále musel myslet na kamaráda, který kdesi úpí v nelítostných podmínkách.
Ale nespali ani Kopytovi rodiče, sousedé a vůbec občané v širokém okolí. Po Mňoukovi totiž truchlil také Baskerville a svůj smutek si nedovedl nechat pro sebe. Vyl tak příšerně, že kdekomu z toho běhal mráz po zádech a naskakovala husí kůže. Obrovský pes lkal jako tisíc kojotů a z očí mu kanuly veliké slzy do černého prejtu, který mu poslal jeho příznivec řezník Polívka a kterého se ani nedotkl.

9

Kulhavcův vězeň

Mňouk samozřejmě netušil, kde je, a snažil se to uhodnout. Neměl na to mnoho času, protože kulhavec ho nemilosrdně postrkoval kupředu. "Ručíš za něj," houkl zločinec č. 1. "Tohle rukojmí má pro nás cenu svobody. Co s ním uděláme, to se teprve uvidí!" "Sníme ho na paprice," pochechtával se Datel. "A nakrmíme taky Čerta se Satanášem!"
Nyní ještě nevěděl Mňouk, koho tím kulhavec myslí, ale toto tajemství nemělo dlouho vydržet. Věznitel nepatřil k těm, kteří s oblibou drží jazyk za zuby.
'Tak pohyb, pohyb," halekal nyní jako na vojně a smýkal zajatcem kupředu. Mňouk si stačil všimnout velké místnosti, v níž byl složen starožitný nábytek, načež se ocitl na pěkné dřevem obložené chodbě. Několikeré dveře vedly zřejmě k obytným místnostem, ale takový přepych se Mňoukovi nenabízel. Datel ho směroval k dřevěnému točitému schodišti, na jehož konci byly podkrovní pokoje. Jeden z nich měl posloužit jako dočasné vězení.
Kulhavec otevřel dveře a strčil Mňouká dovnitř.
"Teď mé poslouchej, fízle," zašklebil se, "a dávej bedlivý pozor! Nejsem zvyklej říkat něco dvakrát! Sundám ti pouta, ale nepokoušej se udělat si z to-ho výhodu. Pokud se budeš snažit o útěk, nebo se začneš se mnou prát, spláčeš nad výdělkem a pak budeš ležet na podlaze jako balík. Musíš si uvědomit, že odtud se utéct nedá. l kdyby ses pokusil vylézt oknem na střechu a pak se nějak spustit dolů, prošvihl bys to na celé čáře. Na zahradě čekají Čert a Satanáš. Němečtí ovčáci, černí jako uhel. Mají zuby jako žralok a s nikým o ničem nevyjednávají. Nemáš šanci a musíš se spokojit s naším pohostinstvím. Jak vidíš, máš tady otoman, kbelík a lavor. Dokonce i ručník, protože přej ses strašně rozmazlené). Jídlo ti přinesu v ešusu, ale nemysli si, že jsi v nějakém nóbl hotelu! Jíst budeš skromně, abys moc neztloustnul! Dveře zamknu a nepokoušej se o jejich vypáčení. Budu tě sledovat a oka-mžitě zasáhnu. Bydlím v pokoji vedle a jen tak mimochodem ti sděluju, že mám k dispozici krásnou loveckou pušku. Už jsem s ní zastřelil jelena a do tebe se trefím taky. Je ti všechno jasný?"
Mňouk přikývl a vzápětí byl zbaven pout. Cítil se mizerné, a tak se nelze divit, že se posadil na rozvrzaný otoman.
"Nic nevydržíš," pošklebovalo se kulhavec. "Po třiceti kilometrech jízdy vypadáš jako troska. Což kdybychom tě převáželi do Norska nebo do Arménie?"

"To už bych si zvykl," řekl Mňouk, "ono jde vždycky o těch prvních dvě stě kilometrů." "Správně," souhlasil Datel. "To máš jako v base. Dostaneš deset let natvrdo, ale první tejden se ti zdá k nepřečkání. Potom už to jde."
"A co se mnou chcete dělat?" zeptal se Mňouk.
"To je právě ten problém," řekl kulhavec, "nad kterým se musíme vážně zamyslet. Doživotní kriminál ti poskytnout nemůžeme, a tak je třeba přijít na něco chytřejšího. Nejrozumnější by bylo tě zabít. Mrtvěj nám nemůže škodit, ledaže by byla nalezena jeho mrtvola. To bysme mohli dostat pěknej flastr za úkladnou vraždu. Ale mrtvola se nenajde, protože osvědčím své jedi-nečné kuchařské umění a udělám z tebe gulášek pro Čerta se Satanášem. Až to přijde na pořad dne, tak ti to oznámím předem, abys jim mohl popřát dobrou chuť."
"Raději bych ochutnal guláš z Čerta a Satanáše," navrhl Mňouk, "ale mám dojem, že mi nevyhovíte."
"Tvůj dojem je velice správnej," přikývl Datel, "protože o něčem podobném se v tomto domě nedá vůbec uvažovat. Čert a Satanáš jsou hvězdy první velikosti. Ty ses prašivěj fízl, kterýho je třeba se zbavit!"
"A jak se mě zbavíte," zeptal se Mňouk," jestliže mě nezabijete?"
"V tom případě musíme něco vymyslet," prozradil mu Datel, "ale asi se ti to nebude moc líbit. Nesmíš nás totiž prozradit, takže té patrně oslepíme. Abys nemohl věrohodně svědčit, vyřízneme ti taky jazyk. Jenže ty ses rafinovanej a mohl bys vypovídat písemně, takže ti nejspíš taky usekneme ruce."
"Nohy mi necháte?" zeptal se Mňouk. "To by od vás bylo moc šlechetné."
"Kdo by se sekal s nohama?" zavrčel kulhavec. "Ale pro jistotu ti propíchneme bubínky, abys neslyšel, na co se tě budou vyptávat. Takže půjdeš ze školy rovnou do invalidního důchodu. Máš nějaké námitky?"
"Nemám," řekl Mňouk. 'Tak nějak jsem si život vždycky představoval."
"Ony tě ty legrácky přejdou," mračil se Datel, "a budeš prosit o smilování. Třeba by se našlo něco milosrdnějšího. Slyšel jsem, že existují medikamenty, po kterých se spolehlivě zblbne."
"Taky dobré," přikývl Mňouk. "Vidím, že jednám s odborníky."
"To si piš!" přisvědčil Datel, "ještě to nemáme úplně promyšlený, ale už se na tom pracuje. Díky tomu se teď můžeš povalovat na otomaně a pozdě litovat toho, že ses místo špiclování raději neučil násobilku. Co tě vlastně vedlo k tomu, že ses postavil proti nám? Cožpak je to nějaký štěstí přislu-hovat tomu šmidrovi Ošmerovi?"
'To vy jako zločinec nemůžete pochopit," vysvětlil mu Mňouk, "pro vás je samozřejmé rozvracet společnost a připravovat jiný lidi na mizinu!"
"Teď jsi to přehnal, Mňouku!" vybuchl kulhavec, "a vidím, že o životě nemáš ani páru! My společnost nerozvracíme, ale upevňujeme. Vždycky, když vyloupíme nějakej objekt, jsou všichni zajedno v tom, že by nás měli oběsit. A koho připravujeme na mizinu? Kdo utrpěl tím, že jsme vybílili muzeum? Stejně tam kromě toho potrhlýho učitele nikdo nechodil! Škodu nikomu k náhradě nepředepíšou a do pár měsíců bude Erbl hlídat úplně nový haraburdí. S tím nábytkem v konírně je to totéž v bledě modrým. My jsme si pomohli a v městečku to nikomu neublíží. Pokud se podíváme do nějaké soukromé chalupy, tak to taky není žádné neštěstí. Okrademe zbohatlíka, který si ty věci vyšmelil nebo čmajznul! Proto si výčitky svědomí dělat nemusíme!"
"Vlastně jste jako Jánošík," pochválil ho Mňouk, "a možná, že o vás někdo napíše nějakou pěknou knihu!" "Škoda, že to neuděláš ty a Kopyto," zalitoval Datel, "protože jste chlapci velice nadaní. Je mi líto, že vás musíme zlikvidovat."
"Kopyta taky?"
"Samozřejmě. Nedal by si pokoj, dokud by nás nevyslídil!"
Kulhavce přestala debata bavit a usoudil, že je na čase jít po svých. Zanechal Mňouká, aby si zvykl na čtyři stěny, a odpajdal do svého pokoje. Předtím samozřejmě zamkl dveře na dva západy.
Když jeho kroky utichly, vstal Mňouk z otomanu, aby zjistil, jaké tu má vlastně vyhlídky. Vůbec nepochyboval, že se mu podaří utéci. Hrabě Monte Christo utekl z pevnosti If a ještě si pomohl k pokladu! Mňouk přistoupil k ok-nu, ale pohled, který se mu naskytl, ho nijak nenadchl. Mohl se odtud dostat na střechu a spustit se po okapu na zahradu. To nebyly dobré vyhlídky, protože tam pobíhali Čert se Satanášem. Byli urostlí, divocí a černí jako půlnoc. Skočit mezi ně znamenalo spáchat hodně nepříjemnou sebevraždu.
Zahrada byla veliká, neupravená a zaplevelená. Zato však byla obehnaná drá-těným plotem, který zabraňoval vstupu případných zvědavců. Za plotem byl hrbolatý úvoz a stráň s náletovým porostem. Místo patrně nijak vyhledávané.
"Dejme tomu, že tudy přece jen někdo půjde," dumal Mňouk. "Jak by asi reagoval, kdybych se vyklonil z okna a vší silou volal o pomoc? Slyšel by mě vůbec? Nahluchlý strejc sotva, mladý člověk patrně ano. Ale zasáhl by? Nepovažoval by to jenom za hloupý vtip? To by bylo mrzuté, protože ti lotři, kteří mě unesli, by mi přinejmenším znovu vrazili do pusy roubík. Z toho vyplývá, že k volání o pomoc se uchýlím jen v nejkrajnějším případě. Zabarikáduji dveře otomanem, vylezu na střechu a budu vřeštět jako Bičiště, když ho táta mydlí potěhem. Jestli to přinese úspěch, to je ve hvězdách. Také bych se mohl pokusit o vysílání světelných signálů. Rozsvěcel bych světlo a zase zhasínal tak, aby každému bylo jasné, že volám SOS. Musel bych to provést uprostřed temné noci, aby si toho kulhavec nevšiml. Jenom že není pravděpodobné, že mé signály zpozoruje někdo jiný. Kdo by se tady v noci potuloval? Navíc by na něho doráželi Čert se Satanášem a Datel by šel zkontrolovat, co se venku děje."
Mňouk pesimisticky vzdychl, ale vzápětí se znovu ponořil do svých úvah. "Vlastně ani nevím, kde jsme," konstatoval, "kterým směrem jsme jeli? Kam mě to odvezli? Mám dojem, Že jsem v těchto místech ještě nikdy nebyl."
Znovu se podíval z okna a opravdu mu to nic nepřipomínalo.
"Ale ten dům, z kterého čučím ven jako nějaký osel," říkal si, "je pravdě-podobně nějaká známá samota. Není daleko od silnice a zdá se být dost výstavná. Mlýn to není a hájovna taky ne. Co když je to bývalá pila?" Mňoukovi se zalesklo v očích. "To by mohlo být," pokračoval v uvažování, "a těchto objektů v okolí moc není. Většinu jich dobře znám. S klidným svědomím mohu vyloučit Camrdovu pilu a Váchovu pilu. Tam jsme byli několikrát s Kopytem a obě mi utkvěly v paměti. Macounovu pilu jsem viděl na fotce v okresních novinách. Je to vzácný památkový objekt, zatímco tenhle

barák žádný skvost není. Ne že by byl vyloženě šeredný, ale s Macounovou pilou ho nelze srovnávat. Nejsem ani v Páskově vile, protože ta je v provozu a majitel chystá její výrazné rozšíření. Kalousova pila shořela, když ji zapálil recidivista, který tam hledal nocleh. To může znamenat jediné: místo, kde mě vězní, je Karmazínová pila u Sladíc. Je to jihozápadně od městečka, a kdybych tady měl poštovní holuby, tak je okamžité odešlu ke Kopytovi a udám mu svou přesnou adresu!"
Jenomže Mňouk poštovní holuby k dispozici neměl. Chyběly mu i psací potřeby a papír. Byla to velice obtížná situace.
"Ale počkat!" řekl si vzrušeně. "V domě je telefon. Možná, že paralelní aparát má ve svém pokoji i Datel. Třeba se mi naskytne příležitost se k němu dostat!"
Bylo to sice nepravděpodobné, ale naděje, jak známo, umírá vždycky poslední. "Jestli pořád budu myslet na to, jak se odtud dostanu," napadlo ho, 'tak se z toho určitě zblázním. Potřebuji se trochu odreagovat."
Začal cvičit a mával rukama jako v tělocvičně. Poskakoval, dělal dřepy, a dokonce válel sudy. Potom kopal nohama do vzduchu s takovým elánem, že si natáhl sval. Nesnesitelně ho to bolelo.
"Tělocvik za nic nestojí," řekl naštvaně, "a člověk si leda ničí tělo. Duševní hodnoty jsou daleko významnější. Procvičím si recitaci básně od Elišky Krásnohorské."
A hned spustil: "Leží mraky vrané, leží nad Čerchovy. Hu - to v lese vstanu všechny noční sovy. Nad horami chmurno, pod horami mhlivo. Co to naše slunce - což už není živo?"
Přerušilo ho prudké bouchání na dveře. "Drž hubu, Mňouku," láteřil Franta Datel, "nebo si na tebe vyšlápnu. Dám ti roubík, ale předtím ho namočím do octa! Ať si něco užiješ!"
Po další komplikaci života Mňouk rozhodně netoužil, a tak si raději s povzdechem lehl na otoman.
"Ráno bude moudřejší večera," říkal si optimisticky, "a Kopyto s Baskervillem mě vtom určitě nenechají!"

10

Kopyto zakládá Interpol

Učitel Pěnička se dostavil do třídy jako na pohřební obřad. Byl oblečen v tmavých šatech a uvázal si tutéž kravatu, kterou měl při kremaci své tchyně Štětkové. Obřadné vystoupil na stupínek a pravil:
"Žáci! Jsem váš třídní učitel, ale nemohu vás učit dějepisu, dokud vzorný žák Mňouk bude úpět v zajetí. Přemítal jsem nad tím celou noc, ale nenapadlo mě nic, čím bych mohl přispět k jeho osvobození. Proto jsem se rozhodl odjet do Prahy. Pokusím se promluvit v Československé televizi a ape-lovat na svědomí zločinců. Rovněž vím, že v Praze existuje několik soukromých detektivních kanceláří. Velice dobré pověsti se těší detektiv Suchomel, jehož míním navštívit a angažovat ho v Mňoukově případu. Také se obrátím na jasnovidce Kolenatého, který úspěšně hledá ztracené předměty. Jsem ochoten věnovat i značnou část na modlení. Učiním vše, co bude v mých silách, a pokud ztroskotám, do školy se již nevrátím!"
Učitel zamlženým pohledem pohladil svou třídu nezbedníků, prkenně se uklonil a poté odkvačil na vlak, který za deset minut odjížděl směrem na Prahu. Žáci jeho čin přijali s povděkem, ale v úspěšnost jeho mise příliš nevěřili.
Když byl pedagog z dohledu, postavil se v lavici Kopyto a řekl:
"Rozhodl jsem se založit v naší třídě Interpol. To je nejmocnější detektivní organizace na světě. Přihlásíme se za její členy, a pokud nedostaneme zamítavou odpověď, budeme se považovat za přijaté. Členové Interpolu mají mimořádné výsady a smějí používat střelných zbraní."
"Ale kde je vezmeš, ty nádhero," ozval se Bičiště. 'Ty se tu vytahuješ, a nemáš ani špuntovku!"
"Do toho ti nic není, Bičiště," ušklíbl se Kopyto, "protože to není tvůj problém. Jako recidivista nemůžeš být do Interpolu přijat, a tak ti to může být jedno."
"Já jsem recidivista?" kvičel Bičiště. "Tohle odvoláš, nebo tě střelím prakem do kolena! A vůbec: proč se ten hlupák Mňouk nechal unést?"
"Protože my ho teď slavně osvobodíme," prohlásil Kopyto. "Kdyby někdo odnesl tebe, tak by si všichni oddechli. Učitel Pěnička by tě vyškrtl ze zasedacího pořádku a víc by se o tebe nikdo nestaral. Akorát tvůj táta by neměl koho mydlit potěhem!"
"Jednoho dne tě, Kopyto, zničím," vyhrožoval Bičiště, "a budu tančit nad tvou rozsápanou mrtvolou! Kdybych měl doma kyselinu sírovou, tak bych té v ní rozpustil. Protože ji nemám a ani nevím, kde bych ji sehnal, pomstím se ti aspoň tím, že nevstoupím do tvého Interpólu!"
Uraženě se odvrátil od ostatních, kteří měli o vstup do tak slavné organizace mimořádný zájem. "Mohou se přihlásit i holky?" otázala se Jindra Benecká. "V západní Evropě je neohrožených policejních inspektorek habaděj!"
"Holky budou řídit především administrativu," vysvětloval Kopyto, "a jejich prvořadým úkolem bude shromažďování všech poznatků, které přinesou detektivové z terénu. Také je třeba vystavit členům Interpólu legitimace."
"Budou se taky platit členské příspěvky?" zajímal se žák Čvančara. "Já nejsem zrovna při penězích."
"Členské příspěvky budou činit dvacet haléřů ročně," rozhodl Kopyto, "a úspěšný detektiv je dostane zpátky ve formě výkonnostní odměny. Ještě nějaký dotaz?"
"Co budeme dělat?" zeptal se Josef Kurníček. "Detektivům se přidělujou úkoly, nebo ne?"
"Budeme hledat Mňouká!" řekl Kopyto. "A to můžeme učinit jen jediným způsobem. Jsem přesvědčen, že jedním z jeho únosců je bývalý občan městečka Franta Datel. Známý kriminálník, v jakého jednou vyroste Bičiš-tě!"
"To je žalovatelný," ječel obuvníkův syn, "a já na to mám třicet svědků!"
Ale Kopyto si ho dále nevšímal. "Je třeba," vysvětloval, "abychom se rozeběhli všemi směry a hledali pravděpodobný úkryt, ve kterém je náš kamarád. Pokusíme se najít Datla, a tím objevíme i Mňouká. Rozdám detektivům kulhavcovy

fotografie. Ty mohou ukázat různým důvěryhodným občanům a zeptat se, jestli toho člověka neznají, nebo jestli ho v blízkém okolí neviděli. Jinak je třeba mít se před zločinci na pozoru. Když uvěznili Mňouká, mohou zajmout i někoho jiného!"
Detektivové naštěstí měli pro strach uděláno a překypovali ochotou splnit své úkoly co nejsvědomitěji. Přímo se hrnuli do pátracích akcí a chtěli okamžitě vyrazit do terénu.
"Nic se nesmí dělat živelně," vysvětloval jim Kopyto, "protože by se mohlo stát, že by všichni čenichali na jednom místě. Musíme si rozdělit rajóny. Kdo má nějaký dopravní prostředek, například kolo, ten se vydá třeba až do sousedního okresu!"
"Já si vezmu lupu," chlubil se žák Brhda. "Všichni velicí detektivové nosili lupu."
"Sherlock Holmes hrál taky na housle," vzpomněl si Šimůnek. "Já už hraju čtvrtej sešit Ševčíka a na ledaco si troufnu. Jenomže nevím, co se při takové příležitosti hodí zahrát."
"Zahraj si třeba Fibichův Poem," poradil mu Kopyto, "nebo Škoda lásky, ale pak si uvědom, že nejsi koncertní mistr, nýbrž detektiv Interpólu. Musíš
mít oči všude a slídit po všech koutech. Mňouk může být pod zemí i na půdě. Nikdo neví, kam ho ti lumpové ukryli. Ale my ho najdeme!" "Vy zrovna!" šklebil se Bičiště. "Jestli to bude záležet na vás, tak už Mňouká víckrát neuvidíme. To nám ho spíš vymodlí Pěnička v Praze!"
"S tvou pomocí nepočítáme, Bičiště," odvětil Kopyto. 'Tak se do toho laskavě nepleť! Stejně jsi dobrý leda na nadávání a upíjení tatínkova piva. Do slušné společnosti se nehodíš a do Interpolu teprve ne!"
Bičiště se smrtelně urazil, prohlásil, že Interpol je banda neschopných paskřivců, a řeči takového debílka, jakým je Kopyto, vůbec nemusí poslouchat. Sám se do pátrání nezapojí, přestože by Mňouká našel za slabé dvě hodiny!
Opustil třídní kolektiv s ohrnutým nosem, ale v jeho černé duši klíčila touha po pomstě. Napadlo ho, že by vůbec nebylo na škodu, kdyby se zase vydal za Slávou Čepelem a vyzradil mu, co se ve třídě chystá. Třeba by to ten dobrý muž ocenil kremrolemi se šlehačkou nebo jinou pochoutkou, na kterou zavilý obuvník odmítá synovi poskytovat peníze.
Čepela založení Interpolu opravdu velice zajímalo.
"Tak Kopyto vyrazil do boje," vrčel zlostně, "a říkáš, že má plno fotek Franty Datla! Kde je, ksakru, sebral? Přece si je nevydupal ze země? Je vidět, že to tomu klukovi pálí. Jestli se ti uličníci rozeběhnou po kraji a budou každému ukazovat fotku, mohlo by jim to vyjít! Ale je tady ještě Sláva Čepel, a to je jinačí formát než nějaký Kopyto!"
Dal vykulenému Bičištěmu dvacet korun na pamlsky a rozhodl se zahájit protiakci. Byl rychlejší než Interpol, který stále ještě zasedal.
Kopyto rozděloval rajóny a Jindra Benecká vše svědomitě zaznamenávala do velkého sešitu. Trvalo to poněkud déle, než bylo plánováno, ale nedalo se to odbýt. Kopyto nechtěl připustit, aby jedno místo pročesávalo několik detektivů, zatímco jiné by zcela uniklo pozornosti. Proto také každému dal nejen kulhavcovu fotku, ale také vlastnoručně nakreslenou mapku místa, které má být podrobně probádáno. Nešlo přece o nějakou soutěžní hru, ale
o vážnou pátrací akci. Všichni si museli uvědomit, že jde o kamarádův život. "Tak a je to," řekl posléze Kopyto. "Ve škole zůstane štáb pod velením Jindry Benecké, kterou tímto jmenuji seržantkou." "A co jsme my?" ozvala se Květa Palivcová. "My tu budeme tvrdnout jako Jindra!" "No dobrá," vzdychl. "Všechny holky jsou seržantky a kluci, kteří jdou do terénu, mají hodnost poručíka." "To není moc," usoudil poručík Fikejz. "Když uvážím, že takový Osmerá je kapitán..."
"Za zásluhy budu povyšovat," slíbil Kopyto. "Ale teď je už čas zahájit rozhodný útok proti zločinecké bandě. Vzhůru za rozhodným vítězstvím! Kdo se bude flákat, toho vyloučím z Interpolu a bude sedět v jedné lavici s Bičištěm!"
To si samozřejmě nikdo nepřál a detektivové-poručíci se rozeběhli za svými úkoly.
Sám Kopyto upaloval nejprve domů, aby si vzal kolo. Měl dosud zachovalého favorita, s kterým vyhrál nejeden závod. První, co spatřil, byla ale maminka, která rozčileně pobíhala po dvoře. "Považ, co se stalo!" volala na syna. "Někdo se pokusil otrávit Baskervilla. Nalila jsem mu do kastrolu guláš od pana Polívky a šla si něco přeprat. Toho kdosi využil a nasypal do žrádla jed."
"A on ho sežral?" vykřikl zoufale Kopyto.
"Ani ho to nenapadlo," uklidnila ho matka, "protože v jednom kuse truchlí po Mňoukovi, kňučí a nežere! Ale na žrádlo se vrhly slepice a sedm se jich otrávilo! Taková škoda! Kterej lump to udělal?"
"Myslím, že bych si mohl tipnout," řekl Kopyto, "a neprohrál bych. Ale víc už toho neprovede!" Bohužel se mýlil. Když vešel do kolny, aby si tam vzal kolo, zjistil, že z favorita má osmičku. Kdosi ho rozmlátil tak, že ho mohl rovnou odnést do šrotu.
"Jdu to nahlásit kapitánu Ošmerovi," vykřikl zlostně Kopyto, "protože ta zločinecká banda tady začíná řádit jako někde na Divokém západě! A vezmu s sebou Baskervilla, aby mě cestou někdo nepřepadl! Vůbec bych se nedivil, kdyby se v tomhle městě začalo vraždit!"
"A řekni Ošmerovi," radila maminka, "že ty slepice byly výborné nosnice a že žádáme přiměřenou náhradu!"
Kopyto vešel na chodbu, aby si odvedl posilu. Spatřil smutně ležícího Baskervilla, který se tvářil, jako když chce v nejbližším okamžiku umřít. Z hrdla se mu linuly tiché kvílivé zvuky.
"Baskerville, vztyk!" zavelel Kopyto mohutným hlasem. "Jmenuji tě členem Interpolu v hodnosti nadporučíka. Jdeme hledat Mňouká a vůbec si nedovedu představit, že bychom to bez tebe dokázali. Může dojít k boji muže proti muži a tvůj fortel bude rozhodující. Přestaň kňučet a pojď se mnou!"
Nadporučík Baskerville se skutečně vzchopil. Když věděl, že Kopyto nehodil flintu do žita, ochotně se k němu přidal a opět vypadal jako lítá šelma, která si to klidně rozdá se zubrem nebo s nosorožcem. Byla na něj radost pohledět.
Nejprve se šlo ovšem ke kapitánu Ošmerovi, kterého roztrhat nebylo záhodno, přestože by si to zasloužil.

"To, co mi tady vykládáš, hochu," pravil, když Kopyta pozorně vyslechl, "se vcelku dalo očekávat. Lidé nezamykají vrátka a na dvorek jim vleze jakýkoliv nepovolaný živel. Tu cikán, tu uprchlík z polepšovny, nebo jakýsi vtipálek. Ty říkáš, že máš rozbité kolo a vaše slepice byly otráveny. Už to mám tady zapsané a po pachateli se porozhlédnu. Neříkám, že ho dopadnu hned, ale daleko mi neuteče!"
"Neměl by vám utéct vůbec," přel se s ním Kopyto, "protože to určitě udělal Sláva Čepel. Chce mi zabránit v sledování Datla."
"To je zajímavá hypotéza," připustil Osmerá, "ale může být zcela mylná. Čepela, pokud vím, nikdo neviděl. Datel se zdržuje na neznámém místě a není prokázáno, že páše trestnou činnost. Milý Kopyto, já nemohu zatknout, koho se mi zlíbí, já musím mít nejprve v rukou důkazy. Jsem mužem zákona, a kdybych lehkomyslně improvizoval, přeložili by mě do nějaké zapadlé díry. Věř mi, že to chce klid a rozvahu!"
Kopyto vypadl z okrsku jako cukrář a měl co dělat, aby hrubé neurazil úřední osobu.
"Už jsi to někdy viděl?" zeptal se rozhořčeně Baskervilla. "To je přímo nadržování zločincům. Kdyby se aspoň šel podívat na předměty doličné. Ale jeho nezajímá rozdupané kolo, ani otrávené slepice! Je líný zvednout ze židle ten svůj tlustý kapitánský zadek! Nemůžeme se na něj spoléhat, kamaráde! Jestli Mňouká nenajde Interpol, tedy Osmerá určitě ne! A jak vlastně ty k to-mu přijdeš, že máš nižší hodnost než on? Baskerville, povyšuji tě na majora!"
Baskerville se radostně rozštěkal. Potom vyrazil s Kopytem plnit ty nejnáročnější úkoly, a bude-li třeba, nasadit i svůj život. Ód vysokého důstojníka Interpolu to společnost očekává!

11

Tip starého malíře

Kopyto byl nucen změnit plán. Na kole chtěl zajet daleko od městečka, ale to nyní nepřicházelo v úvahu. Rozhodl se tedy brousit po okolí, být v stálém styku se štábem a zapojit do akce Baskervilla.
"Víš co, majore?" navrhl nyní. "Půjdeme pod hrad, kde Mňouk zmizel. Třeba tam objevíme nějaké stopy, které nám včera unikly. Byli jsme nervózní a nedovedli jsme se soustředit. Snad teď dokážem přistoupit k problému s chladnou hlavou."
Baskerville dychtivě a odhodlaně poštěkával, takže nezlomeni na duchu došli ke kastelánovu domku. Starý Štětka obcházel konírnu a vzdychal: "Pane Bože, taková škoda! Takovejm lidem by měli bez milosti sekat ruce jako v Saudský Arábii! Ale my jsme humanisti, a tak radši přijdem na buben!"
Pak si všiml Kopyta se psem a zatkal: "Tak je z tebe sirotek, Kopyto! Byli jste s Mňoukem taková nerozlučná dvojice, člověk si jednoho bez druhýho vůbec nedovedl představit, a najednou - taková rána! Jestli Mňouká zamordujou, tak se nám rozpadne rodina. Pěnička skočí do rybníka a dcera se ze žalu napije nějakýho utrejchu. Já to tady pověsím na hřebík a půjdu do domova důchodců. To jsme to dopracovali! Ale možná, že do toho domova důchodců nepůjdu, protože sestra říkala, že bych moh na stará kolena bydlet u ní. Tedy ve Vídni. To je moc krásný město, Kopyto, a lidi tam tolik nekradou. Ve Vídni by Mňouká neunesli!"
Kopyto poslouchal tlachavého dědu se zjevným nezájmem, ale nepře-rušoval ho. Také si samozřejmě nemyslel, že by se mohl od kastelána něco podstatného dozvědět.
"My se tu s Baskervillem trochu rozhlédneme," řekl, "a třeba nám něco padne do oka."
"Jen si poslužte," ševelil stařec. "On už tu byl taky kapitán Osmerá, obcházel mi domek jako ohař a málem se podíval i do komína. Vlezl do konírny, sepisoval ztracený starožitnosti a pak povídal, že to jsou těžký věci a že teď na světě bují zločinnost jako plevel na poli. Mluvil moc pěkně, ale já si myslím, že stejně nic nevypátrá. Nemá na to ten právej fištrón! Je to člověk na nepravým místě, zrovna jako můj zeť Pěnička. Z toho měl bejt badatel v nějakým zapadlým muzeu, kde by si z něj dětičky nedělaly legraci. Cožpak se sluší, aby takovej vzdělanec dělal někomu šaška?"
"Ale my ho máme rádi," ujistil kastelána Kopyto, "a někdy si ho i vážíme."
"Ono je to stejně jedno," mávl rukou Štětka. "Dneska už se nedá nic napravit. Ale já jsem svý prosadil! Vždycky jsem toužil bydlet na starým hradě, abych si o půlnoci mohl vykládat s bílou paní a s bezhlavým rytířem. No a vidíš, vyplnilo se mi to. Stal jsem se kastelánem."
"A opravdu jste viděl bílou paní?"
"Leda manželku v noční košili," řekl Štětka, "ale to bylo jen proto, že jsem
o půlnoci nikdy na hrad nevkročil. Já jsem se totiž strašně bál. Vlkodlak nebo strašidlo tě zakousnou akorát jednou v životě, a tak je lepší nedat jim k tomu příležitost!" Kastelán se odmlčel a najednou vykřikl: "A hele! Kdo to sem kráčí? Ať mě sežere hejkal, jestli to není Mistr Horanda! No, to se ví, že je to Mistr Horanda!"
A taky to byl. Vlekl se k hradu, jako by už měl na kahánku, ale potřeby k malování měl s sebou. Mistr Horanda byl totiž umělec. Malíř - krajinář. Žádný mazal nebo podvodník, nýbrž absolvent Akademie, který dokonce devět let pobýval ve Francii. Nyní chodil po kraji, a jak říkal, paběrkoval poslední zbytky přírody. Rád maloval staré hrady, zříceniny, mlejny a jiné chátrající objekty.
Nyní se dovlekl až k místu, kde čekali Štětka, Kopyto a Baskerville. Pes za-čenichal a třikrát přátelsky vyštěkl. Bylo zřejmé, že starý malíř získal jeho sympatie.
"Tak tomuhle už říkám pes," zaradoval se malíř. "Kdybych žil usedlým životem, určitě bych si něco takového pořídil. Ta nádherná tlama! To se na mou duši hned tak nevidí!"
"Ale co toho sežere, Mistře," zvedl ukazovák kastelán. "Živí ho skoro celé město ze strachu, že by jinak pojídal batolata!" Proti tomu se Kopyto rozhodně postavil. Baskerville je kulturní zvíře, které by se k nějakým krutostem neuchýlilo ani v dobách krajní nouze!

"Zato dopoledne jsem viděl psiska, který bych utratil bez nejmenší lítosti! Vzteklé bestie, jako kdyby utekly z nějakého hororu. Ale to bylo třicet kilometrů odtud. Tam to asi neznáte. Je to u Sladíc a jmenuje se to Karmazínová pila. Ještě nedávno to byl pěknej, stylově čistej barák. Chtěl jsem si ho namalovat, tak jsem tam zašel. Ale to jsem si dal. Koupili ho nějací Pražáci, přej starožitníci. Jestli se nepletu, tak bratři Jemelkové. Jenomže moc citu pro kumšt nemají. Z bejvalý pily je slepenec, jakej dovedou spáchat akorát vašnostové z Prahy. Bolí z toho oči. Ti bráchové si tam navíc udělali skladiště toho svýho haraburdí, a aby jim ho nikdo neukrad, obehnali to novým drátěným plotem jako nějakou raketovou střelnici. Uprostřed přírody takovej fujtajbl! Takový věci bych zakázal, ale asi bych s tím návrhem nikde neuspěl. No, co se dá dělat. Řeknu vám, že mi to žlučí hnulo pořádně. Pořád vidím tu ohavnou drátěnou ohradu a v ní běsnící černý vlčáky. Typický zabijáky, který s nikým nemají slitování. A ten kulhávej hlídač, co je komanduje, zřejmě není o nic lepší!"
'Cože," přerušil ho Kopyto vzrušeně. "Kulhávej hlídač?"
"No jo," přikývl. "Malej, šerednej a nohu za sebou tahá jak kluk vozejček. Měl by sedět na zadku, aby si kapánek odpočinul, ale on rejdí kolem baráku a loupe očima na všechny strany."
"Mistře," vytáhl Kopyto z kapsy fotku. "Je to tenhle?"
Horanda nezaváhal ani na okamžik. "No samozřejmě!" mlaskl. 'Tady ho máme, krasavce, tak vyvedenýho, že si to ani nezaslouží. Dokonce se usmívá! Když na mne halekal, abych táhnul pryč, tak se tvářil mnohem zavileji. A víte, jak říká těm černejm potvorám s vyceněnejma tesákama a pě-nou u huby? Čert a Satanáš! Lip by to asi nikdo nevymyslel!"
"Takže tohohle chlapa jste na vlastní oči viděl v objektu Karmazínový pily," přerušil ho Kopyto, "a jste si stoprocentně jist, že to byl on?" "Kamaráde," řekl sebevědomě malíř, "jestli mám něco stoprocentně v po-řádku, tak jsou to oči a paměť!"
"Prima," přikývl Kopyto. "Mockrát vám děkujeme a přejeme vám, abyste namaloval náš hrad tak krásně, aby ho od vás koupila Národní galerie! Majore Baskerville, jdeme!"
Pes vyštěkl přátelský pozdrav a přidal se ke Kopytovi. Nemohli otálet, protože autobus do Sladíc odjíždí za slabou hodinu. "Ještě se musím stavit doma," uvědomil si Kopyto, "a vzít si z tátovy dílny kleště-štípačky. Dveřmi nás do té pily asi nepustí."
V tomto směru se naštěstí žádné překážky nevyskytly. Kopyto si vzal do aktovky nejen kleště, ale i nůžky na plech a pilku na železo. Počítal s odporem materiálu a nepředvídanými okolnostmi. Zato si neuvědomil, že sladickým autobusem vládne řidič Jeřábek, který se vyznačuje nepřívětivým a byrokratickým přístupem k pasažérům. Vše muselo probíhat podle předpi-sů, jinak s nikým nemínil diskutovat. Nebylo známo, že by někdy přimhouřil oko. Proto u něho nepochodil ani Kopyto.
"Pes musí mít košík," houkl Jeřábek, "jinak není schopen přepravy." "Pane Jeřábek," žadonil Kopyto, 'to je svatej pes. Na nikoho ani nezavrčí. A já mu navíc celou cestu budu držet hubu."
"Vyloučeno!" zavrtěl hlavou řidič. "Předpisy jsou předpisy. Bez košíku nevezmu do vozu ani trpasličího pudla, natož tuhle obludu! Zvíře je zvíře a nelze se stoprocentně vžít do jeho povahy! Autobus může dostat smyk, pes se vyleká a sežere mi několik cestujících."
"Ale co mám dělat?" zalkal zoufale Kopyto. "Baskerville žádnej košík nemá."
"Nemá - nepojede!" pokrčil rameny Jeřábek.
"Pan řidič má pravdu," ozvala se paní Dudáčková, která jela do Sladíc navštívit tetičku, "ale na druhé straně by se dalo ještě něco dělat. Autobus odjíždí za deset minut a tady naproti bydlí pan lékárník Ondříček, který má dogu. Hubu mají ti psi přibližně stejné velkou, tak proč by starý pán nemohl půjčit košík?"
Kopyto nadšeně vyjekl a už letěl k panu lékárníkovi. Baskerville samo-zřejmě za ním. Pan lékárník se právě chystal jít s dogou na procházku, a tak se ke Kopytově žádosti netvářil nijak nadšeně.
"Jestli moje Herta někoho pokouše," pravil, "budeš to mít na svědomí!" Ale sundal zvířeti košík z huby a předal jej Kopytovi. "Šťastnou cestu!" popřál členům Interpolu, "a ten košík chci mít večer zpátky!" Dvě minuty před odjezdem se Kopyto s Baskervillem vřítili do autobusu. Pes měl na hubě krásný zánovní košík a řidič Jeřábek se netajil spokojeností.
"Pes bez košíku je jako cestující bez kalhot," vysvětlil Kopytovi, "a s takovou přepravou nemohu souhlasit. Ale stejně si toho psa hlídej, protože vypadá moc nebezpečně!"
Autobus se rozejel k Sladicům a Kopyto doufal, že jeho odjezd zůstal nepřátelům utajen. Mýlil se.
Třídní zloduch Bičiště měl oči všude. "To se podívejme," říkal si překva-peně. "Šéf Interpolu si tg namířil do Sladíc! Copak má asi za lubem? Tohle by mohlo zajímat Slávu Čepela! A moc bych se divil, kdyby mi za to nevysolil dvacku!"
Uhodl to velice přesně. Čepel překvapením pískl a obdaroval ryšavého donašeče štědřeji, než čekal. "Ses pašák, Bičiště," pochválil ho, "a s každou novou zprávou přijď za mnou. Kdyby se tě ale na něco ptal kapitán Osmerá, drž jazyk za zuby!"
"Nejsem malej," šklebil se Bičiště, 'ten mi v životě nedal ani korunu."
Sláva Čepel si uvědomil, že musí jednat. Rychle a přesně. V každém případě je nutné, aby odejel do Karmazínový pily a zařídil potřebné dle vzniklé situace.
"Ale napřed musím zavolat šéfům," řekl si, "protože to, co se děje, se mi vůbec nelíbí. Ten Kopyto mě znepokojuje nejvíc. Kdyby neměl tu chlupatou příšeru, majznul bych ho něčím zezadu do hlavy a probudil by se až za čtrnáct dní ve špitále! A to by ještě trpěl ztrátou paměti! Jenomže je tady pes jako tele a nelze se ho jen tak zbavit. Proto o dalším postupu musí rozhodnout šéfové."
Krátce nato zatelefonoval Čepel meziměstsky do Prahy a seznámil bratry Jemelkovy s kritickou situací, která se ani trochu nelepší.
"Jeď do pily," zavelel šéf. "My tam jedeme taky. S nákladákem, kdyby bylo nutné odvézt ze skladiště nábytek na

bezpečnější místo. O přesném postupu rozhodneme na místě. Jestli ti kluci moc nežvanili, tak mají smůlu. Budou z nich docela hezcí andělíčkové!"
Kopyto a Mňouk naštěstí tato zlověstná slova neslyšeli.

12

Cesta pana učitele

Pan učitel Pěnička, pln ušlechtilých záměrů, vystoupil na pražském Wilsonově nádraží. Ani neměl čas se pořádně rozhlídnout, když se mu vrhl do náruče muž ošuntělého zevnějšku. Vřele ho objímal a radostně křičel: "Bartoloměji! Bratrance! Příteli! Tak dlouho jsme se neviděli! Jak se daří? Co dělá Marie? A co děti? Martinovi bude třinácť, viď? Panebože, to to utíká, že by člověk nevěřil!" Učitel byl upřímně vyděšen. "Pane," vyrážel ze sebe. "To je veliký omyl. Jsem učitel Pěnička a děti nemám."
Chlapík překvapeně couvl. "Tak vy neračte být Bartoloměj?" podivil se. "Kdo by to byl řekl ÍTaková podoba! No co se dá dělat, musím se po bratranci podívat jinde."
Zmizel v davu a Pěnička se z té příhody chvíli vzpamatovával. Těžce oddychoval a cítil, že ho začíná píchat u srdce. Sáhl si na levou stranu hrudi a strnul. V náprsní kapse chyběla taška s penězi. Nemohlo být pochyb o tom, že muž ošuntělého zevnějšku byl zručný kapesní zloděj.
"Jsem okraden!" zavřeštěl pedagog zoufale. "Stal jsem se obětí hnusného zločinu. Policie! Policie!" Policista se vskutku po nějaké chvíli objevil, ale jeho předpověď byla pesimistická. "To víte," pravil, "nejste na vsi, ale v hlavním městě. Kde já mám toho vašeho zloděje honit? Řekněte aspoň, jak vypadal!" "Zřejmě byl slabomyslný," soudil Pěnička, "protože mne považoval za svého bratrance Bartoloměje."
"To byl trik, pane učiteli," vysvětlil mu policajt, "na který by člověk vašeho věku a vzdělání neměl skočit! Potřeboval vás obejmout a sáhnout vám do kapsy. Když ho najdeme, tak se vám ozveme!"
Nešťastný Pěnička se vypotácel z nádraží. Měl namířeno k soukromému detektivovi Suchomelovi, o kterém měl ty nejlepší reference, ale poněkud se střetnutí s ním obával. Je to podnikatel, je zvyklý požadovat tučnou zálohu, a když zjistí, že klient nemá ani pětník, sotva bude překypovat ochotou. No ale zkusit se to musí! Mňoukova záchrana je důležitější než ostych a rozpaky loupežníkovy oběti!
Soukromý detektiv bydlel ve Vladislavově ulici a jeho kancelář se jmenovála Zlatá lupa. Vše vypadalo honosně a přitažlivě, ale sám detektiv se nenacházel v dobrém stavu. Ležel v posteli a nešťastně pomžikával jedním okem, na které ještě viděl. Druhé měl nateklé a hýřilo všemi barvami, mezi nimiž převládala fialová. Ruku i nohu měl Suchomel v sádře a příšerně hekal. "Jsem ve stavu nemocných," oznámil Pěničkovi, "a kdoví, jestli nakonec neumřu! Milý pane, honit v Praze zločince není žádná legrace! Takoví rabiáti vás vtáhnou do průjezdu a jste bit jako žito! A to můžete být rád, když vám břitvou nepodříznou hrdlo! Řeknu vám, že jsme se narodili do pěkných poměrů! Všude vládne násilí, nikde žádná slušnost! To je špatnou výchovou, pane! Učitelé dneska nestojí za nic!"
Pěnička spolkl tuto výtku a otázal se, kdy by bylo možno s detektivní kanceláří Zlatá lupa počítat.
"To je ve hvězdách," naříkal Suchomel, "protože mně se odjakživa rány špatně hojí. Možná, že ze mne bude nadosmrti mrzák. Proč já jsem taková dobrodružná povaha? Mám to vůbec zapotřebí? Já asi tu kancelář zavřu a budu prodávat samolepky!"
"No co se dá dělat," řekl Pěnička. "Nutit vás do ničeho nemohu. Mějte se pěkně a mažte si tu chorou nohu kostivalovou mastí!" Odešel od Suchomela velice nespokojen a divil se, jak tenhle člověk mohl přijít ke své znamenité pověsti. Pedagog zamířil do televize, aby zde pronesl projev o Mňoukově zmizení, ale vůbec se tu s ním nebavili.
"Možná, že jste učitel," řekli mu, "a možná, že jím taky nejste. Kdo nám zaručí, že nepatříte k provokatérům, kteří by se rádi prodrali na obrazovku a šířili odtud nějaké zhoubné ideje? Když jste si nechal ukrást náprsní tašku s doklady, nemůžeme vám pomoci!"
"Jste bezcílná pakáž," zlobil se Pěnička, "a je škoda, že vám nemohu snížit známku z chování. Odcházím k jasnovidci Kolenatému a ten mě jistě vyslyší. Vyzná se v tajemných silách a určitě zjistí, kam se poděl žák Mňouk!"
Pan Kolenatý byl nesporně kapacita evropské úrovně. Ne-li světové. Lidé ho zvali do svých domovů, aby jim pomocí virgule určil patogenní zóny, takže pak spali nejen hluboce, ale i zdravě. Někteří spokojení jedinci trvali na tom, aby pan Kolenatý vyměřil patogenní zóny i na hřbitově, a pak si podle toho kupovali hroby. Ale jasnovidec dokázal i jiné věci. Věštil budoucnost, díval se daleko do minulosti a rozebíral lidské povahy. Léčil zhoubné choroby, hledal ztracené předměty a sestavoval horoskopy. Bylo-li třeba, přivolal vám zesnulou tetičku nebo pradědečka, který kdysi utonul v Cidlině. Říkalo se: Kam už nikdo nemůže, Kolenatý pomůže!
Také učitel Pěnička vsadil na tuto slavnou kartu a zazvonil u dveří jasnovidcova bytu. Bohužel nepochodil. Dveře se sice otevřely, ale v nich stanul brunátný chlap v brýlích a čišela z něho neochota. "Kdosi se vloupal do mého bytu," oznámil Pěničkovi, "a odcizil mi vercajk! Překrásné zakřivené magické zrcadlo, jaké už nikdy nesezenu, jevtahu! Křišťálová koule, hluboká
jako Bajkalské jezero, zmizela! Lupiči mi sebrali všechny virgule a magické potřeby, včetně modlícího mlýnku, kterým jsem přivolavši padlé anděly. S živností je konec, protože rovnocennou náhradu už nesezenu. Jasnovidectví není pečení preclíků! Jsem zničen a už se zřejmě nevzchopím k ničemu velikému. Sbohem, pane, a obraťte se na konkurenci. Čaroděj Pazdírek bydlí ve Vysočanech."
Zaklapl dveře a nechal zklamaného Pěničku stát na chodbě.
"Tolik jsem si od Prahy sliboval," vzdychal pedagog, "ale stověžatá matka měst mě nechala na holičkách. Je to nemocné město, posedlé zločinem, a nic od něj nelze očekávat. Praha se stala Chicagem střední Evropy. Je lépe se tomu

hnízdu nepravosti vyhnout, protože dokáže zničit i veliké talenty!"
Pěnička se rozhodl Prahu opustit a vrátit se do městečka. Sice s nepo-řízenou, ale se zdravou kůží. Ostatně, je docela možné, že Mňouk se mezitím v pořádku vrátil do domku svých rodičů! Učitelův záměr byl správný, ale poněkud neschůdný. Byl bez peněz a neměl ani na zpáteční jízdenku. Jet načerno ho pochopitelně ani nenapadlo.
"Pěšky jít nemohu," uvažoval, "ale mohl bych zkusit cestovat stopem. Hezké dívky to tak dělají. Jenomže já jsem ošklivý mužský! Sotva existuje řidič, který by mi ochotně zastavil na silnici. Mohu tam stát celé hodiny a svezení se nedočkám! Je to opravdu svízelná, ošemetná situace!"
Pak se ale dostavil nápad, jenž neměl daleko ke genialitě.
"Počkám u benzínové pumpy," řekl si Pěnička, "kde zastavují auta, aby načerpala pohonné hmoty. Oslovím-li řidiče v stojícím vozidle, je pravdě-podobné, že na něho svým slušným vystupováním zapůsobím. Když uvidí, že jsem vzdělaný člověk, který je momentálně v tísni, jistě mi vypomůže!"
Byl to dobrý plán a učitel se tentokrát nepřepočítal. Několik řidičů sice pouze cosi zavrčelo a odvrátilo se od prosebníka, ale urostlý muž za volantem nákladáku téměř ochotně zavrčel: "Ale jo, pojďte si sednout! Jenže jedeme pouze do Sladíc!"
"To mi naprosto vyhovuje," jásal Pěnička. "Odtamtud se už snadno dostanu domů!"
Vyšplhal se do kabiny nákladáku, kde vedle řidiče seděl ještě jiný muž, pravděpodobně závozník. Přijal stopaře bez zjevného zájmu, ale řidič se pustil do konverzace.
'Tak vás tedy okradli, pane učiteli," žasl. "To jsou ale poměry! Inteligent vyrazí do Prahy a tam ho připraví o peníze!"
"Jsem zděšen, pánové," vypískl pedagog, "a ještě nikdy jsem se s takovou spouští nesetkal! Chlap mi vytáhl peněženku z kapsy a zmizel! Policista ani nevyhlásil poplach a nezavolal psovoda! Soukromého detektiva, kterého jsem navštívil, kdosi zmlátil tak, že se sotva může hýbat! Jasnovidci ukradli křišťálovou kouli. Mám takovej dojem, pánové, že svět spěje ke zkáze!"
"My jsme starožitníci bratři Jemelkové," představil dvojici řidič, "a máme úplně stejný názor. V Praze se krade a loupí. Poctivý člověk si není jist svým
majetkem, ale ani životem. Proto také máme skladiště na venkově. Znáte Karmazínoví! pilu u Sladíc?"
"Jen velice povrchně," přiznal se pedagog, "ale myslím, že je to velice vhodné místo. Ale i tam vás mohou vykrást, zvláště když tam skladujete starožitnosti. V okolí totiž řádí velice nebezpečná banda, která se neštítí ničeho!"
"Opravdu?"
"V městečku vykradli muzeum," žaloval Pěnička, "a nyní i konírnu u našeho krásného a starobylého hradu!" "No," mlaskl Jemelka, 'V konírně toho asi moc nebylo." "Ale to se mýlíte, pane," vykřikl učitel. "Jsem kastelánův zeť a je mi známo,
že tam byly učiněné skvosty. Měly být přestěhovány do hradních síní. Ale při té lupičské akci došlo k zločinu ještě mnohem odpornějšímu. Ti muži unesli mého žáka Mňouká. Jednoho z proslulé dvojice Kopyto a Mňouk, která již tolikrát proslavila naši školu."
"A co dělal ten Mňouk v konírně?" zeptal se druhý z Jemelků. "Proč neseděl doma a nepsal úkoly?"
"Protože kastelán s celou rodinou, a tudíž také se mnou," řekl schlíple Pěnička, "odejel na narozeniny své sestry do Vídně. Zatímco jsme se oddávali radovánkám, střežil Mňouk objekt a byl zde polapen. Z toho důvodu jsem také odejel do Prahy, kde jsem chtěl zorganizovat mohutnou záchrannou akci."
"To je velice záslužné," přikývl řidič, "a je vidět, že máte dobrý vztah k žá-kům. Za našich mladých časů takoví učitelé nebývali." "Jestliže se Mňouk nenajde," řekl Pěnička, "nikdy již nevstoupím za katedru!" Jemelkové svorně tvrdili, že by to byla obrovská škoda, ale jak znají zločinecké podsvětí, Mňouk mnoho nadějí na záchranu nemá. "Je zde ještě Kopyto," vydechl učitel, "a to je má veliká naděje. Ten chlapec se jednou stane postrachem všech zločinců!"
Diskutovali ještě dlouho a za přátelského hovoru dorazili až do Sladíc. Na návsi auto zastavilo a učitel za pomoci mladšího Jemelky slezl dolů. Nákla-ďák pak zabočil ke Karmazínově pile.
Pěnička se rozhlédl a pravil: "Hle, hospoda! A jak se zdá, je otevřena! Zde se posilním na další cestu!"
Vstoupil do výčepu a slušně pozdravil. Posadil se k prázdnému stolu a če-kal, až k němu přijde hostinský. Ten si dával načas, ale nakonec se přece jen dostavil.
"Pivo?" houkl na hosta, který vypadal, jako když jede z pohřbu. "Máme Klášterskou desítku."
"Černá káva by nebyla?" zeptal se učitel. "Proč ne?" pokrčil rameny hostinský. "Když jste kafovej, tak jste kafovej. Proti chutím svejch hostů nic nemám. Ten si dá to a ten zas tohle. Kdybyste chtěl, měl bych i nudlovou polívku a guláš. Moje stará je výborná kuchařka a přetahovali ji k Blanickejm rytířům do Vlašimi. Jenomže co by se pachtila u cizích, když se může producírovat doma."
V té chvíli si Pěnička uvědomil, že vlastně nic nejedl. V ústech se mu začaly sbíhat sliny, a tak hostinského nabídce nedovedl odolat.
"Výrobky vaší paní okusím velmi rád," usmál se, "neboť jsem silně hladov. Jedno však nemohu zamlčet. Jsem učitel Pěnička z městečka. V Praze jsem byl okraden, a tak momentálně nejsem solventní. Potřebuji si vypůjčit i peníze na autobus. Dluh vyrovnám během čtyřiadvaceti hodin."
Hostinský se zamračil. "Nemáš peněz, tedy nejez! To říkal už můj táta v hospodě U šuterů. Můžete aspoň prokázat to, že jste učitel?"
"Bohužel, nemohu," zesmutněl pedagog, "ledaže bych vám tu vyjmenoval všechna vybraná slova. Doklady nemám, neboť i ty mi byly uloupeny."
"Jenomže musíte pochopit," řekl šenkýř, "že my nemůžeme peníze strkat do neznámejch lidí! Co kdybyste se tu už víckrát neukázal? Dneska se nedá nikomu věřit!"
"Až přijede autobus," sliboval Pěnička, "prokáže mou totožnost nade všechny pochyby řidič pan Jeřábek. Je

pravděpodobné, že mi rovněž finančně vypomůže."
"Je to možná pravděpodobný," připustil hostinský, "ale nejistý. Na takový řeči se člověk nemůže spolehnout. To by splakal nad vejdělkem. Ale dám vám návrh, pane učiteli. Máte hodinky?"
"Ovšem. Nové, švýcarské. V sobotu jsem je koupil ve Vídni."
"Tak je sem dejte! Já je uložím do šuplete a žena vám udělá polívku a guláš." "Rovněž kávu, prosím." "Jo, rovněž kávu, neboli kafe. Když přinesete prachy, dostanete hodinky
zpátky. Pokud zmizíte kdesi v širým světě, jsou hodinky moje. Platí?"
Pěničkovi se to jevilo jako ponižující a nedůstojné, ale jeho hlad každým okamžikem vzrůstal. Sejmul tedy ze zápěstí hodinky a podal je hostinskému. Ten si je zálibně prohlížel.
"Mařeno!" zahalekal potom, až se zatřásly stěny. "Jedno kafe, nudlovou polívku a guláš! A dej si záležet, protože to je pro okradenýho pana učitele! Takový vzdělaný hosti k nám nechoděj každej den, těch si musíme považovat!"

13

Bičiště hoduje

Bičiště byl v sedmém nebi, protože Čepel nešetřil a dal mu tentokrát krásnou, zelenou stovku. Ryšavec si ji okouzleně prohlížel, aby vzápětí dospěl k přesvědčení, že takový obnos nesmí přechovávat u sebe. To by bylo příliš nebezpečné.
"Táta mě podezírá, že mu kradu prachy," říkal si, "a každou chvíli mě šacuje. Přizabil by mě kvůli mizerné pětce. Kdyby objevil stovku, tak bych si něco zažil. Určitě bych ho nepřesvědčil, že jsem peníze dostal od neznámého člověka za to, že jsem mu ukázal cestu do Havlíčkova Brodu!"
Stovku bylo třeba ukrýt. Ale kam?
"S úkryty je to všelijaké," dumal Bičiště, "protože dodnes lidé nacházejí poklady, které si nikdo nevyzvedl. Někdo zapomněl, kam peníze schoval, a jiného zabil blesk, nebo ho přejelo auto. Každý poklad může být objeven nešťastnou náhodou někým jiným. To bych puknul vzteky! Když si předsta-vím, že by moji stovku objevil někdo z Interpólu..."
Bičiště se vzteky přímo rozklepal. "To nesmím připustit!" rozhodl se, "a pro-to peníze nikam neschovám. Půjdu do cukrárny a zbaštím tolik věnečků, rakviček a indiánků, kolik se jich do mne vejde! Pak vypiju tři nebo čtyři coca-coly a bude po stovce! V břiše budu mít jak v pokojíčku a veškeré starosti pominou. Rozhodnuto -a jde se do cukrárny!"
A už pochodoval ke krámku pana Anděla. Bylo to mimořádně útulné místo, vonící vanilkou, čokoládou a šlehačkou. Když spatřil pan Anděl v školákově ruce stokorunu, dost se podivil. Švec Bičiště nepatřil k štědrým otcům, kteří svá dítka nadměrně rozmazlují. Jak tedy chlapec k tak velikým penězům přišel? Našel je v parku, nebo je dokonce odcizil? Ten uličník je schopný všeho!
Bičiště, jako by vytušil Andělovo podezření, zahlaholil: "Byl u nás strejda z Brna a dal mi stovku za pěkný vysvědčení!"
"Sedm kulí je pěkné vysvědčení?" podivil se cukrář. "Toledy slyším prvně!"
"Zase metu někdo pomluvil!" zlobil se Bičiště. "Určitě to byli Kopyto s Mňou-kem! Sedm pětek jsem měl v pololetí. Na konci roku jsem se polepšil na devět čtyřek!"
"No, to je přímo vyznamenání!" musel uznat Anděl. "To se nedivím, že se strejček tak ukázal. Co si dáš?" "Dneska se pořádně rozšoupnu," oznámil mu Bičiště, "protože zejtra můžu bejt zase chudej jako kostelní myš!"
A začal si poroučet, že cukrář nestačil kulit oči. Ani mlsné báby, které si sem přicházely popovídat, si takovou hostinu nikdy nedovolily. A že byly na ledaco zvyklé!
Pan Anděl nestačil nosit talířky s pochoutkami. Rakvičky, banánky, větrní-ky, věnečky, šátečky i indiánky mizely v ryšavcově břiše. Bičiště mlaskal a dožadoval se dalších chodů. Byl připraven prohýřit celou stokorunu.
Ale ukázalo se, že své možnosti přece jen přecenil. Jedl hltavě a nepro-myšleně, pročež se znenadání chytil za břicho a začal naříkat. Byla to kolika jako hrom a Bičiště se svalil ze židličky na podlahu. Sténal, brečel, kroutil se, svíjel jako červ a dokonce volal o pomoc. Pak se dostavila lítost.
"Chci se vyzpovídat," žadonil. "Protože jsem velikej hříšník! Takového lumpa a kříváka nenajdete v celém městečku! Musím se vyzpovídat Bohu Všemohoucímu a odprosit žáky Kopyta a Mňouká. Zavolejte pana faráře!"
"Tady není kaple, ale cukrárna," zlobil se pan Anděl. "Kdybych měl každýmu, kdo se tu přežere, volat faráře, tak bych přišel na buben! Než bych doběhl na faru, rozkradli by mi lidi krám!"
"On pan farář stejné není doma," tvrdila jedna stálá návštěvnice cukrárny, "dneska připravuje snoubence v Bezdědech." "Já určitě umřu!"trval na svém Bičiště, "a nikdo nade mnou ani nezapláče, protože jsem byl gaunera podrazník. Kluci z naší třídy ani nepřijdou k mýmu hrobu!"
Při tom nářku zelenal, modral a fialověl v obličeji, takže pan Anděl zavolal na zdravotní středisko. Dělal to nerad, protože jeho výrobky byly velice kvalitní, a když se někomu po nich obrací žaludek naruby, přichází podnik ke škodě. O takovou reklamu není co stát!
Doktor Bednář tu byl natotata a okamžitě hnal Bičištěho do sanitky. "Vypláchneme ti žaludek a pak uvidíme!" řekl. "Tohle ale určitě přežiješ!"
Bičiště byl tedy odvezen do místní nemocnice, ale zájem o jeho osobu vzrostl. A protože na malém městě se nic neutají, byl o osudu svého syna informován i obuvník Bičiště. Div ho z toho neklepla pepka.
"To je vyloučeno!" nevěřil zpočátku. "Kde by můj kluk vzal stovku? Mně ji šlohnout nemohl a že by už kradl jinde? Jestli ano, tak mu utrhnu hlavu! Jsem poctívej švec a kriminálníka v rodině trpět nebudu!"
"Ale jste moc prchlej," říkali mu sousedé, "a na všechno jdete moc zhurta! Pedagogika je veliké umění a s dětskou duší je třeba zacházet jemně!"

"To zrovna!" křičel rozkacený pan Bičiště. "Ševci byli odjakživa prchlí a potrhlí, tak proč bych zrovna já měl bejt jinej? Jsem jako nebožtík táta. Ten když se za mnou rozehnal, tak ho nezastavila ani police s botama! Potěh měl pořád u ruky a v jednom kuse křičel, že ze mne vytluče pořádnýho člověka, kterýho si sousedi budou vážit. Taky se mu to povedlo!"
Rozeběhl se do cukrárny, ale syna tu už nenalezl. "Andělí," zahřímal, "jak to, žes mě nezavolal, když můj kluk vytáhl stovku? To ti nebylo podezřely?" "Bylo," připustil výrobce a prodavač sladkostí, "ale tvrdil, že ji dostal od strejdy z Brna!"
"Žádného strejdu v Brně nemá!" houkl obuvník. "Má ho akorát v Prachaticích a ten by mu nedal ani pětku. Je to starej lakomec, kterej spí třicet let v jednom pyžamu, a ještě si ho nevypral."
"To jsem nemohl vědět," řekl Anděl, "a tvůj syn je pro mne zákazník jako každý jiný. Obsloužil jsem ho a on se bohužel trochu přejedl. Odvezli ho na výplach žaludku."
"No dobrá," zavrčel Bičiště, "já si to všechno ověřím! Ale vůbec se mi to nelíbí!"
Vyrazil z krámu a přímo vpadl do náruče kapitánu Ošmerovi.
"Zaslechl jsem," řekl místo pozdravu policajt, "že váš syn kolem sebe rozhazuje stovky!"
"Zaslechl jsem totéž," mračil se švec, "a navíc jsem zjistil, že si vymejšlí strejdy v Brně. Je ve špitále, kde mu vyplachujou žaludek, a já jdu za ním, abych se dopídil pravdy."
"Jestli chcete, vezmu vás tam autem," navrhl Osmerá, "protože mě to taky trochu zajímá."
Nasedli do auta s nápisem POLICIE a rozjeli se k nemocnici.
Ryšavý mlsoun byl již zbaven sladkostí ve svých útrobách a odpočíval po přestálém utrpení. Už se nedožadoval kněze a Kopyta s Mňoukem opět považoval za úhlavní nepřátele. Začínal dostávat zdravou barvu a vracela se mu dobrá nálada. Ta ho ale záhy přešla, neboť do pokoje vstoupil rozkacený otec s kapitánem Osmerou.
"Tak jak to bylo?" zahřímal tatík. "Kdes vzal prachy?"
"Dostal jsem je," zamumlal Bičiště. "Fakticky jsem je dostal."
"Kdo v tomhle městě rozdává stovky?" divil se švec.
Ryšavec se trochu zarazil, ale vzápětí shledal, že nemá šanci ponechat si tajemství pro sebe. Otcův zlověstný kukuč byl příliš výmluvný. "Dostal jsem prachy od Slávy Čepela," zamumlal nezdárný synátor. Což začalo zajímat i kapitána Osmeru.
"Žáku Bičiště," pravil vážným Našem. 'To, co jsi nyní prohlásil, není žádná ma-ličkost. Díváme-li se nato z jistého úhlu, lze to chápat i jako závažné obvinění. Občan Čepel se netěší zvláštní důvěře občanů. Proč ti daroval stokorunu?"
"Protože jsem mu sympatickej," zahučel vyslýchaný. "Je dovoleno spráskat toho syčáka na nemocničním pokoji?" otázal se švec rozhořčeně. "Jestliže není, zřejmě přestoupím nemocniční řád."
"Zkusíme to ještě po dobrém," navrhl kapitán. "Žáku Bičiště, pochop, že jakékoli zapírání ti škodí. Okamžitě nám pověz, z jakých důvodů ti občan Čepel daroval stokorunu!"
"Něco jsem mu řekl."
'To předpokládám. Ale co?"
"Že Kopyto založil Interpol."
"Bičiště, nelži! Za něco takového se stovka nedává."
"No tak dobrá," vzdal se ryšavec, "já to tedy řeknu. Kopyto si myslí, že Čepel je ve spojení s kulhavým Datlem. Nechal si zhotovit jeho fotky a rozdal je klukům, aby po něm pátrali. Ale najednou se sám sbalil a s tím velikým psem odejel autobusem do Sladic. Vypadalo to, jako když tam jede najisto."
Kapitán Osmerá se vážně zamyslel. "Jestliže nás nebalamutíš, žáku Bičiště," zadeklamoval potom, "může jít o velice závažnou stopu. Přímo o zásadní obrat v mém pátrání!"
Bičiště odmítl podezření z balamucení, ale zato začínal předstírat nevolnost. Opět se chytal za břicho, obracel oči v sloup a dýchal jako přetopená lokomotiva.
Kapitán chtěl zavolat lékaře, ale obuvník to nepřipustil.
"Nic mu není," rozhodl jednoznačně, "akorát simuluje, protože ví, že ho doma čeká vejprask. Ale já nepřipustím, aby dělal lumpárny a ještě se povaloval v posteli. Vstávej, synáčku, a pojď pěkně s tatíčkem. Tatíček tě zlinýruje potěhem, že uslyšíš zpívat andělíčky!"
To nebyla vábná představa a Bičiště velice litoval, že darovanou stovku nepoužil k rozumnějším účelům. Ale už se to nedalo napravit.
Zato kapitán Osmerá měl plnou hlavu Kopytovy cesty do Sladic. Věděl, že zakladatel Interpolu neodjel na výlet. Znal ho natolik, aby jeho počínání bral vážně.
"Jestliže Kopyto vypátral kulhavce," říkal si, "určitě je na stopě i Mňoukovi. Proto se musím do záchranné akce zapojit i já s veškerou razancí své důležité funkce. Protože Kopyto nemůže nikoho zatknout, i kdyby sám sebe jmenoval ministrem vnitra. Kdoví, jestli to už neudělal. V každém případě netrpělivě čeká, kdy se ve Sladících objevím a zjednám tam pořádek!"
Kapitán Osmerá se rozhodl učinit důležitý a nezbytný krok. Znovu nasedl do rychlého policejního vozu a rozejel se ke Sladicům.

14

Kopytův útok

Kopyto s Baskervillem vystoupili na sladické návsi, aniž tu vzbudili nějakou mimořádnou pozornost. To proto, že Sladice jsou ves nevelká, nevýznamná a ospalá. Moc se tady neděje a každý si hledí svého. Dokonce ani noví majitelé

Karmazínový pily občany nijak zvlášť nezajímali. Když si oplotili pozemek drátěným plotem a najali si hlídače s dvěma psy, pouze pokrčili rameny.
"Jsou to opatrní lidé," říkali si, "ale tady by jim nikdo nic neukradl. Asi mají své zkušenosti z velkého města!"
Kopyto byl nezájmem občanů mile překvapen. Mohl se s majorem Baskervillem pustit do akce, aniž je někdo sledoval. Obával se houfu dětí, které budou chtít se psem laškovat, jako tomu bývalo často v městečku.
Kopyto se rozhlédl a se suverenitou dobrého pátrače určil směr. "Karmazínová pila je určitě v tomto údolí," ukázal, "a její vzdálenost tipuju na jeden kilometr."
Mnoho neprohádal. Po chvilce opatrné chůze se před nimi objevila podezřelá budova. K vratům vedla silnička, ale pátrací raději zahnuli do úvozu, který podél plotu pokračoval dále údolím. Kolem domu pobíhali dva černí psi, kteří by se hodili do nějaké strašidelné pohádky. Svědomitě střežili objekt, ale o Kopyta s Baskervillem se v tuto chvíli nezajímali.
"Vidíš ty zabijáky, majore?" zašeptal Kopyto. "S těmi si to nejspíš budeme muset rozdat! Co tomu říkáš?" Baskerville spokojeně zakňučel. Jeho sebevědomí bylo obrovské.
"Jenom se nepřeceňuj," varoval ho Kopyto. "Jsi větší, silnější, máš mohutné chlupy, ale oni jsou cvičení, rychlí a útoční. Mohou nás zadržet na dlouhou dobu a to jim jistě přiběhne někdo na pomoc. Ten kulhavec má temnou zločineckou minulost!"
Baskervillem to ani nepohnulo. Nepatřil k šelmám, které by se daly zastrašit.
"No dobrá," podrbal ho pod krkem Kopyto. "Nejeli jsme sem, abychom zase vzali nohy na ramena. Ale ještě musíme předem zjistit, kde tu vězní Mňouká. Až pronikneme dovnitř, musíme jít najisto!"
Štěstí jim přálo. V podkrovním okně budovy se objevila známá postava.
Mňouk se nudil a rozhodl se znovu si důkladně prohlédnout okolí, popřípadě promyslet možnosti útěku.
"Baskerville, Mňouk!" vydechl Kopyto radostně, leč tlumeně. "Nezabili ho a my už to nepřipustíme! Dáme se do práce!"
Baskerville okamžitě pochopil, že nesmí na sebe předčasně upoutat nepřátelské síly, a proto se nedal do radostného štěkotu. Také Mňouk spatřil svým ostřížím zrakem blížící se pomoc. Zamával a vzrušeně poskakoval kolem okna.
"Jde se na věc!" rozhodl se Kopyto a vytáhl štípačky. Pustil se do likvidace drátěné překážky s fortelem profesionála z akčního filmu. Stalone nebo Schwarzenegger by se k němu mohli přihlásit do učení. Ale to už zavětřili možné nebezpečí černí vlčáci Čert a Satanáš. Rozštěkali se a přiřítili se k poškozenému plotu. Chňapali po Kopytově ruce a zlým vrčením se snažili vystrašit Baskervilla. Ten se tvářil, jako by se ho to vůbec netýkalo.
"Proboha," napadlo v té chvíli Kopyta, "cožpak nechápe, že se za chvíli ti černí ďáblové do nás pustí? Nebojí se jejich tesáků? Nebo si vůbec nepři-pouští, že s nimi bude muset bojovat?"
Baskerville se však díval na dorážející vlčáky s krajním opovržením. Jejich divokost mu připadala trapná a nestála ani za štěknutí. Dokonce si při pohledu na zběsilé bestie s chutí zažíval. Kopyto stále pilně pracoval a za chvíli vyrobil v plotu otvor, který ho stál málem ruku. Čert zaútočil a chňapl po vetřelci tak, že sotva stačil ucuknout. Ale rozběsněné zvíře se vrhlo za ním a snažilo se protlačit otvorem. Dostalo ven hlavu a přední nohy, když se rozhodl zakročit Baskerville. Chytil Čerta pod krkem a obrovskou silou si ho sám vytáhl ze zahrady. Čert zoufale kňučel, protože upižlané dráty se mnohokrát bolestivě zaryly do jeho těla. To však nebylo rozhodující. Baskerville nemilosrdně stiskl čelisti, zamával vlčákem nad hlavou a nechal ho bez-mocně chrčet. Když zmlkl, odhodil jeho mrtvolu a připravil se k dalšímu boji.
"Baskerville," řekl obdivně Kopyto. "Ty by sis poradil i s tygrem! Tohle byl výkon, na který dějiny kriminalistiky nesmějí zapomenout! Budeš nejslav-nější pes v Evropě!"
Baskerville to rád slyšel, ale také věděl, že ještě není zdaleka vyhráno. Za plotem přímo běsnil Satanáš, kterého samozřejmě ani nenapadlo, aby si koledoval o Čertův smutný osud. Couvl asi na dva metry od plotu a zuřivě štěkal, marně předstíraje chrabrost a odvahu.
"Však my si pro tebe dojdeme, vztekloune," oznámil mu Kopyto, "jen co vyštípu v plotě takovou díru, aby se jí major Baskerville protáhl. Ostatně, jakýpak major? Tímto ho povyšuji na podplukovníka!"
Dal se do práce a otvor se zvětšoval. Po chvíli mohli oba hrdinové Interpolu proniknout na nebezpečný pozemek a také tak učinili. Satanáš před nimi couval, ale stále se choval velice hlučně. Zdálo se, že se snaží přivolat pomoc. Nemohlo být pochyb o tom, že kulhavec je uvnitř budovy.
Potom Satanáš přece jen zaútočil. Ne na Baskervilla, ale na Kopyta, který
ho s obtížemi odrazil kleštěmi. Podruhé už to udělat nemusel, protože čerstvě jmenovaný podplukovník zasáhl s nečekanou rychlostí. Chňapl po Satanášovi a ukousl mu ucho. Vlčák zakvílel, vytrysklá krev mu zalepila oko a Baskerville zaútočil podruhé. Tentokrát se neminul a během několika vteřin zlomil Satanášovi vaz.
"Za tohle tě povyšuji na plukovníka," jásal Kopyto, "a ještě ti vlastnoručně nakreslím diplom!" "Výborně!" křičel z okna Mňouk. "Ale dejte si pozor na kulhavce. Šel si lehnout, jenomže tohle ho určitě probudilo!"
Měl pravdu. Datel, ač rozespalý a také kapánek připilý, ze zvuků, které doléhaly do jeho podkrovního kutlochu, pochopil, že jde o něco závažného. Natáhl si kalhoty a vypajdal před budovu s loveckou puškou v ruce. Na obličeji se mu objevil zlověstný škleb.
"Takty sis přišel pro Mňouká, Kopyto," zasyčel. "Tos toho dokázal! Sejdete se spolu, ale v rakvi, a nikdo nebude vědět, kde je váš hrob! Zastřelím vás oba jako tohohle psa, kterého měli dávno otrávit!"
Namířil pušku na Baskervilla, ale dříve než stačil zmáčknout spoušť, přistál na jeho hlavě kbelík. Mňouk se trefil až neuvěřitelně přesně. Datel vyjekl, upustil pušku a posadil se na zem. Dříve než se stačil zorientovat, vyrazil Baskerville kupředu, povalil kulhavce na záda a výhružně mu zavrčel do obličeje. Kopyto se pohotově zmocnil pušky.
"Mňouku," vykřikl vzhůru. "Nemáš po ruce nějakou šňůru, kterou bychom mohli spoutat zajatce?!' "To bych odložil," odvětil Mňouk, "protože právě přijel na motorce Sláva Čepel. Nemá zřejmě klíče od brány, ale on už se sem nějak

dostane." "Mám ho zastřelit?" zeptal se Kopyto. "Taky bych ho mohl trefit do nohy a nechat Baskervilla, aby ho zakousl."
"Nebuď zbytečně krvežíznivý," napomenul ho Mňouk, "a pojďte sem nahoru. Když budeme tři, nikdo se k nám nedostane. Stačí, když zabarikádujeme schodiště."
Kopyto se podíval k bráně a viděl, že ji Čepel právě přelézá. Byl v obstojné kondici a zřejmě prahnul po boji.
"Pojďte!" nabádal přátele Mňouk. "Kdoví, jestli ten mizera nemá pistoli."
Kopyto si říkal, že by nebylo tak úplně špatné zahrát si tu na Divoký západ a pěkně si zastřílet, ale pak přistoupil na kamarádův návrh. Rozeběhl se do budovy a následován Baskervillem stoupal po točitém dřevěném schodišti vzhůru. Dveře jednoho z pokojů byly dokořán otevřeny, to jak jej Datel překotně opustil. Za druhými dveřmi se dožadoval pozornosti Mňouk. V zámku byl zasunut klíč, a tak nebyl problém, aby se tři spojenci v pohodě sešli a vyměnili si sérii úsměvů. Baskerville navíc olízl Mňoukovi tvář.
"Musíme udělat barikádu, přes kterou se do podkroví nedostanou, i kdyby jich sem přišlo ještě víc," plánoval akce Mňouk. "Odtáhneme tam tenhle otoman a nábytek z Datlova kutlochu."
"To je perfektně vymyšlené," pochválil ho Kopyto. "S puškou a se psem to tady uhájíme třeba proti všem."
Pracovali velice rychle a za pár minut se cítili naprosto bezpečni. Dole zatím Čepel křísil kulhavce, který stále nevěděl, co se děje. Rána kbelíkem mu zřejmě způsobila lehký otřes mozku, ale kamarád na to nemínil brát ohled.
"Vstávej, ty osle," nabádal ho hněvivě. "A vysvětli mi, jak se to mohlo stát! Vlastně mi nic vysvětlovat nemusíš, mně je všechno jasné! Opil ses a usnul, takže jsi vůbec neslyšel psy! Nechal jsi je na holičkách a nejkrásnější vlčáky v tomhle státě jsi předhodil té krvelačné bestii, která má tlamu jako hroch! Zpackal jsi, co jsi mohl, a ohrozil jsi celou bandu!"
'To je mi moc líto," sténal Datel. "Koho by to napadlo? A co budeme dělat?"
"Zavolal jsem šéfům do Prahy," zavrčel Čepel, "a přijedou každým okamžikem. Tuhle situaci nemůžeme řešit bez nich. S Kopytem a Mňoukem se po dobrém nedomluvíme."
"Po zlém taky ne," prorokoval kulhavec. "Šlohli mi pušku a mohou zastřelit každýho, kdo se odváží na schodiště. Navíc je tam ten hroznej pes. To bych rád věděl proč jsi ho neotrávil! Bez něj by se sem Kopyto nikdy nedostal. Sám by Čerta a Satanáše nepřemohl!"
"Máš moc rozumu," zlobil se Čepel. "Ale z odpovědnosti se nevylžeš! Měl jsi hlídat, a ne chrnět! Voják na hlídce nesmí nikdy usnout!" "Já nejsem žádnej voják," bránil se Datel, "a s touhle nohou by mě na vojnu vůbec nevzali! To, co se mi stalo, se mohlo stát každýmu!" "Hádat se s tebou nebudu," mávl rukou Čepel, "ať si to s tebou vyřídí šéfové! Co se mne týče, nejraději bych ti urazil tu tvou šerednou kebuli!"

15

Jde o život

Nastaly dlouhé chvíle, kdy se nic závažného nedělo. Kopyto s Mňoukem pro jistotu vysadili dveře od obou podkrovních místností a zpevnili jimi barikádu nad schodištěm. Baskerville se za ní procházel se zjevným potě-šením, protože takovou situaci ještě nezažil. Navíc dostal nažrat. Kulhavec byl obžera a ve svém kutlochu měl bohatě zásobenou ledničku.
"Dlouho to Baskervillovi nevydrží," konstatoval Mňouk, "ale alespoň si můžeme být jisti, že nás nejbližších čtyřiadvacet hodin nesežere hlady." "Ale vzpomeň si," upozornil ho Kopyto, "jak nádherně vyl na hřbitově, právě když měl hlad! Takovými zvuky by nám určitě přivolal pomoc!" "To není jisté," polemizoval Mňouk, "protože na psí randál jsou lidé ve Sladících zvyklí. Čert se Satanášem nebyli žádní mlčenliví oukropkové!"
"Baskervillovi se nevyrovnali," trval na svém Kopyto. "To je naprostá a bez-konkurenční jednička. Ale stejně si říkám: má to smysl tady čekat, až si ti darebáci proti nám něco vymyslí? Kdybychom to vzali útokem, určitě by se nám podařilo dostat se na svobodu."
"Pokud by nás Čepel nepostřílel," řekl Mňouk. "A úplně by stačilo, kdyby zlikvidoval Baskervilla. To bych si vyčítal do nejdelší smrti."
"Dobrá," vzdychl Kopyto. "Tak se na ně připravíme tady. Ale teď prohledáme důkladné kulhavcův pokoj, jestli tu nemá ještě něco, co by se nám mohlo hodit."
Objevili především náboje do pušky a jejich sebevědomí tím náležitě vzrostlo. Dole byla nálada podstatně pesimističtější. O to víc se Čepel zlobil na nešťastného Datla. "S tebou jsme to vyhráli!" hučel. "Dostal jsi nás do průšvihu, z jakého se hned tak nevyhrabeme. Vůbec si nedovedu představit, jak ty uličníky umlčíme!"
"Však oni šéfové na něco přijdou," kňučel Datel. "Mají už přece něco za sebou a nějací kluci nad nimi nemohou vyhrát. Ale já jsem hned říkal, že jsme toho Mňouká neměli nechávat naživu! Kdyby bylo po mém, mohl být už dávno pod zemí!"
To se už ovšem nedalo napravit.
Po několika minutách napjatého čekání se ozvalo vrčení motoru. Šéfové, bratři Jemelkové, přijížděli ve svém náklaďáku. Dorazili na místo poněkud rozezleni a tvářili se nepřívětivě. Čepel je seznámil s novým vývojem situace a kulhavec se jen s obtížemi vyhnul důkladnému kopanci.
Bratři vstoupili do chodby v přízemí.
"Haló, kluci," vykřikl šéf. "Chceme s vámi vyjednávat!"
"My s vámi ne!" odvětil Kopyto.
"Jsme ozbrojeni," oznámil podšéf, "a nemilosrdně na vás zaútočíme. Nebudeme mít s vámi soucit!" "Nápodobně!" řekl

Mňouk. "Máme pušku a spoustu nábojů. Kdo vstoupí na schodiště, dostane to do břicha a Baskerville rozsápe jeho mrtvolu." "Pobijeme vás," sliboval Kopyto, "i kdybychom za to měli dostat sníženou známku z chování!" "Dají vás do polepšovny," vyhrožoval šéf, "a toho vzteklého psa zvěrolékař utratí!" "Baskerville není vzteklý," bránil kamaráda Mňouk, "a vás rozsápe jen proto, že nemá rád zločince!" Podšéf zatahal bratra za rukáv. "S těmi pitomci se nedomluvíme," vzdychl. "Musíš vymyslet něco mimořádného!" Vyšli znovu ven. "Zvedejte se," vybídl šéf Čepela s Datlem, "a nikdo se nebude flákat. Naložíme nákladňák a odvezeme všechny dobře prodejné věci do bezpečí!"
"A co s tím ostatním?" zeptal se bratr.
"To lehne popelem," rozhodl šéf. "I s celým objektem. Jiné řešení nevidím. Ty kluky nikdo dolů nedostane a nemůžeme připustit, aby proti nám svědčili. Když pilu zapálíme, může všechno dobře dopadnout. Oni uhoří a my shrábneme pojistku, která nám nahradí způsobenou škodu. Později si tu vystavíme nový, moderní sklad."
'To by šlo," hučel podšéf, "ale bude se to vyšetřovat a to nás může dostat do nepříjemné situace!"
"Komise musí dospět k názoru, že požár způsobil i kluci, kteří protizákonně vnikli do cizího objektu," řekl šéf. "Jsou pro to ostatně důkazy. Poškozený plot, mrtví psi. Vyložené chuligánství, výtržnictví, neúcta k cizímu majetku, násilné poškozování jim nepatřící věci a tak dále. O podobných věcech můžeme číst v novinách, nebo na to můžeme jít do biografu. Tentokrát se stali oběťmi poctiví starožitníci, podnikatelé, kteří úzkostlivě dodržovali zákony a řádně platili daně. Podle mne to nemůže dopadnout jinak, než že pachatelé, kteří se navíc provinili žhářstvím, budou veřejností odsouzeni a potrestání uniknou pouze proto, že ve vyhořelém objektu naleznou vyšetřo-vatelé zuhelnatělé zbytky jejich mrtvol."
"Stejně si myslím," mračil se mladší z bratrů, "že to nemusí vyjít."
"Budeme-li mít smůlu," připustil starší, "může dojít ke komplikacím. Ale věřme, že zůstaneme i nadále dětmi štěstěny. Jinou možnost prostě nemáme. A teď rychle do práce!"
Dali se do nakládání. Truhly, komody a jiný starožitný nábytek se znovu ocitl na korbě nákladňáku. Ve skladišti zůstaly zejména větší a méně atraktivní kusy.
"Nestálo by za to," navrhl podšéf, "ještě jednou se pro to otočit?"
Starší bratr rozhodně zavrtěl hlavou. "Neboj se, neprodeláme na tom. Pojišťovna všechno zacvaká. Ale pro nás bude lepší, když budeme odtud co nejdál."
Pak se obrátil na Čepela s Datlem. "A vy tady pořádně zameťte stopy, chlapci! Dost jste toho zpackali, tak to teď zkuste napravit. Hlavně, ať vám ti kluci se psem neutečou!"
"Bez starosti, šéfe," uklidňoval ho Datel. "Já už jsem zase ve formě!" Bratři Jemelkové nasedli do nákladňáku a v důvěře, že svěřili práci do rukou správných lidí, opustili pozemek Karmazínový pily.
"A my se do toho pustíme," rozhodl Čepel. "Přines pár plechovek benzínu, já zatím dám pozor na schodiště, aby se náhodou nepokusili o průlom. Za chvíli si je upečeme jako ježibaba Mařenku."
"Jeníčka!" opravil ho kulhavec. "Mařenka bábě pomáhala v domácnosti."
"To máš jedno," zavrčel Čepel, "plav pro ten benzín!"
Datel plaval a za chvíli přitáhl dva plné kanystry.
"Polej podlahu pod schody," přikázal mu Čepel, "zábradlí a schody, kam až dostříkneš. Musí to vzplanout jako fagule!"
"Už se na to těším!" radoval se Datel. "Požáry se mi odjakživa líbily. Sám jsem dokonce jednou zapálil stoh!"
A svědomitě plnil Čepelovy příkazy. Když byl hotov, spokojeně se na něj usmál: "Teď to s těmi haranty skončíme! Kopyto s Mňoukem jsou odepsáni. Zapálíme to a co nejrychleji odtud zdrhnem!" Velice se podivil, když spatřil v Čepelově pravici ostrou dýku. "Já zdrhnu," oznámil mu Čepel, "ale ty tady, kamaráde, musíš zůstat. Je to rozhodnutí šéfů. Stal ses pro partu nebez-pečným, protože s tvojí fotkou běhá po okolí spousta potrhlejch kluků. Kdyby tě dopadli, určitě bys mluvil!"
"Nemluvil!" vykvikl Datel. "Slávo, na mne je spoleh! Přece bys mě takhle neodrovnal!"
"Je mi líto," ujistil ho Čepel, "ale povinnost je povinnost. Ten požár půjde na tvůj vrub. To, že budovu zapálili Kopyto s Mňoukem, by leckomu znělo dost nepravděpodobně. Ale když najdou zbytky tvé mrtvoly, bude všechno jasné!"
"Slávo!" zavzlykal kulhavec. "Smiluj se nade mnou, dám ti svou vkladní knížku!"
Ale Čepel se nesmiloval. Vrazil do ubohého Datla dýku až po rukojeť. Když ji opět vytáhl, byl kulhavec po smrti. Čepel odtáhl mrtvolu do míst, kde to nejvíc čpělo benzínem. Položil ji na schodiště a spokojeně se zašklebil. Pak zapálil zapalovačem kus novinového papíru a hodil jej vedle bývalého kamaráda. Požár byl úspěšně založen. Plameny vyšlehly tak vysoko, že Čepel spěšně uskočil do bezpečí. Ještě chvilku se díval na své dílo, a když se ujistil, že Kopyto s Mňoukem a Baskervillem nemají nejmenší šanci uniknout, rozběhl se ke své motorce. Nastartoval ji a co nejrychleji zmizel. Kopyto s Mňoukem brzy pochopili, co se stalo. Baskerville zřejmě taky, protože varovně kňučel a nespokojeně poštěkával. 'Ted' je nám puška málo platná," zhodnotil situaci Mňouk, "a barikádu si můžeme strčit za klobouk."
Také Kopyto starostlivě přehlížel nově vzniklou situaci a očividně byl nespokojen. Požár postupoval velice rychle a plameny šplhaly po zábradlí schodiště jako akrobati.
"Dolů se nedostaneme," odhadl možnosti velitel Interpolu, "leda že bychom se nechali ogrilovat. Ústup je možný jenom jedním směrem."
"Oknem na střechu," uhodl Mňouk. "Ohni nadlouho neutečeme, ale můžeme se snažit na sebe upozornit. Budeme křičet, hvízdat na prsty a střílet z pušky. Baskerville to jistě pochopí a začne výt jako tenkrát na hřbitově. Nejsme na pustém ostrově, tak nás snad někdo uslyší!"
Otevřeli dokořán okno Mňoukova bývalého vězení a zkoumali terén. Nebyl právě schůdný. Střecha rozhodné nelákala k výletu, ale jiné řešení se nenabízelo.
"Jde o to dostat se na rovnou střechu nad skladištěm," řekl Mňouk, který už nejednou uvažoval o této možnosti útěku.

"Ale co uděláme potom, to nevím. Oheň nás bude pronásledovat i tam, takže pravděpodobně před uškvařením dáme přednost skoku do propasti. Když se na nás usměje štěstí, tak si jenom zlámeme nohy."
"Kdepak," zavrtěl hlavou Kopyto. "Určitě se zabijeme. Ale ještě jsme živí a naší povinností je to alespoň zkusit." Počali se soukat oknem na střechu. Protože měli značnou zkušenost v překonávání neobvyklých překážek, celkem jim to šlo. Až na Baskervilla. Pes se zdráhal tak nebezpečnou cestu podniknout a na střechu se mu ani trochu nechtělo.
"Baskerville," lákal ho Kopyto, "jestli s námi podnikneš procházku po šikmé střeše, povýším tě na brigádního generála!"
Jenomže Baskerville nabídku buď přeslechl, nebo o šarži vůbec nestál. Setrvával v místnosti a zlobně poštěkával na plameny, které se k němu blížily. "Co budeme dělat?" zeptal se Mňouk nešťastně. "Přece nenecháme kamaráda uhořet!"
Avšak Baskerville uhořet nehodlal. Otálel dlouho, ale když se nebezpečí nedalo hodnotit jinak než jako akutní, přestal vzdorovat a vyrazil oknem na střechu. Po šikmé ploše se pohyboval obratněji než kozorožec a střechy nad skladištěm dosáhl daleko dříve než Kopyto a Mňouk. Ti dorazili až po několika minutách zemdleni a vyčerpáni. Na odpočinek však nebyl čas.
Museli zapomenout na obtíže i odřeniny, protože teď šlo o život.
"Jestli nepřivoláme rychle pomoc," řekl Mňouk, "staneme se nedobrovolným palivem. Uhoříme jako čarodějnice na hranici, a až spadneme dolů, nikdo nás nepozná."
"Rozdělíme si činnost," rozhodl Kopyto. "Já budu křičet a ty hvízdat na prsty. Mezitím vždycky vystřelíme z pušky. Alespoň do té doby, než nám dojdou náboje. Jestli je Baskerville tak inteligentní, jak si myslíme, tak se k nám připojí a bude výt ostošest."
Zkusili to a šlo jim to znamenitě. Kopyto vřískal, jako by ho bodali sídlem, Mňouk byl třídním přeborníkem v hvízdání a Baskerville se nehodlal nechat zahanbit. Vyl vskutku pronikavě a s citem. Do tohoto koncertu zněly ještě občasné výstřely z pušky, takže větší randál si sotva kdo mohl představit.
Ale přes tuto zřejmou snahu byla pomoc v nedohlednu. Prozatím se nikde na obzoru neobjevil ani živáček a plameny se neúprosně blížily. Praskání ohně působilo na všechny depresivně a žár začínal být velice nepříjemný. Kopyto s Mňoukem se shodli, že v minulosti zažili mnohem příjemnější dobrodružství.

16

Pedagog v nesnázích

Pan učitel Pěnička seděl v sladické hospodě jako na jehlách. Sousedé po něm zvědavě i podezíravě pokukovali a ledacos si přitom špitali.
"To je ošemetná situace," říkal si pedagog, "a jak to tak vypadá, okradený učitel nemá nikde zastání. Cožpak vypadám jako nedůvěryhodná osoba? Šaty mám zánovní, košili čistou a kravatu by mi mohl závidět leckterý ministr! Přesto se těmto venkovanům zřejmě nezamlouvám! Nu, co se dá dělat! Za chvíli přijede s autobusem pan Jeřábek a ten jim sdělí, kdo jsem. Pak se mi všichni a především hostinský omluví! To, jak se ke mně zachoval, bylo nepatřičné!"
Za nějakou dobu opravdu přikodrcal na náves autobus z městečka. Vystoupilo několik cestujících a také řidič Jeřábek. Ten se zvolna kolébal k hospodě, kde si chtěl poručit párek a limonádu. Dříve si tu dával pivo, ale když málem přišel o řidičák, raději se tomuto požitku vyhýbal. Sotva vešel do výčepu, spatřil učitele Pěničku, ale nijak na to nereagoval. Měl k tomu dobrý důvod. Anna Jeřábkova, řidičova dcera, opustila loňského roku školu s trojkou z dějepisu a tu jí napařil právě učitel Pěnička. Jeřábek zuřil a v duchu i vyhrožoval.
"Jestli toho chlapa potkám někde na silnici," sliboval, "tak mu zaručuju, že skončí pod koly mýho autobusu. Vjedu mu na záda a převálcuju ho celýho! Naše Anička přečetla celýho Jiráska, a on jí dá trojku!"
Zato Pěnička, sotva uviděl Jeřábka, zřetelně pookřál. Vyskočil ze židle a ra-dostně vykřikl: "Pane Jeřábek, už tady na vás čekám jako na boží smilování. Představte si, že mi tu nikdo nevěří! Buďte tak laskav a řekněte těm lidem, kdo jsem!"
"A jak to mám vědět?" houkl na něj řidič. "Možná, že jsem vás někdy vezl v autobuse, ale to už se mi dávno vykouřilo z hlavy. Já už jsem takovej, že si ksichty nepamatuju a o cizí lidi se moc nezajímám!"
"Ale pane Jeřábek!" zasténal Pěnička."Pořádně se na mne podívejte! Jsem přece učitel Pěnička, zeť kastelána Štětky!"
"Štětku znám," připustil Jeřábek, "ale vy jeho zeť určitě nejste. Ten vypadá úplně jinak. Je takovej dlouhej, vyzáblej, v obličeji trochu nažloutlej!" Návštěvníci hostince se z Pěničkova debaklu zjevně radovali.
"Mně byl ten chlap podezřele] od samýho začátku!" tvrdil hostinský. "Takovýhle individuum přece nemohlo vystudovat na učitele! To bysme dávali děti do pěknejch rukou!"
Strejci přikyvovali a dohadovali se, jestli by nevítanýho hosta neměli hodit do potoka.
Pěnička, zřetelně otřesený a zhanobený, se znovu posadil na svou židli a snažil se pochopit, co se vlastně děje. Cožpak tento řidič, který ho právě zapřel jako Petr Krista, není pan Jeřábek, který loňského roku chodil do školy orodovat za svou dceru, žákyni línou a nenadanou? Může se snad jednat o omyl? Lze předpokládat, že pan Jeřábek má dvojníka, rovněž řidiče autobusu? To by byla přímo neuvěřitelná náhoda!
V té chvíli přijel do Sladíc automobil s nápisem POLICIE. Za volantem seděl kapitán Osmerá a tvářil se jako americký šerif, hledající nebezpečného psance. Několikrát objel náves a pak zastavil před hospodou, l když ne-předpokládal, že by žák Kopyto zamířil právě sem, rozhodl se muž zákona na základě mnohaletých zkušeností pro obvyklý postup. Hospoda bývá nejčastěji zdroj všemožných informací a Sladíce budou sotva výjimkou.
Kapitán razantně otevřel dveře a stejně jako před chvílí Jeřábkovi, i jemu padl do očí učitel Pěnička. Kde se tu ksakru bere? Co pohledává v místech, kam odejel Kopyto hledat nebezpečného zločince? Nenaznačuje to cosi?

"Ha!" vyrazil ze sebe kapitán, "s kým tady máte schůzku, padouchu? S kulhavým Datlem, nebo dokonce se samotným šéfem tlupy?"
Pěnička neměl daleko k mdlobám. Chtěl začít vysvětlovat, ale jenom naprázdno otevíral ústa. Ať se snažil sebevíc, nevydal ze sebe ani hlásku. Nemůžeme se mu divit, protože učitelé bývají tak razantním útokům policie vystaveni jen velice zřídka.
"Mně je to úplně jasný," pravil spokojeně kapitán, "právě jsem si to v hlavě srovnal a všechno pěkně pasuje dohromady. Není v tom jediný zádrhel. Ty s tou bandou, která v okolí krade starožitnosti, spolupracuješ od samýho začátku. V těchhle věcech se vyznáš, protože jsi v muzeu pečenej vařenej. Proto těm lumpům dáváš tipy, k čemuž používáš jako spojku Slávu Čepela. Ten je předává kulhavýmu Datlovi, na kterýho jsem měl dávno podezření!"
Teprve nyní se učitel poněkud vzpamatoval. "Pane kapitáne," pištěl, "dů-razně protestuji nejen proti vašim obviněním, která jsou nejen nepodložená, ale přímo směšná, avšak zejména proti tomu, abyste mi tykal! To je neslušné a hanebné! Tak se chovají pouze nevycválanci a nevychovaní chuligáni!"
"Však ty zkrotneš, Pěničko," bublal Osmerá, "jen co tě zasypu důkazy a nasadím ti želízka! Byl jsi rafinované], to se ti musí přiznat. Aby tvá tlupa mohla vykrást konímu pod hradem, pořídil sis alibi. Dal jsi bezvadnej tip a vyjel sis na čundr do Vídně. Dost možná, žes tam jednal s překupníkama, protože v Rakousku je o starožitnosti obrovskej zájem."
"To je absurdní!" naříkal učitel. "Takové hlouposti by nevěřila ani slabomyslná dcera pana Jeřábka!"
"Cože?" zařval řidič autobusu. "Moje Anička že je slabomyslná? Pane kapitáne, zavřete ho, až zčerná! Takovej lupič přece nesmí beztrestně urážet poctivý lidi. Tenhle bandita dal mojí holce trojku z dějepisu a zkazil jí vysvědčení. Až ho odsoudí na doživotí, budu žádat školské úřady o opravu známky přinejmenším na dvojku!"
"A teď mi pověz, Pěničko, kde máš své komplice! Musíme tu maškarádu skončit! Mluv, ať ještě stihneš ve věznici večeři!" "To může klidně dělat fóry," ozval se hostinský, "protože se najed u mne. Zbaštil polívku a dvojitou porci guláše. Nedáte si taky, pane kapitán?" Osmerá měl tisíc chutí posadit se ke stolu a začít debužírovat, ale smysl pro povinnost byl přece jen silnější. Cítil potřebu případ uzavřít. "Pěničko, nezatloukej," radil učiteli, "a uvědom si, že přiznání je polehčující okolností!"
"Chci svého právního zástupce," křičel pedagog. "A pamatujte si, že to tak nenechám! Budu vás pranýřovat v tisku i na veřejných schůzích. Takové nactiutrhání by si jinde policie nedovolila."
"Nemám mu dát přes hubu, pane kapitán' ?" ozval se hostinský. "Moc si na vás ten pacholek dovoluje!" "Já bych mu taky jednu vrazil," přidal se řidič Jeřábek, "protože tu dělá ostudu našemu městečku."
V té chvíli se rozletěly dveře a dovnitř vrazili tři vyjevení kluci.
"Hoří!" křičeli. "Hoří!!!"
"Co to melete?" zpozorněl hostinský. "Kde hoří?"
"Karmazínová pila hoří!" vykřikoval ten největší. "A na střeše sedí dva kluci a pes!" "Kopyto s Mňoukem," vydechl Pěnička. "A Baskerville," dodal kapitán. "To znamená, že ses ještě žhář a vrah dětí!" To už po něm Pěnička skočil a pokusil se ho degradovat. Osmerá se sice
ubránil, ale jedné hvězdy se učitel zmocnil.
"Stará, rychle, uniformu a sekyrku," křičel hostinský. "A Jarda ať okamžitě troubí! Je třeba co nejrychleji vyrazit k požáru. Jestli to prošvihneme, tak jako velitel hasičů spáchám sebevraždu! Tady hoří jednou za padesát let a taková příležitost se nám už nikdy nenaskytne!"
Spěšně se oblékal a manželka mu narazila na hlavu helmu. Číšník Jarda troubil hasičský signál a přibíhali první hasiči.
"Dej sem klíče od zbrojnice," naléhali, "ať můžeme vytáhnout auto!"
Uplynulo jen několik minut a sladičtí hasiči mohli vyrazit k požáru.

17

Zachráněni

Už to nebylo k vydržení. Oheň nejen vesele plápolal, ale taky vydatně hřál. Živel demonstroval svou sílu.
Kopyto s Mňoukem se potili jako u rozpálených kamen a chlupatý Baskerville pomalu ztrácel hlas. Místo nádherného vytí, kterým se tak proslavil, už jenom chrčel, kašlal a sípal. Tento stav mu vůbec nevyhovoval.
"Už jsem jako topinka," stěžoval si Kopyto. "A vypadá to, že se připeču ještě víc. Cožpak v těch zatracených Sladících nemají hasiče?"
"Hasiče určitě mají," tvrdil Mňouk, "ale jsou tu líní, nenápaditi kluci! Myslíš, že by se něco takového mohlo stát u nás? Vždyť i ten Bičiště pořád někde brousí a má oči na stopkách! A což teprve my! Kdyby někde v okolí hořelo, věděli bychom to od prvního okamžiku a hasiči by už dávno hasili!"
"Jenomže tím si nepomůžeme," řekl pesimisticky Kopyto. "Jsme na tom jako v tom americkém filmu Skleněné peklo. Tohle je sice "dřevěné" peklo, ale moc času dostat se z něho asi nemáme!"
Mňouk se stále častěji díval přes okraj střechy dolů. Pod ním zela nejméně dvanáctimetrová propast s tvrdým betonovým dvorkem. Rozhodně nic přitažlivého!
"Tohle by nezvládl ani parašutista," konstatoval pesimisticky. "Ale nakonec to asi přece jen zkusíme. Aspoň to budeme mít rychleji za sebou!"
Kopyto mlčky souhlasil. Sunul se co nejdále od požáru, ale věděl, že to je řešení pouze dočasné. Volat o pomoc už nemělo smysl, protože praskot ohně byl daleko silnější než jejich hlasy.
"Škoda, že jsme vystříleli všechny náboje," zalitoval poté. "Mohli jsme se zastřelit, jako to dělají hrdinové, když jsou zatlačeni do úzkých a nemají šanci se z toho dostat. Zastřelit se je mužnější než se dát upéct."

"Stejně bychom se upekli!" mínil Mňouk, "a to i kdybychom se předtím zastřelili. Taky není jisté, jestli by se nám to povedlo. Hajný Vilímek se chtěl zastřelit z nešťastné lásky, ale v poslední chvíli se zalekl, takže si ustřelil akorát ucho. Říkali mu pak Bezuchý Míra a on se z hanby nechal přeložit do Pelhřimova."
"My bysme to svedli," tvrdil Kopyto, "a nikam by nás překládat nemuseli.
Ale byl by problém, co udělat s Baskervillem. Zastřelit se a nechat ho tu samotného, to by nebylo kolegiální."
"Takže to tu budeme muset vydržet až do hořkého konce," vzdychl Mňouk, "a všechny pracně nabyté vědomosti nám už budou k ničemu. Co teď mám z toho, že umím báseň od Elišky Krásnohorské?"
"Leží mraky vrané, leží nad Čerchovy," hučel Kopyto. "Kdyby tak ležely nad námi a uhasily ten protivnej oheň!"
Vtom se Baskerville vztyčil a ostře zaštěkal. Hleděl údolím ke Sladicům, jako by odtud zaslechl něco neobvyklého. Krátce nato vyrazil ze zátočiny hasičský vůz a řítil se ke Karmazínově pile.
Kopyto s Mňoukem začali nadšeně poskakovat a mávat rukama. "Tady jsme," křičeli. "Sundejte nás dolů, dokud jsme ještě syroví!" Sladičtí hasiči nedávno získali titul přeborníka okresu a dávali si záležet. Už proto, že tohle byl opravdový požár, a ne nějaké cvičení, kde se jen tak pro nic za nic zapálí nepotřebná dřevěná bouda.
Hostinský, nyní velitel hasičů, dával rázné pokyny a mával při tom důležitě rukama. Ani to nebylo úplně zbytečné, protože praskot ohně slovní povely často přehlušoval.
"Tam přistavte žebřík," ukazoval hostinský, "ať ti kluci mohou slézt dolů!"
"Je tam taky pes," upozornil ho jeden z hasičů, "ale je to spíš tele. Po žebříku nesleze, do plachty neskočí a pokusit se ho snést by mohlo vést k těžkému úrazu. Zvíře ve stresové situaci bývá útočné a kdoví, co by tahle obluda provedla!"
"Nejdřív dostaneme dolů ty kluky," rozhodl velitel, "a potom teprve budeme uvažovat, co se psem. Ale moc šancí mu nedávám."
Hasiči přistavili žebřík sahající až k okraji střechy a vzápětí se dožili velkého překvapení. První se k němu vrhl Baskerville, a aniž čekal na nějaký pokyn, seběhl dolů jako po nejpohodlnějších schodech.
"Tak tohle jsem, pánové, ještě neviděl," vyrazil ze sebe hostinský. "Tohle je doga křížená s orangutanem. Prvotřídní cirkusová atrakce, která by měla úspěch po celém světě."
Tentýž názor měli i ostatní.
To už byli dole i Kopyto s Mňoukem, kteří za Baskervillem příliš nezaostali. Stejně jako on měli ukrutnou žízeň a chtěli se napít vody z potoka, z níž hasiči čerpali tekutinu k likvidaci požáru.
"Vydržte to, chlapci," napomínal je hostinský. "Voda je závadná i po převaření. Za chvíli vám bude k dispozici moje hospoda s bohatým sortimentem nealkoholických nápojů. Jestli máte dost síly, můžete se tam vypravit hned, my to tady zatím zlikvidujem!"
Kopyto s Mňoukem sílu měli. Byli sice zvědavi, jak se hasiči vypořádají s tak velikým požárem, ale vidina nealkoholických nápojů spolu s chladem vesnické hospody vykonaly své. Baskerville, dostatečně zásobený závadnou vodou z potoka, se vlekl za nimi, olizoval se a blaženě poštěkával.
V hospodě mezitím došlo už k šestému zatčení učitele Pěničky a z kapitána se stal pouhý podporučík. Učitel s pěnou u úst se zuřivě vrhal na jeho náramenìky a likvidoval jednu hvězdu za druhou.
"A tenhle člověk," ukazoval na něj řidič Jeřábek, "se odvážil říct o mé Aničce, že je slabomyslná. Kam jsme to dospěli? Zuřivý šílenec učí naše děti a dává jim trojky z dějepisu!"
Příchod Kopyta a Mňouká přinesl přece jen trochu uklidnění do dusné a ne-přátelské atmosféry. Všichni připustili, že verze obou hrdinů bude nejblíže pravdě, a byli ochotni je pozorně vyslechnout. Dokonce je k tomu vybízeli.
"Nejdříve zlikvidujeme bohatý sortiment nealkoholických nápojů," řekl Kopyto, "a pak vám řekneme, jak to všechno bylo! Viníci nesmějí ujít spravedlivému trestu!"
"Známe je všechny," ujišťoval Mňouk přítomné po vypití deváté coca-coly, "a už se těším, až budou všichni za mřížemi. Jsou to nebezpeční zlosyni!"
Kapitán Osmerá naslouchal bedlivě, ale dost ho mrzelo, že mezi zlosyny nepatří také učitel Pěnička. "Jen se moc neradujte," utrhl se na něho, "budete se zodpovídat alespoň za útok na veřejného činitele!"
"Já to dosvědčím!" hlásil se Jeřábek, "a zcizil vám hvězdy, takže je to vlastně loupežné přepadení!" Nakonec se policajt s pedagogem přece jen smířili a podali si ruce. Svezení do městečka ve služebním voze však Osmerá učiteli nepovolil.
"Povezu Kopyta s Mňoukem jako důležité svědky," vysvětlil mu, "a samo-zřejmě musím svézt i jejich psa. Tím bude vozidlo dostatečně vytíženo. Musíte jet autobusem!"
"To tedy ne," protestoval Jeřábek. "Pan učitel v Praze prohejřil prachy s lehkejma ženštinama a je úplně černej. Musel tu zastavit hodinky, aby měl na guláš. Prachy nemá a zadarmo ho nepovezu!"
"Zastavil jsem hodinky," řekl Pěnička, "zastavím i smuteční kravatu. Stejně ji hned tak nebudu potřebovat. Mňouk je zachráněn a kastelán Štětka se těší poměrně dobrému zdraví."
"Víte co?" navrhl mu Jeřábek. "Já tu kravatu od vás koupím. Tchyně je na tom moc špatně a smutek budu potřebovat. Dejte sem kravatu a já vám dám lístek do městečka."
Obchod byl uzavřen a učitel s Jeřábkem si rovněž podali ruce. Předtím ovšem Pěnička musel prohlásit, že to se slabomyslností Aničky Jeřábkové tak nemyslel. Jen mu to tak vyklouzlo z pusy.
Kapitán Osmerá si odvezl Kopyta s Mňoukem do své kanceláře a dlouho je vyslýchal. Byl dost nechápavý, takže mu některé věci museli opakovat i pět-krát. Nakonec měl ale ve všech bodech jasno a mohl rozjet policejní akci, která na dlouhou dobu zlikvidovala organizovaný zločin v celém okolí.

18

A to je konec

Všechno skončilo a městečko vypadalo klidně, až ospale. Lupičů se už nikdo nemusel obávat a správce Erbl pyšně ukazoval exponáty, které byly do muzea navráceny. Také kastelán Štětka zářil spokojeností a prohlašoval, že teď do důchodu hned tak nepůjde. Kopyto s Mňoukem se snažili tvářit skromně, ale moc jim to nešlo. Přece jenom si mysleli, že za tolik hrdinství je špetka slávy celkem zasloužená.
Určitě nejspokojenější byl chrabrý Baskerville. Stal se miláčkem města a kdekdo mu nosil pamlsky. Marně mu Kopyto a Mňouk domlouvali, aby se nepřežíral a potravu si rozvrhl do několika časových etap. Baskerville utěše-ně tloustl a brzy vážil hodně přes metrák. Vypadal jako veliká koule, a kdyby nevrtěl ocasem, leckdo by si ho s ní spletl.
Vše bylo v naprostém pořádku, až na ten článek v časopisu Mládí. Představte si, že v něm stálo: STATEČNÝ POLICISTA ZACHRAŇUJE ŠKOLÁKY
"Žijí mezi námi stateční a neohrožení lidé, kteří s nasazením vlastního života střeží naše bezpečí. Takovým příkladem je policista kapitán Osmerá. Tento vesnický komisař Maigret, který je ve dne v noci na stopě zločinu, polapil gang lupičů starožitností a příkladným způsobem je zneškodnil. Při odvážné akci ještě snesl ze střechy hořícího domu dva neopatrné školáky Kopyta a Mňouká, kteří se k případu nachomýtli."
Článek byl pochopitelně mnohem delší, ale i tento nepatrný citát stačil k to-mu, aby oběma hrdinům pořádně hnul žlučí. "Jsem pro to," řekl Kopyto, "nachomýtnout se v redakci a udělat redaktorovi uzel na nose!" "Také by bylo možné redakci zapálit," zasnil se, "a neopatrné redaktory vynést na chodník." "Co myslíš ty?" obrátil se Kopyto na Baskervilla, "o tobě v článku nenapsali ani slovo. To je křivda, jakou by jim neodpustil ani pudl!"
Ale Baskervillovi to bylo srdečně jedno. Pochutnával si na speciální omáčce od svého stálého ctitele řezníka Polívky. Ten měl lví podíl na nynějších Baskervillových tvarech a především váze.
Spolužáci většinou předstírali, že nešťastný článek vůbec nečetli, protože se Kopyta s Mňoukem nechtěli dotknout. Jenomže třídní zloduch Bičiště, který se nikdy nenaučil nazpaměť ani verš z nějaké básně, uměl redaktorův výpotek, jako když bičem mrská.
"Už jste poděkovali statečnému policistovi kapitánu Ošmerovi, vy neopatrní chlapci?" šklebil se. "Nebýt jeho, byly by z vás pouhé škvarky! Však přej za to dostane majora a ještě nějaké státní vyznamenání!"
Dříve než mohli Kopyto s Mňoukem něco příhodného odpovědět, vstoupil do třídy učitel Pěnička a pravil: "Žáci, omlouvám se, že vynechám tuto hodinu. Po přečtení jistého článku jsem si vzpomněl, že jsem kapitánu Ošmerovi ještě nevrátil hvězdy, které jsem mu urval z nárameníků, když jsem se pokusil ho degradovat. Zároveň hodlám navštívit lékaře a požádám ho, aby mi předepsal nějaká hodně silná sedativa. Než se vrátím, převezmou za třídu odpovědnost žáci Kopyto a Mňouk, kteří vyzkoušejí jednoho po druhém z deklamace básně Elišky Krásnohorské "Chodská"!"
Kone c
OBSAH

1. Baskerville budí město 5

2. Baskervillova cesta ke slávě 11

3. Baskerville kráčí městem 16

4. Loupež v muzeu 21

5. Kastelán jede do Vídně 29

6. Únos 34

7. Jak se to stalo 40

8. Zachraňte Mňouká! 44

9. Kulhavcův vězeň 49

10. Kopyto zakládá lnterpol 54

11. Tip starého malíře 61

12. Cesta pana učitele 65

13. Bičiště hoduje 70

14. Kopytův útok 74

15. Jde o život 80

16. Pedagog v nesnázích 87

17. Zachráněni 90

18. A to je konec 93

MILOSLAV ŠVANDRLÍK

UNESLI MŇOUKA, BASKERVILLE!

Obálka a Ilustrace Jiří Wlnter-Neprakta Odpovědná redaktorka Jana Housková Sazbu zhotovila agentura FRAM
Vytiskla Těšínská tiskárna, a. s., Český Těšín
Vydání první
Vydalo vydavatelství a nakladatelství PETRKLÍČ v Praze roku 1992 jako svou 31. publikaci
ISBN 80-85243-01 -8

Kopyto nebo Mňouk? NE! Miloslav Švandrlík..
ISBN 80 - 85243 o 31 - 8